

STAR
KIDS

ISSN 2784 - 1146

Nr.13

CREATIVITATE ÎN EDUCAȚIE

REVISTĂ DIGITALĂ

CUPRINS

ȘARLEA ANA FLORINA.....	6
TUDORECI MĂDĂLINA.....	8
VLAD DENISA MARIANA.....	10
ANDRA RALUCA-CECILIA.....	12
COLESTEAN CATI-EMILIA.....	14
DUMITRU IOANA ADINA.....	16
HUSSAIN ANA.....	19
COVERCĂ VALENTINA-IRINA.....	21
AKBIYIK ENACHE MIOARA.....	24
BUGHIANU MIHAELA LOREDANA.....	26
OANCEA IONELA ANDRADA.....	28
ȘTOTII DANIELA MARIANA.....	30
POPESCU VIOLETA MIHAELA.....	33
ȚOIA ALINA.....	36
SUFIDEANU IULIANA.....	38
ISPAS GABRIELA.....	40
NECULA DANA.....	43
SAVA-NECULA DANA.....	46
RADU MIHAELA.....	48
VESA ILIE.....	50
HĂDĂREAN DIANA.....	52
GHERLE RAMONA FLORINA.....	57
GUT MIRELA.....	59
GLIGA IULIA-LIANA.....	61
LAZĂR MARGARETA ADELA.....	64
GUTHER-VLAD ELENA-ANCA.....	64
DINULESCU ALEXANDRA.....	67
TURCU EMANUELA.....	69
HANGANU OANA MARIA.....	72
FEDMAȘU IONELA.....	75
CHISALIȚA ELENA.....	77
LISENCHE FRANCISCA IOANA.....	80

GRĂDINARIU ANCA	83
BACIU MARIA ANCA	86
LUCA LĂCRĂMIOARA FLORINA	89
UNGUREANU IOANA BIANCA	91
JALBĂ ADRIANA-IULIA	94
CHIRILĂ ORTANSA IOANA	96
CHIRILĂ ORTANSA IOANA	98
CHIRIACESCU ALINA CAMELIA	101
BĂLĂNESCU CAMELIA LEONTINA	102
OANȚĂ ANDREI MIHAI	105
PREDA MARIA	107
COZMA VIORICA	109
SLABU MĂDĂLINA	112
BUCUR LUMINIȚA	115
CERNAT TATIANA	120
NEGRU MIRELA MARIANA	123
GLĂVAN GIANINA-DANIELA	126
MĂSURĂ ANA IONELA	129
OPRIȘA MELINDA	132
OROSZ ELISABETA	134
COTÎRȚĂ CAMELIA	135
CIBU IOANA	139
PINTILIE RODICA SAVETA	141
BOGDAN ILDIKO	143
RADU IOANA ROXANA	145
PÁLL KLÁRA	148
PÁLL KLÁRA	150
MOLNAR CSILLA	153
MOLNAR CSILLA	156
ONIȘORU GEORGIANA FLORENȚA	160
BOLBORICI MARIA	163
NICHIFOR MARILENA IRINA	165
SĂSĂRAN COSMINA-MELISA	167

MAGDĂU ILEANA LUCICA	169
BÂRDA MARIA-ANA	171
IAKAB ANAMARIA TATIANA	174
MOVILĂ OANA - MARIA	177
NICOLA DORINA GELUȚA	180
BĂDESCU MIHAELA	183
MUȘUROIA MARIOARA.....	185
TOADER SIDONIA OANA.....	187
COSTACHE MARIA ALEXANDRA	190
PURICE FLORENTINA ALINA	191
FRĂȚILĂ ADINA	193
MOLDOVAN ALINA EMANUELA	196
COMAN DELIA-ELENA	198
VAIDA IOANA ALINA	200
POPESCU ECATERINA MIIHAELA	202
FĂDOR ANCA - VERONICA	205
TODAȘCĂ IONELA-LOREDANA	207
BORONEA GEORGETA	210
LUȚIA ANA	212
STRATULAT ANAMARIA RALUCA	215
ZĂICESCU MIRELA.....	217
LAZAR ELENA	219
HULPE LIDIA.....	222
VICAȘ DANIELA ELENA.....	224
HULBER LIA-VIOLETA.....	227
MĂRĂȘOIU FLORENȚA	230
PECHE ALINA-MARIETA	232
PETRIAN ROXANA MARIA	234
VĂDUVA NATALIA	236
BĂJAN MARGARETA.....	238
ILIESCU AURORA.....	240
BUNESCU MIHAELA	243
MUȘAT IOANA ROXANA	246

CRĂCIUN RALUCA	248
BOGDAN MARINELA	251
HRISTEA CLAUDIA.....	254
PISALTU CECILIA.....	256
DEAC IOANA.....	259
NISTERIUC – CUMPĂȚĂ NICOLETA	261
BORCEA VALENTINA MIRELA.....	264
PADURARU ANGELA.....	265

ȘARLEA ANA FLORINA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SIMION BĂRNUȚIU”, TIUR/ GPN
IZVOARELE LOCALITATE: IZVOARELE*

Puterea jocului în dezvoltarea emoțională a copiilor de vârstă preșcolară

În activitatea educațională desfășurată la grupa mică, jocul este nu doar un instrument didactic, ci un veritabil canal de exprimare emoțională pentru copil. Prin joc, copiii învață să își identifice emoțiile, să le exprime, să relaționeze cu ceilalți și să își gestioneze reacțiile afective.

Una dintre cele mai vizibile forme ale dezvoltării emoționale este capacitatea copilului de a-și regla trăirile în situații frustrante – un joc pierdut, o jucărie dorită, o sarcină grea. În aceste momente, cadrul didactic joacă un rol esențial, încurajând verbalizarea trăirilor („Sunt supărat pentru că...”) și oferind modele sănătoase de gestionare a emoțiilor.

Jocurile de rol sunt deosebit de utile în acest sens: copilul își asumă diverse personaje și experimentează trăiri într-un cadru sigur. Spre exemplu, într-un joc „de-a spitalul”, copilul poate exprima frica de doctor într-un mod controlat și simbolic. De asemenea, jocurile cooperative stimulează empatia, toleranța și capacitatea de a asculta.

Am observat, în practica de zi cu zi, că un copil care participă frecvent la jocuri libere și ghidate, învață mult mai ușor să-și exprime nevoile, să coopereze, să tolereze frustrarea și să dezvolte o relație pozitivă cu adulții și cu colegii.

Jocurile de construire (cu cuburi, lego, piese) contribuie la dezvoltarea răbdării și a perseverenței, în timp ce jocurile senzoriale (cu plastilină, nisip, apă) oferă copiilor o descărcare naturală a tensiunilor și o reconectare cu propriile trăiri. Este important ca educatoarea să creeze un mediu sigur, calm, care încurajează exprimarea liberă și susține dezvoltarea emoțională autentică.

În concluzie, jocul este mai mult decât o activitate distractivă – este un limbaj esențial al copilăriei. Prin el, copilul își dezvoltă nu doar gândirea, ci și inima. Rolul nostru, ca

educatori, este să protejăm și să cultivăm această formă profundă de comunicare interioară, astfel încât fiecare copil să crească echilibrat, încrezător și deschis către ceilalți.

Jocul este limbajul natural al copilului, o formă de cunoaștere și explorare a lumii, dar mai ales o cale prin care își exprimă stările sufletești. Încă de la vârste fragede, copilul se raportează la realitate prin simboluri ludice, construindu-și identitatea emoțională pas cu pas.

În activitatea mea ca educatoare, am desfășurat numeroase jocuri centrate pe emoții, cum ar fi „Roata emoțiilor”, „Jocul stărilor de spirit” sau „Împărtășește o bucurie”. Acestea nu doar că i-au ajutat pe copii să se exprime, dar au consolidat și relațiile din grupă, creând un climat afectiv pozitiv, de susținere și încredere.

TUDORECI MĂDĂLINA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IORDACHE PĂCESCU” COȘEȘTI
– G.P.N. PETREȘTI*

LOCALITATE: COȘEȘTI, ARGES

Crearea unui mediu educațional care sprijină învățarea pentru toți copiii

Într-o lume diversă, fiecare copil are nevoi și abilități diferite. Crearea unui mediu educațional care să sprijine învățarea pentru toți copiii nu doar că este o responsabilitate etică, dar este și un factor crucial pentru dezvoltarea unui sistem educativ echitabil. Un mediu educațional incluziv și accesibil contribuie la formarea unui cadru în care toți copiii pot învăța și se pot dezvolta în funcție de propriile lor nevoi și potențial.

Un mediu educațional incluziv este unul care promovează integrarea tuturor copiilor, indiferent de originea lor socială, culturală sau de nevoile speciale pe care le pot avea. Acesta nu se limitează la integrarea fizică a copiilor, ci implică și integrarea lor intelectuală, emoțională și socială.

Chiar și copiii care nu au nevoi speciale pot beneficia de un mediu educațional mai diversificat, învățând abilități de empatie, colaborare și adaptabilitate.

Pentru a sprijini învățarea tuturor copiilor, mediul educațional trebuie să fie accesibil din punct de vedere fizic, emoțional și intelectual.

- Accesibilitatea fizică: Acest lucru presupune asigurarea unui spațiu de învățare care să permită accesul tuturor copiilor, inclusiv celor cu dizabilități fizice. De exemplu, adaptarea sălilor de clasă, crearea de trasee accesibile și dotarea cu echipamente speciale.

- Accesibilitatea informațională: Materialele educaționale trebuie să fie accesibile pentru toți copiii, inclusiv pentru cei cu dizabilități de învățare.

- Accesibilitatea emoțională și socială: Un mediu educațional sprijinitor trebuie să asigure un climat de încredere și respect, unde fiecare copil se simte în siguranță și este încurajat să își exprime gândurile și sentimentele.

Prima experiență după familie, prima experiență de viață în societate a copilului o reprezintă mediul instituționalizat, grădinița. Mediul educațional trebuie să-i stimuleze copilului dorința de a rămâne și de a descoperi lucruri noi, de a se exprima și de a se angaja în relațiile sociale de grup. Acesta îl ajută să își formeze și să își dezvolte personalitatea. Fiecare

educatoare trebuie să creeze un mediu educațional bogat pentru o stimulare continuă a învățării spontane a copilului.

Mediul educațional din grădiniță presupune existența unor sectoare: sector bibliotecă, artă, construcții, știință, joc de rol, de asemenea stabilirea locului și a materialelor necesare pentru realizarea centrului tematic, așezarea materialelor la vedere, pe rafturi plasate la nivelul copilului, asigurarea accesului liber al copilului la aceste materiale, alegerea materialelor în funcție de vârsta și interesele copiilor din grupă, sortarea periodică a materialelor, introducerea treptată a materialelor noi, materialele să fie atractive, diverse, colorate, de calitate.

Cu ajutorul materialelor diverse, de calitate, dar mai ales a materialelor din natură se pot desfășura activități de calitate, antrenante, instructive, stimulative pe toate domeniile din grădiniță.

Crearea unui mediu educațional care sprijină învățarea pentru toți copiii nu este doar responsabilitatea școlii, ci și a părinților și a comunității. Implicarea activă a părinților ajută la identificarea nevoilor individuale ale copiilor și contribuie la construirea unei relații de sprijin între școală și familie.

Comunicarea cu părinții: Este important ca profesorii să comunice în mod regulat cu părinții despre progresul elevilor și să le ofere sugestii despre cum pot sprijini învățarea acasă.

Sprijinul comunității: Implicarea organizațiilor locale, a autorităților și a altor grupuri poate contribui la crearea unui mediu educațional mai accesibil și mai sprijinitor pentru toți copiii.

Crearea unui mediu educațional care sprijină învățarea pentru toți copiii nu este doar o necesitate morală, dar este și un factor esențial pentru dezvoltarea unei societăți echitabile și prospere. Prin promovarea diversității, accesibilității și incluziunii, educația poate deveni un instrument puternic de transformare socială. Este esențial ca autoritățile, școlile, profesorii și părinții să colaboreze pentru a construi un sistem educațional care să ofere tuturor copiilor oportunități egale de a învăța și de a se dezvolta.

Bibliografie

1. ***Curriculum pentru educația timpurie (a copiilor de la naștere până la vârsta de 6 ani), M.E.N., București, 2019
2. *** Învățământul preșcolar în Mileniul III, Nr.29/30, 2019
3. Glava A., Glava C. Introducere în pedagogia preșcolară. Cluj-Napoca: Editura Dacia, 2002.
4. Cosmovivici A.; Iacob L.; Psihologie școlară. Iași: Polirom, 1999

VLAD DENISA MARIANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "SFÂNTUL NICOLAE" CÂMPULUNG

LOCALITATE: CÂMPULUNG

Studiu de specialitate

Grădinița mediu formal – factor educațional al formării personalității

Între mediile educaționale, grădinița reprezintă o instituție socială specifică, având destinația de a realiza, preponderent, pregătirea copiilor pentru integrarea școlară și socială. Grădinița – ca factor de educație – ca și școala de altfel, se află sub influența celorlate subsisteme ale societății (economic, politic, cultural, etc) aflându-se cu acestea în raporturi de interdependență. Orice program de dezvoltare economico-socială presupune și o componentă educațională, după cum grădinița, la rândul ei, este susținută – în forme și prin mijloace variate – de acțiunea celorlalți factori sociali.

În relațiile cu ceilalți factori educativi, grădinița se distinge – înainte de orice- prin aceea că activitatea de instrucție și educație îi este caracteristică, o definește ca atare și că realizează aceasta la nivel profesionist. De asemenea, „valorifică acțiunile și influențele educative ale celorlalți factori, le imprimă o orientare în concordanță cu idealul educativ tinzând către realizarea unei activități concentrate, cât mai puțin stânjenitoare”(RADU, 2002, p.101).

Grădinița trebuie prezentată copilului cu cuvinte frumoase. Astfel, îi vom vorbi copilului despre prietenii noi pe care acesta și-i va face la grădiniță, despre faptul că aici se va juca și va învăța multe lucruri interesante.

Trebuie să accentuăm ideea că este și el „mare” și poate merge la „serviciul” lui, iar seara vă veți împărtăși unii altora impresile și experiențele personale acumulate peste zi.

De asemenea, este foarte important să fim consecvenți și să încurajăm copilul în a frecventa cursurile zi de zi.

Mediul grădiniței trebuie să inspire siguranță atât copilului cât și părinților. Mai mult, trebuie să confere garanția faptului că sănătatea copilului și grija pentru el sunt pe primul loc.

Un argument care poate fi adus în sprijinul ideii rolului hotărâtor al grădiniței în formarea copilului se referă la misiunea ce-i revine de a valorifica influențele educative pe care le exercită ceilalți factori, inclusiv mediul social, și de a le imprima o finalitate care să fie în concordanță cu cerințele idealului educativ. Dezvoltarea personalității este un obiectiv general

la realizarea căruia contribuie societatea, ca sistem, prin intermediul tuturor factorilor săi. Grădiniței îi revine sarcina de a sintetiza toate influențele ce se exercită în acest sens pe baza conlucrării cu toți ceilalți factori educativi: familia, diversele instituții social-culturale, influențele mass-mediei, bisericii etc. Acțiunea pe care o exercită grădinița se concretizează în selecționarea și valorificarea tuturor influențelor exercitate de acești factori în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor și în concordanță cu obiectivul fundamental al educației – dezvoltarea personalității umane.

Cooperarea grădiniței cu toți acești factori, și implicit cu instituțiile corespunzătoare, nu face decât să amplifice forța lor educativă, orientată în direcția pregătirii copiilor pentru integrarea școlară și socială.

Din această cauză grădinița/școala este considerată una din principalele instituții care își exercită funcția cultural educativă. Aceasta, ca instituție socială, este chemată să-și aducă aportul la îndeplinirea sarcinilor proprii funcției cultural educative.

Faptul că grădinița deține un rol hotărâtor în formarea copilului se justifică și prin argumente de ordin pedagogic. Este vorba aici de felul în care se desfășoară procesul de educație în interiorul ei, acesta fiind îndrumat și condus de persoane competente, pregătite în mod special pentru acest lucru. Acestea sunt cadrele didactice.

Bibliografie:

Radu, T., Ezechil, L., (2002), *Pedagogie – Fundamente teoretice*, București: Ed. V&I INTEGRAL;

***E. Fordham, *Informal, non-formal and formal education programmes in YMCA* George Williams College ICE301 Lifelong Learning Unit 2, London: YMCA George Williams College, 1993;

Curriculum pentru Educație Timpurie 2019.

ANDRA RALUCA-CECILIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEORETIC „GHEORGHE LAZĂR”

LOCALITATE: PECICA- ARAD

Parteneriatul dintre școală și familie

Parteneriatul dintre școală și familie reprezintă o componentă esențială în procesul educațional al copilului. O colaborare eficientă între cele două instituții fundamentale — școala și familia — asigură nu doar succesul școlar, ci și dezvoltarea armonioasă a personalității elevului.

Familia este primul mediu educațional al copilului, locul unde se formează valorile fundamentale, atitudinile, comportamentele și primele cunoștințe despre lume. Odată cu începerea școlii, responsabilitatea educației este împărțită între părinți și profesori. Astfel, apare nevoia unei cooperări constante, bazate pe încredere, comunicare și respect reciproc.

Un parteneriat eficient presupune implicarea activă a părinților în viața școlară a copilului. Aceștia pot contribui nu doar prin sprijinul oferit acasă, ci și prin participarea la activități școlare, ședințe cu părinții, proiecte educaționale sau voluntariat. Atunci când părinții sunt implicați, copilul se simte susținut, iar motivația pentru învățare crește semnificativ. Elevii care beneficiază de sprijin constant din partea familiei tind să aibă rezultate școlare mai bune, o atitudine pozitivă față de școală și un comportament echilibrat.

Pe de altă parte, școala are datoria să creeze un mediu deschis și prietenos, care să încurajeze implicarea părinților. Cadrele didactice trebuie să comunice frecvent cu părinții, să le ofere feedback clar și constructiv despre evoluția copilului și să îi implice în luarea deciziilor care afectează parcursul educațional al acestuia. Printr-o comunicare eficientă și sinceră, se pot preveni problemele sau se pot găsi soluții rapide pentru eventualele dificultăți întâmpinate de elevi.

Există numeroase modalități prin care se poate consolida parteneriatul dintre școală și familie: întâlniri regulate, consultații individuale, comunicare prin platforme digitale (email, catalog electronic), organizarea de ateliere sau activități comune (serbări, excursii, campanii educaționale). Important este ca acest parteneriat să nu fie formal sau superficial, ci să se bazeze pe un angajament autentic din partea ambelor părți.

Un alt aspect important este respectarea rolurilor și competențelor fiecărei părți. Familia cunoaște cel mai bine nevoile emoționale ale copilului, iar profesorii sunt specializați în

domeniul instruirii și evaluării. Printr-o colaborare echilibrată, se poate crea un plan educațional adaptat fiecărui elev, care să ia în considerare atât cerințele curriculare, cât și particularitățile individuale.

Parteneriatul dintre școală și familie este un factor decisiv în reușita educațională a copiilor. Atunci când cele două instituții colaborează eficient, copilul beneficiază de un sprijin solid, care îi oferă siguranță, încredere în sine și motivație pentru învățare. Prin urmare, cultivarea unei relații pozitive și durabile între școală și familie ar trebui să fie o prioritate în orice sistem educațional modern.

COLESTEAN CATI-EMILIA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ,, ANDREI ȘAGUNA,, GRĂDINIȚA PP
ANDREI ȘAGUNA*

LOCALITATE: ANDREI ȘAGUNA

Importanța creativității în educația timpurie

Educația timpurie, care cuprinde perioada de la naștere până la intrarea în școală, este o etapă esențială în dezvoltarea copilului. În această perioadă, creierul uman are o plasticitate extraordinară, iar experiențele timpurii au un impact major asupra întregii vieți. În acest context, creativitatea joacă un rol fundamental, fiind o componentă esențială în formarea gândirii, personalității și abilităților sociale ale copilului.

Creativitatea în educația timpurie se manifestă prin joc, explorare, experimentare și exprimare liberă. Copiii își folosesc imaginația pentru a învăța despre lumea înconjurătoare, iar educatoarele au responsabilitatea de a cultiva acest potențial, oferind un mediu sigur, stimulant și variat. Activitățile precum desenul, muzica, poveștile, construcțiile sau jocurile de rol stimulează dezvoltarea cognitivă, emoțională și socială a copiilor.

Un copil creativ este un copil curios, deschis spre nou și capabil să găsească soluții originale. În educația timpurie, aceste trăsături sunt esențiale pentru învățarea activă și pentru construirea încrederii în sine. Mai mult, copiii care au posibilitatea de a-și exprima ideile și emoțiile prin forme creative sunt mai echilibrați emoțional și mai capabili să colaboreze cu ceilalți.

Abordările moderne în educația timpurie, cum ar fi pedagogia Reggio Emilia, Montessori sau Waldorf, pun un accent major pe dezvoltarea creativității. Aceste metode încurajează auto-exprimarea, gândirea critică și participarea activă a copiilor în procesul educativ. În plus, acestea valorizează individualitatea fiecărui copil și creează contexte de învățare în care ideile copiilor sunt ascultate și respectate.

Un mediu educațional care susține creativitatea include materiale variate și accesibile, libertate de mișcare, timp pentru joc liber și educatori bine pregătiți, empatici și flexibili. Rolul adultului este de a ghida, nu de a controla, oferind copilului oportunități de a descoperi și a construi propriul sens asupra lumii.

Dezvoltarea creativității în primii ani de viață are beneficii pe termen lung. Copiii care cresc într-un mediu stimulat din punct de vedere creativ au performanțe mai bune în școală,

sunt mai adaptați social și mai capabili să facă față provocărilor vieții. În plus, ei dezvoltă o atitudine pozitivă față de învățare și sunt mai motivați să exploreze și să învețe continuu.

În concluzie, creativitatea nu este un lux în educația timpurie, ci o necesitate. Este responsabilitatea cadrelor didactice, a părinților și a întregii societăți să creeze un mediu care să valorizeze și să susțină potențialul creativ al fiecărui copil. Investiția în creativitate este, de fapt, o investiție în viitorul unei societăți inovatoare, empatică și rezilientă.

Bibliografie

Tudor, S. (2017). Creativitatea în educația timpurie. Editura Polirom.

Robinson, K. (2011). Elementul. Descoperă-ți pasiunea care îți transformă viața. Curtea Veche Publishing.

Craft, A. (2005). Creativity in Schools: Tensions and Dilemmas. Routledge.

Malaguzzi, L. (1998). The Hundred Languages of Children: The Reggio Emilia Approach.

Montessori, M. (2007). Mintea absorbantă. Editura Litera.

DUMITRU IOANA ADINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 145

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Utilizarea tehnologiei informației și comunicării în învățământul preșcolar

Tehnologia informației și comunicării (TIC) reprezintă un factor major în modelarea economiei globale, generând în același timp rapide schimbări în societate; a schimbat modul în care oamenii comunică, fac afaceri, introducând transformări importante în medicină, industrie, agricultură etc. În educație, noile tehnologii au potențialul de a transforma chiar natura acesteia, unde și în ce mod are loc procesul de învățare, precum și rolurile pe care le au profesorii și elevii în procesul de învățare. (Logofătu, 2008)

Societatea informațională nu mai reprezintă o previziune de viitor ci o stare de fapt a prezentului, depinde de fiecare cât de repede va ști să facă parte cu adevărat din ea și aceasta nu doar ca o cerință impusă, exterioară, ci ca o necesitate individuală de armonizare. (<http://ecd1.credis.ro>)

Având în vedere aceste condiții complexe și în permanentă evoluție putem spune că școala se confruntă cu nevoia de schimbare, de adoptare și valorificare a potențialului oferit de TIC pentru învățare. Toate educatoarele, precum și toți cei care lucrează în învățământ sunt solicitați să ofere modele instructionale adaptate noilor condiții de predare-învățare-evaluare cu ajutorul tehnologiilor digitale astfel încât preșcolarii, elevii să fie angajați în propriul proces de învățare. (Logofătu, 2008)

Temerea, că experiența educațională acumulată în învățământul tradițional este insuficientă pentru a-i pregăti pe tineri pentru societatea actuală, este deja răspândită. Schimbarea, din perspectiva procesului didactic, cumulată cu aplicațiile educaționale ale noilor tehnologii informaționale și comunicaționale pot avea un rol important în construirea unui sistem educațional în concordanță cu societatea bazată pe cunoaștere. (Logofătu, 2008, p. 4)

Cele mai multe țări europene au trecut la reforme ample ale sistemelor naționale de învățământ și educație. (Logofătu, 2008)

Societatea pentru Informație și Formare a Profesorilor a identificat niște principii de bază pentru dezvoltarea profesională a cadrelor didactice prin utilizarea eficientă a tehnologiilor informaționale. Aceasta precizează că TIC trebuie implementată integral în programele de formare ale cadrelor didactice. România a implementat mai multe programe de

formare pentru pregătirea cadrelor didactice din învățământul preșcolar, dar nevoia de mai multe cadre didactice care să dețină competențe și cunoștințe în acest domeniu încă se simte. Pentru dezvoltarea profesională a acestora sunt necesare cunoștințe avansate (securitate, administrare de rețele), dar cu precădere trebuie consolidate cunoștințele de bază - sisteme de operare, procesare de text, foi de calcul, baze de date și includerea lor în mod curent în procesul de predare-învățare-evaluare și managementul clasei. (<https://www.integrare-tic.ro/DespreProiect/Context.aspx>)

Utilizarea calculatorului în învățământul preșcolar crește randamentul cadrului didactic, încurajează inovația/modernizarea procesului instructiv-educativ, facilitează înțelegerea fenomenelor de către copii, promovează învățarea prin cooperare, dezvoltând abilități de lucru în echipă, deasemenea permite o învățare individualizată, personalizată. TIC se poate utiliza pentru următoarele tipuri de activități: predarea și învățarea ce se pot realiza utilizând activități interactive, multimedia (un film didactic sau documentar, o pagină web, o prezentare pe computer), softuri educaționale, activități în care li se cere preșcolarilor să fie creativi, să exploreze și să inoveze, cu ajutorul Internetului, îmbogățindu-și cunoștințele cu informații din diverse domenii. Jocurile dezvoltă gândirea logică, viteza de reacție, spiritul competitiv. (Manolescu & Frunzeanu, 2016).

În România, tehnologia online era destul de puțin utilizată deși în ultimele decenii, învățământul preșcolar românesc s-a îndreptat către noul sistem educațional, dar în contextul pandemiei de Covid 19, cadrele didactice au fost nevoite să se adapteze rapid, să se perfecționeze și autoperfecționeze în tot ceea ce înseamnă metode și mijloace de învățământ online. Noile tehnologii complementare online se foloseau alături de modalitățile tradiționale pentru a îmbunătăți comunicarea și relațiile dintre părinți și grădiniță. Literatura de specialitate menționează faptul că, între părinți și cadrele didactice de la grădiniță, comunicarea se realizează de cele mai multe ori față în față, uneori pe Facebook, Whatsapp și foarte rar pe o platformă online. În special grădinițele din sistemul privat foloseau platforme online de comunicare între cadrele didactice și părinți, pentru o mai bună comunicare a activităților zilnice desfășurate, dar acest fapt nu era unul comun în țara noastră. (Goga & Nacu, 2008)

Tendința de a lucra de la distanță în vederea limitării interacțiunii fizice este deja vizibilă în multe aspecte ale vieții noastre.

În întreaga lume, dar și în România, școlile au fost închise și peste 1,2 miliarde de copii au fost nevoiți să-și continue activitățile instructiv-educative acasă. Sistemul educațional s-a schimbat dramatic, profesorii și copiii au fost nevoiți să își dezvolte competențele digitale.

Astfel am ajuns să asistăm la modul în care tehnologia va ajuta la modelarea noii normalități.
(<https://zoom.vodafone.ro/viata-digitala-in-contextul-pandemiei-7-tendinte-in-tehnologie-accelerate-in-urmatoarele-luni/>)

Dotarea insuficientă cu echipamente este una din realitățile sistemului de învățământ românesc, de aceea putem vorbi cu o oarecare rezervare despre instruire eficientă în contextul secolului XXI fără realizarea principiului “un copil – un calculator”. (Făt & Labăr, 2009)

Bibliografie:

Făt, S., Labăr, V., (2009). *Eficiența noilor tehnologii în educație. Cercetare evaluativă*. București: Editura Universității.

Goga, M., Nacu, *The online technologies used in the communication between kindergarten-parents*, Technical University of Civil Engineering of Bucharest (Romania);

Logofătu, M., (2008). *Instruire asistată de calculator*. Pedagogia Învățământului primar și preșcolar, Proiectul pentru Învățământul Rural. Ministerul Educației și Cercetării. București.

Manolescu, M., Frunzeanu, M. (2016). *Perspective inovative ale evaluării în învățământul primar - Evaluarea digitala*. București: Editura Universitară.

Webografie:

<http://ecd1.credis.ro>, site accesat la data de 12.06. 2016, ora 17.30

<https://www.integrare-tic.ro/DespreProiect/Context.aspx>, site accesat la data de 03.05.2018, ora 15.22;

<https://zoom.vodafone.ro/viata-digitala-in-contextul-pandemiei-7-tendinte-in-tehnologie-accelerate-in-urmatoarele-luni/>? site accesat la data de 10.10.2020, ora 21.30

HUSSAIN ANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.88

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Copiii viitorului și educația digitală – între curiozitate, creativitate și conectare

Trăim o perioadă în care educația nu mai înseamnă doar bănci, cretă și manuale. Copiii care pășesc azi în clasele primare sunt parte dintr-o generație profund conectată la tehnologie, pentru care interacțiunea cu lumea digitală este naturală. Ei sunt **copiii viitorului** - curioși, intuitivi, activi, creativi. Provocarea noastră, ca dascăli, este să folosim aceste trăsături pentru a transforma procesul educativ într-o experiență care le vorbește pe limba lor: cea a tehnologiei.

Educația digitală în clasele primare – realitate sau viitor?

În multe școli, tehnologia este încă văzută ca un „bonus”, utilizat ocazional, mai ales în ciclul primar. Însă pentru copiii între 7 și 11 ani, resursele digitale pot deveni instrumente - cheie de dezvoltare cognitivă, socială și emoțională. Platformele educaționale, aplicațiile interactive, prezentările multimedia sau simplele exerciții digitale transformă învățarea într-o aventură personalizată.

Un copil de 8 ani poate învăța noțiuni de geometrie construind figuri în aplicații 3D. Un elev de clasa a IV-a poate înțelege mai bine fenomenele naturii urmărind simulări video interactive. Exercițiile de ortografie devin mai atractive când se desfășoară sub formă de jocuri sau quiz-uri online. Astfel, tehnologia nu înlocuiește profesorul, ci extinde și îmbogățește orizontul educațional.

Creativitate și conectare prin platformele digitale

Una dintre marile forțe ale educației digitale este că permite dezvoltarea creativității într-un mod colaborativ. Platformele precum Padlet, Canva, Wordwall, StoryJumper sau Google Slides sunt ușor de folosit și de copiii de 7-11 ani, cu sprijin minimal. Ei pot crea povești ilustrate, benzi desenate, proiecte multimedia sau jocuri de vocabular. Astfel, elevul nu mai este doar receptor de informații, ci devine creator activ de conținut.

În plus, mediile digitale stimulează munca în echipă și comunicarea. Elevii pot lucra în perechi sau în grupuri la proiecte comune, pot comenta ideile celorlalți, pot prezenta și revizui

conținut în timp real. Acest tip de interacțiune este formator pentru viitor - învățarea devine socială, dinamică, relevantă.

Provocări și soluții

Integrarea tehnologiei în clasele primare nu este lipsită de provocări. Printre cele mai importante se numără:

Accesul inegal la dispozitive și internet

Necesitatea formării cadrelor didactice în utilizarea platformelor

Riscul distragerii atenției sau a utilizării superficiale a resurselor

Însă toate acestea pot fi gestionate prin strategii clare, adaptate vârstei: folosirea echilibrată a digitalului în combinație cu metode clasice, stabilirea unor rutine digitale sigure și clare, implicarea părinților în proces, dar mai ales educația digitală ca abilitate esențială, integrată în curriculum.

Copiii viitorului merită o educație a prezentului

copiii generației Alpha - elevii actuali din ciclul primar - tehnologia este parte din viață, nu un element exterior. Dacă vrem ca școala să rămână relevantă, trebuie să le oferim o *educație conectată la lumea lor*, dar care să-i ajute să înțeleagă și să folosească tehnologia în mod creativ, responsabil și critic.

Educația digitală, implementată cu echilibru și intenționalitate, nu este doar un instrument de predare - este o *cheie spre viitor*, o punte între imaginație și cunoaștere, între joc și responsabilitate. Iar copiii între 7 și 11 ani sunt pregătiți pentru acest drum - trebuie doar să le deschidem porțile potrivite.

COVERCĂ VALENTINA-IRINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 95

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Rolul învățătorului în stimularea creativității elevilor

Într-o societate aflată în continuă schimbare, marcată de progres tehnologic, globalizare și nevoia adaptabilității, creativitatea a devenit una dintre cele mai căutate abilități ale secolului XXI, fiind un factor esențial al unui sistem educațional modern și eficient.

Educația nu mai poate avea ca unic scop transmiterea rigidă de cunoștințe, ci trebuie să formeze indivizi capabili să creeze soluții inovatoare, să gândească liber și să se adapteze rapid la context.

Creativitatea reprezintă capacitatea de a genera idei noi și valoroase, de a face conexiuni inedite între concepte și de a propune soluții originale la probleme. În context educațional, creativitatea nu se reduce la domenii artistice, ci se manifestă în toate disciplinele – de la literatură la matematică, de la științele exacte la științele sociale.

În educație, creativitatea este esențială pentru:
formarea unei atitudini proactive față de învățare.
încurajarea gândirii critice și a rezolvării de probleme;
adaptarea la cerințele unei piețe a muncii în schimbare rapidă;
dezvoltarea unei personalități echilibrate și autonome.

Într-un mediu educațional în care creativitatea este susținută, elevii sunt încurajați să își exprime opiniile, să pună întrebări, să exploreze idei fără frica de a greși și să-și construiască propria viziune asupra lumii.

Printre numeroasele beneficii ale cultivării creativității în rândul elevilor se numără:
- dezvoltarea abilităților cognitive, deoarece stimularea creativității contribuie semnificativ la dezvoltarea funcțiilor executive ale creierului, precum planificarea, flexibilitatea cognitivă și luarea deciziilor. Elevii creativi învață să gândească „în afara cutiei” și să abordeze problemele din unghiuri variate.
- creșterea motivației intrinseci, deoarece un elev care are libertatea de a crea va fi mai motivat să participe activ la procesul de învățare. Creativitatea este legată de motivația intrinsecă – acea dorință internă de a învăța din plăcere, nu doar pentru note sau recompense externe.

- creșterea încrederii în sine, deoarece activitățile creative (proiecte, compuneri, prezentări originale etc.) îi oferă elevului oportunitatea de a-și exprima ideile proprii, ceea ce duce la dezvoltarea stimei de sine. Exprimarea creativă este o cale prin care tinerii își pot descoperi pasiunile și identitatea.
- colaborarea și empatia, deoarece proiectele creative în echipă dezvoltă abilități de comunicare, colaborare și empatie. Elevii învață să asculte ideile celorlalți, să negocieze soluții și să-și adapteze gândirea.

Învățătorul joacă un rol foarte important în stimularea creativității elevului. El este facilitator, nu autoritate absolută. Într-o clasă creativă, profesorul nu mai este doar sursa de cunoștințe, ci devine un facilitator care creează contexte de învățare stimulante. El oferă provocări, pune întrebări deschise și susține explorarea ideilor neconvenționale. El este un model de gândire creativă. Profesorii care manifestă deschidere, curiozitate și flexibilitate transmit elevilor prin exemplu personal că este în regulă să greșești, să experimentezi și să cauți soluții originale. Creativitatea se învață și prin modelare comportamentală.

Învățătorul creativ va fi preocupat să amenajeze un mediu propice învățării. Clasele care favorizează creativitatea sunt cele în care: greșelile sunt văzute ca oportunități de învățare, se acceptă diversitatea de opinii, se valorifică ideile elevilor și se oferă libertate de exprimare, activitățile sunt variate și stimulează gândirea divergentă.

În multe sisteme educaționale, accentul cade pe acumularea de informații, nu pe procesul de gândire. Testele standardizate, programele încărcate și lipsa spațiului pentru experimentare inhibă dezvoltarea creativă. Elevii sunt adesea descurajați să exploreze idei neobișnuite din frica de a greși sau de a fi judecați. Astfel, se formează un climat educațional bazat pe conformism, nu pe inovație.

Există mai multe metode prin care învățătorul să stimuleze creativitatea elevilor:

- educația prin proiecte- metoda educației prin proiect presupune ca elevii să lucreze pe o perioadă extinsă la un proiect interdisciplinar, care pornește de la o problemă reală. Aceasta favorizează creativitatea prin libertatea de alegere, aplicarea cunoștințelor și lucrul colaborativ.
- utilizarea artei în predare- integrarea artelor vizuale, muzicii, picturii sau a teatrului în lecțiile de matematică și explorarea mediului, dezvoltare personală sau comunicare în limba română sporește implicarea elevilor și stimulează creativitatea. De exemplu, crearea unei scenete pentru o lecție de istorie permite elevilor să înțeleagă contextul istoric și să-l redea prin propriile interpretări.

- gândirea vizuală și hărțile conceptuale. Aceste tehnici încurajează elevii să organizeze idei într-un mod vizual și intuitiv. Astfel, ei dezvoltă conexiuni între concepte și pot genera idei noi pe baza celor existente.

- tehnologia oferă un potențial uriaș pentru dezvoltarea creativității, cu condiția să fie folosită inteligent. Aplicațiile interactive, platformele de creare digitală (videoclipuri, podcasturi, jocuri educaționale) și realitatea augmentată sau virtuală pot transforma complet modul în care elevii învață și își exprimă ideile. Tehnologia trebuie văzută ca un instrument, nu un scop în sine. Creativitatea nu este garantată de prezența unui calculator în clasă, ci de modul în care acesta este integrat în procesul educațional.

Organizații precum UNESCO subliniază faptul că viitorul educației va depinde de capacitatea de a cultiva competențele secolului XXI, în care creativitatea ocupă un loc de frunte, alături de gândirea critică, colaborarea și competențele digitale.

Creativitatea în educație nu este un lux, ci o necesitate. Este cheia pentru formarea unor cetățeni activi, adaptabili, capabili să înfrunte provocările unei lumi în permanentă schimbare.

Sistemele educaționale trebuie să evolueze pentru a susține gândirea creativă – nu doar prin reforme formale, ci printr-o schimbare profundă de mentalitate la toate nivelurile: profesori, elevi, părinți, decidenți.

Dintre metode de activare a creativității la elevi, eu folosesc:

jocuri de rol oferindu-le posibilitatea de a crea și de a explora diferite scenarii;

jocuri de cuvinte ce includ ghicitori, cuvinte încrucișate pentru copii, rebusuri, frământări de limbă etc;

dramatizarea textelor din manual, elevii fiind stimulați să inventeze propriile povești pe care să le prezinte colegilor;

povești colective etc.

Bibliografie:

- Cerghit I., *Metode de învățământ*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997;

- Pânișoară Ion-Ovidiu, *Comunicarea eficientă. Metode de interacțiune eficientă*, Editura Polirom, Iași, 2003;

- Popescu-Neveanu P. et al., *Psihologie*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1991.

AKBIYIK ENACHE MIOARA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÎNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 188

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Educația permanentă

Fiind un fenomen social și societatea fiind supusă unei permanente deveniri, ființa umană este și ea supusă aceluiași proces de educație pe tot parcursul vieții.

Educația permanentă este dependentă de educația formală pentru că omul are nevoie de o pregătire realizată în școală “pentru a învăța să învețe”.

Obiectivele educației permanente nu pot fi disociate de cele ale educației realizate în general, de cele ale educației școlare, în primul rând. Principiul educației permanente trebuie pus în relație directă cu produsul individual și social. Educația ca activitate complexă, începe în primul an de viață și continuă pe tot parcursul vieții prin cele trei forme: educație formală, informală și nonformală.

Educația nu trebuie și nu poate să se rezume la ceea ce oferă școala de toate gradele, oricât de elevată ar fi ea. Aceasta trebuie să continue concomitent cu școala, exercitată de alți factori educativi (familia, mass media), cât și după absolvirea școlii și facultății, să continue tot timpul și toată viața.

Educația permanentă implică procese de învățare fundamentate științific și nu poate fi confundată cu expresia ”educație de-a lungul vieții”, care vizează mai mult procesele învățării spontane.

Aceasta înseamnă învățare continuă, creativă, novatoare și este posibilă în toate formele școlare și postșcolare. Ea promovează o pregătire și perfecționare profesională care permite fiecărui individ să-și însușească cunoștințele și deprinderile necesare autoeducației.

Educația permanentă nu este o simplă continuare a educației tradiționale. Ea reprezintă o serie de noi abordări ale unor elemente esențiale pentru existența fiecăruia, începând prin însuși sensul acestei existențe. Permite descoperirea unei multitudini de situații fundamentale, în care indivizii apar într-o nouă ipostază, și aduce soluții inedite unor probleme cruciale ale destinului indivizilor și societăților.

Relația între dezvoltarea socială și educație este prima și cea mai importantă coordonată social-integrativă pentru modelarea și conducerea educației permanente.

Educația permanentă a apărut și s-a impus ca un răspuns la solicitările vieții contemporane, ca singura soluție pentru adaptarea omului la epoca noastră.

Aceasta este un principiu director major al regenerării educaționale, care oferă perspective multiple de abordare interdisciplinară, curriculară și metodologică.

În prezent, atât în lume cât și în România au apărut numeroase programe guvernamentale sau care susțin și finanțează educația permanentă a populației, astfel încât în viitor cu toții să nu spunem “Nu știu!” ci “Nu am învățat încă!”.

BUGHIANU MIHAELA LOREDANA

SECTOR UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 169

LOCALITATE: BUCUREȘTI, 6

Dezvoltarea creativității la elevii din învățământul primar prin activități interdisciplinare

Introducere

Creativitatea este o abilitate esențială în formarea personalității copiilor, iar în învățământul primar este crucial să dezvoltăm un mediu propice pentru exprimarea liberă a gândirii, simțirii și imaginației. În contextul actual, educația nu mai este doar un proces de transmitere de informații, ci devine o platformă pentru stimularea potențialului fiecărui copil.

Rolul profesorului în cultivarea creativității

Cadrele didactice din ciclul primar au un rol esențial în identificarea și valorificarea înclinațiilor creative ale elevilor. Prin metode moderne, interactive și centrate pe elev, învățătorul devine facilitator al actului educațional, ghidând copiii să-și descopere vocea interioară și curajul de a explora idei noi.

Exemple de activități interdisciplinare creative

1. Proiecte tematice integrate – de exemplu, tema „Primăvara” poate include compuneri imaginative la Limba română, desen și colaj la Arte vizuale, experimente simple cu plante la Științe, cântece și poezii la Muzică.
2. Teatrul de păpuși – elevii pot crea povești, decoruri și personaje, dezvoltând atât creativitatea narativă, cât și dexteritatea manuală.
3. Jocuri didactice inventate de elevi – încurajează gândirea divergentă și lucrul în echipă.
4. Scrierea de povești colaborative – folosind metode ca „povestea rotativă”, unde fiecare elev adaugă o parte din poveste.
5. Tehnologia în clasă – folosirea aplicațiilor interactive pentru desen, muzică sau povești digitale stimulează creativitatea digitală.

Impactul asupra elevilor

Activitățile centrate pe creativitate au multiple beneficii:

- sporesc motivația pentru învățare;
- dezvoltă gândirea critică și autonomia;
- îmbunătățesc comunicarea și lucrul în echipă;

- contribuie la o stare de bine emoțională.

Concluzie

Promovarea creativității în învățământul primar nu este un lux, ci o necesitate. Prin metode variate, interdisciplinare, adaptate nevoilor copiilor, putem transforma sala de clasă într-un spațiu viu, dinamic și plin de idei. Copiii creativi de azi sunt adulții flexibili, inovatori și încrezători de mâine.

Bibliografie

1. Cerghit, I. (2002). Metode de învățământ. Ed. Polirom.
2. Cucoș, C. (2008). Psihopedagogie. Ed. Polirom.
3. Jinga, I., & Istrate, E. (2008). Manual de pedagogie. Ed. All.
4. Portal Didactic.ro – www.didactic.ro (pentru exemple de bune practici)
5. Revista Didactica Pedagogică – diverse articole privind activități creative în școala primară.
6. Ministerul Educației – Programele școlare pentru învățământul primar (documente oficiale).

OANCEA IONELA ANDRADA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA „PEȘTIȘORUL DE AUR”

LOCALITATE: BUCUREȘTI, SECTOR 3

Tehnici inovative de predare în educația preșcolară

În contextul actual al educației timpurii, accentul se deplasează tot mai mult de la predarea tradițională, frontală, spre metode inovative, interactive și centrate pe copil. Noile orientări pedagogice valorifică potențialul creativ, explorator și social al copiilor de vârstă preșcolară, dezvoltând nu doar competențele cognitive, ci și pe cele emoționale și sociale. Acest articol își propune să exploreze câteva dintre cele mai relevante tehnici inovative de predare în învățământul preșcolar, așa cum sunt ele susținute de literatura de specialitate.

Învățarea prin joacă – fundamentul învățării timpurii

Joaca este activitatea fundamentală a copilului preșcolar, iar valorificarea ei ca metodă educativă este una dintre cele mai eficiente și naturale forme de învățare. Potrivit lui Froebel, părintele educației preșcolare, „joaca este expresia liberă a ceea ce este în copil” (Lynch et al., 2017). Prin jocuri de rol, jocuri simbolice sau jocuri de construcție, copiii își dezvoltă limbajul, creativitatea și abilitățile sociale. Învățarea prin joacă presupune un cadru educațional flexibil, în care copilul explorează, își exprimă ideile și învață prin interacțiune activă cu mediul și colegii.

Învățarea prin descoperire și investigație

Tehnica învățării prin descoperire, inspirată din teoria constructivistă, promovează ideea că cei mici învață cel mai bine atunci când construiesc cunoștințe pornind de la experiențe proprii. Bruner (1961) susținea că învățarea este mai durabilă și semnificativă atunci când este realizată prin descoperire. La nivel preșcolar, această metodă se poate concretiza prin activități de explorare a naturii, experimente simple, clasificări sau observații. Rolul educatorului este de ghid, care provoacă, pune întrebări și stimulează curiozitatea copilului.

Învățarea activă și cooperativă

Învățarea activă implică participarea directă și constantă a copilului în procesul educațional. Metode precum brainstormingul, jocurile de cooperare, „gândire-pereche-

împărtășire” sau lucrul pe centre de interes permit dezvoltarea gândirii critice, luarea deciziilor și comunicarea. Breban et al. (2002) subliniază importanța metodelor interactive de grup în stimularea gândirii divergente și a colaborării între copii. La grădiniță, acestea pot fi adaptate sub formă ludică, contribuind la o învățare semnificativă.

Proiectele tematice și rezolvarea de probleme

Proiectele tematice și învățarea prin rezolvarea de probleme oferă copiilor ocazia de a lucra într-un mod integrat, aplicând cunoștințele în contexte reale sau imaginare. De exemplu, un proiect despre „viața dinozaurilor” poate implica desen, joc de rol, observare, numărare și povestire, dezvoltând mai multe domenii simultan. Aceste metode îi învață pe copii să colaboreze, să planifice și să ia decizii, stimulând autonomia și creativitatea (Silva et al., 2021).

Concluzii

Tehnicile inovative de predare în educația timpurie nu sunt doar alternative atractive, ci necesități pedagogice pentru a răspunde nevoilor reale ale copilului modern. Prin învățarea activă, prin joc, descoperire, proiecte și tehnologie, educatorul contribuie la formarea unei personalități autonome, creative și echilibrate. Succesul acestor metode depinde însă de pregătirea și implicarea cadrelor didactice, de flexibilitatea curriculei și de adaptarea la nevoile fiecărui copil.

Bibliografie

- Breban, S., Gongea, E., Ruiu, G., Fulga, M. (2002). *Metode interactive de grup*. Editura Arves.
- Bruner, J. (1961). *The Act of Discovery*. Harvard Educational Review.
- Lynch, M., Pyle, A., DeLuca, C., Danniels, E. (2017). *Learning-through-play pedagogies in early childhood education*. Early Child Development and Care.
- Michailidis, H., Antle, A., & Nussey, C. (2020). *Tangible Interfaces for Preschoolers*. arXiv:2012.12000.
- Silva, R., Carvalho, A., Valente, A. (2021). *Computational thinking in preschool education: A systematic review*. arXiv:2106.10275.

ȘTOTII DANIELA MARIANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA „PEȘTIȘORUL DE AUR”, SECTOR 3, BUCUREȘTI

LOCALITATE: BUCUREȘTI, SECTOR 3

Povești, Culori și Primele Lecții: Universul Preșcolarului

Învățământul preșcolar reprezintă o etapă esențială în dezvoltarea copilului. Aici se formează primele deprinderi de viață, se consolidează autonomia și se conturează bazele pentru viitoarele achiziții cognitive, sociale și emoționale. Grădinița nu este doar un spațiu de joacă, ci un univers viu în care poveștile, culorile și primele lecții devin instrumente educaționale profunde.

Joaca – temelia învățării timpurii

În perioada preșcolară, joaca este forma principală prin care copiii învață. Activitățile ludice contribuie la dezvoltarea motrică, socială, emoțională și cognitivă.

Potrivit lui Jean Piaget, jocul are un rol formator fundamental: copiii își dezvoltă gândirea simbolică, exersează roluri sociale și învață să rezolve probleme într-un mod creativ (Piaget, 1951). Prin joc, copilul învață să își gestioneze emoțiile, să comunice și să coopereze cu ceilalți.

Lectura și poveștile – construirea gândirii și empatiei

Lectura în grădiniță nu este un simplu ritual, ci o metodă activă de învățare. Prin povești, copilul:

- își dezvoltă limbajul;
- învață concepte morale și sociale;
- își formează imaginația și creativitatea;
- înțelege structura narativă și cauzalitatea.

Cercetările arată că expunerea frecventă la povești și cărți în perioada 3–6 ani are un impact semnificativ asupra dezvoltării vocabularului și pregătirii pentru alfabetizare (Mol et al., 2008)

Culoarea și exprimarea artistică

Arta are un rol esențial în dezvoltarea preșcolarului. Prin desen, pictură, modelaj și activități plastice, copilul:

- își exprimă gândurile și emoțiile;

- își dezvoltă motricitatea fină;
- învață concepte spațiale și de culoare;
- capătă încredere în sine.

Maria Montessori sublinia importanța mediului estetic și a materialelor senzoriale pentru învățarea timpurie, afirmând că „mâna este instrumentul minții” (Montessori, 1967).

Primele lecții – formarea gândirii logice

În grădiniță, copilul este introdus treptat în universul numerelor, formelor, literelor și relațiilor cauzale. Învățarea nu este formalizată, ci integrată în activități practice și jocuri.

Astfel:

- copilul învață să clasifice, să sorteze și să compare;
- dobândește noțiuni de orientare spațială și temporală;
- își dezvoltă atenția, memoria și capacitatea de concentrare.

Programele moderne de educație timpurie se bazează pe pedagogia integrată și abordările centrate pe copil (NAEYC, 2020), în care accentul cade pe învățarea activă și colaborativă.

Rolul educatorului – sprijin și model

În această etapă, educatorul are un rol mult mai complex decât simplul rol didactic. El este:

- ghid emoțional – oferă siguranță și sprijin afectiv;
- observator fin – identifică nevoile și potențialul copilului;
- facilitator – creează contexte de învățare atractive și relevante.

Un educator empatic și bine pregătit poate modela în mod pozitiv dezvoltarea psiho-socială a copilului, sprijinind tranziția sa armonioasă spre școală.

Parteneriatul cu familia – pilon al reușitei educaționale

Implicarea părinților este esențială pentru o educație eficientă. Studiile arată că o colaborare activă între grădiniță și familie:

- îmbunătățește adaptarea copilului;
- crește motivația pentru învățare;
- reduce riscul de abandon școlar ulterior (Epstein, 2001).

Formele de colaborare pot include: comunicarea constantă, participarea la activități comune, feedback educațional și susținerea învățării acasă.

Perspective și provocări actuale

În România, învățământul preșcolar s-a dezvoltat semnificativ în ultimele decenii, dar persistă unele dificultăți:

- inegalități în accesul la educație timpurie în mediile defavorizate;
- lipsa cadrelor didactice calificate în zone rurale;
- infrastructură inadecvată în unele grădinițe.

Concluzie

Universul preșcolarului este un loc al descoperirii de sine și al celorlalți, în care poveștile inspiră, culorile exprimă, iar lecțiile fundamentează un mod de a gândi, simți și trăi. Susținerea educației timpurii înseamnă a investi în viitorul unei societăți sănătoase, empatică și capabile să construiască pe valori solide. Pentru fiecare copil, grădinița poate fi începutul unei povești de viață de succes.

Bibliografie

- Epstein, J. L. (2001). School, family, and community partnerships: Preparing educators and improving schools. Westview Press.
- Mol, S. E., Bus, A. G., de Jong, M. T., & Smeets, D. J. H. (2008). "Added value of dialogic parent-child book readings: A meta-analysis". Early Education and Development, 19(1), 7-26.
- Montessori, M. (1967). The Absorbent Mind. Holt, Rinehart and Winston.
- NAEYC (2020). Developmentally Appropriate Practice in Early Childhood Programs. National Association for the Education of Young Children.
- Piaget, J. (1951). Play, Dreams and Imitation in Childhood. Routledge & Kegan Paul.
- UNICEF (2019). Early Childhood Development: The Foundation for a Sustainable Future.
- Ministerul Educației (2021). Curriculum pentru educația timpurie (3-6 ani). București: Institutul de Științe ale Educației.
- World Bank (2020). Expanding Early Childhood Education: Challenges and Opportunities in Central and Eastern Europe.

POPESCU VIOLETA MIHAELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA NR.73

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Rolul colaborării grădiniței cu familiile preșcolarilor

În actul de educare a copilului preșcolar, o componentă importantă constituie procesul informativ-educativ la care contribuie *familia și grădinița*.

Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintază pe treptele superioare ontogenezei.

Familia oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață. Aceasta reprezintă primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. În relațiile sale cu mama, cu tata și cu frații, copilul se integrează în relațiile sociale, se apropie de societate, își cunoaște valorile și începe să-și formeze imaginea de sine.

Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii.

În realizarea acestor sarcini, *modelul parental* ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte.

La vârsta preșcolară un factor educativ important este *grădinița*, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate.

Grădiniței îi revine *rolul de partener în relațiile ei cu familia*.

Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului: *dimensiunea relației copil - părinte și dimensiunea relației grădiniță - familie*.

Dimensiunea relației copil - părinte vizează controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, îndeplinirea sarcinilor și susținerea spirituală și materială a activității didactice a copilului. Cealaltă dimensiune se referă la alegerea unității de învățământ, la contactele directe ale

părinților cu cadrele didactice. Aceste contacte pot fi întâlniri colective dintre cadrele didactice și asociațiile părinților, reuniunile de informare a părinților cu privire la diferite conținuturi și metode școlare.

Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor preșcolari.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Astfel, educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele carențe educative.

Ocaziile de a discuta cu părinții pentru a găsi împreună soluții problemelor cu care se confruntă copilul trebuie căutate chiar și atunci când ele nu se oferă cu ușurință.

Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Dialogul educatoare-părinte se poate organiza, fie individual prin *consultații*, cu fiecare familie, fie în *adunările organizate cu părinții*; se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din grădiniță, cât și la o bună educație în familie. Dar, dialogul deschis bazat pe încrederea reciprocă cere timp pentru a fi clădit.

Participarea părinților la activități ale grupei reprezintă un alt prilej de cunoaștere a părinților, dar și un mod prin care aceștia sunt familiarizați cu programul grupei, cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele folosite în desfășurarea activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice, cu semnificația respectului față de copil. Relația părinte-educatoare astfel contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie-grădiniță, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil.

Participarea părinților la excursii, vizite, serbări, aniversări. Părinții pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme, de activități.

Lectoratele cu părinții, organizate sistematic, au drept scop o vie propagandă pedagogică în rândul comunității. Părinții de la un întreg nivel beneficiază, în cadrul lectoratelor, de prezența și consilierea unor specialiști din domeniul psihopedagogiei sau a unor reprezentanți ai instituțiilor cu care grădinița derulează programe în parteneriat (poliție, cabinet medical, instituții culturale, ONG-uri). Comitetul de părinți al clasei, ales anual, constituie nucleul colaborării grădiniței cu familiile copiilor, fiind forul organizat în vederea găsirii și aplicării de soluții viabile la problemele de ordin socio-gospodăresc.

Realizarea unor vitrine cu material informativ de specialitate poate stimula interesul și curiozitatea părinților. Consultarea unora dintre acestea (cărți, broșuri, referate, planuri de intervenție, etc.) contribuie la lărgirea experienței pedagogice a părinților și, implicit, la o implicare potrivită în anumite situații educaționale.

Realizarea unor afișe speciale poate avea un rol stimulator de a oferi copiilor condiții corespunzătoare de viață, de activitate intelectuală, de hrană etc., pentru eliminarea exploatării copiilor, determinarea părinților a-și integra copiii în activități recreative, în cluburi ale copiilor etc.

Sărbătorirea în comun a unor evenimente din viața constituie momente de cunoaștere reciprocă și de implicare în actul educativ.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: *educarea copilului*.

Bibliografie:

Băran, Adina, (2004), *Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*, Editura Aramis Print, București

Dumitrana, Magdalena, (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București

3. **Dumitrana, Magdalena,** (2011), *Cum crește un pui de om*, Editura Compania, București

ȚOIA ALINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA NR. 268

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Despre abuzul emoțional asupra copilului

În opinia specialiștilor, *ABUZUL EMOȚIONAL* sau *ABUZUL PSIHOLOGIC*, este o formă de abuz, caracterizată prin supunerea sau expunerea unei alte persoane la un comportament care poate duce la traume psihologice, inclusiv *anxietate*, *depresie cronică* sau *tulburare de stres post-traumatic*. Este o formă de violență directă mai puțin evidentă, însă nu mai puțin traumatizantă pentru victimă și include acțiuni de intimidare, amenințare, constângere.

Psihologii și cercetătorii, deși au conceput definiții diferite ale termenilor *abuz emoțional* și *abuz psihologic*, în urma studiilor realizate, au avansat ideea că pot fi folosiți interschim-babil, cu excepția cazului în care sunt asociați cu *violența psihologică*. *Abuzul emoțional* reprezintă orice tip de abuz care este , mai degrabă, de natură emoțională decât fizică. Poate include orice: de la abuz verbal și critică constantă până la tactici mai subtile, cum ar fi : intimidarea, manipularea și refuzul de a fi vreodată mulțumit. Acest abuz are loc atunci când cineva folosește cuvine sau acțiuni pentru a controla o altă persoană, pentru a-i induce o stare de teamă permanentă, pentru a ține pe cineva izolat de restul lumii sau pentru a încerca să distrugă stima de sine a cuiva. Abuzul emoțional poate lua mai multe forme. Trei modele generale de comportament abuziv cuprind *agresarea*, *negarea* și *minimizarea*. *Sustragerea* este o altă formă de negare, ce se referă la refuzul de a asculta, refuzul de a comunica și retragerea emoțională ca pedeapsă. Pentru abuzul emoțional este greu de stabilit o definiție strictă, deoarece implicațiile acestuia pot depăși de multe ori abuzul verbal și psihologic. *Învinovățirea*, *jignirea* și *umilirea* sunt câteva comportamente abuzive verbal, care pot afecta victima din punct de vedere emoțional. Stima de sine și bunăstarea emoțională a victimei sunt alterate și chiar diminuate de abuzul verbal, rezultând o victimă abuzată emoțional.

Aceste elemente conceptuale fac referire și la abuzul emoțional asupra copilului. Atunci când există un abuz emoțional asupra copilului, acesta nu se va putea dezvolta sănătos. În schimb, se creează un mediu de frică, ostilitate sau anxietate. Atitudinea dăunătoare din punct de vedere emoțional asupra copilului poate include:

Lipsa de respect față de copil;

Lipsa afecțiunii față de copil și ignorarea prezenței lui și a nevoilor sale;
Ignorarea copilului atunci când are nevroză de confort;
Adresarea unor vorbe neplăcute copilului („Mai bine nu aveam copii!”, „Ești prost! Ești incapabil!” etc.);
Ameninșarea copilului cu pedepse aspre;
Compararea copilului cu frații sau colegii;
Învinovățirea copilului pentru problemele familiei;
Exercitarea presiunii asupra copilului să performeze peste capacitatea sau maturitatea lui;
Izolarea copilului de familie și prieteni.

Copiii sunt foarte atenți la ceea ce spun sau fac părinții-primul lor model, de aceea este foarte important să ai grijă cum te porți cu cei mici. Există foarte multe situații în care părinții nu-și dau seama că își abuzează copiii; ei cred că, astfel, îi motivează să fie mai buni, mai cuminți, mai performanți.

Bibliografie

HOWARD, J.- *Signs of Emotional Abuse/ Learn the Facts and the Signs*. Canadian Women' Foundation.
THOMPSON, A. E, KAPLAN, C.A.- *Childhood emotional abuse*. British Journal of Psychiatry.

SUFIDEANU IULIANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA PROFESIONALĂ SPECIALĂ PENTRU DEFICIENȚI DE AUZ „SFÂNTA MARIA”

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Mijloace de stimulare a creativității la elevii cu deficiențe de auz

Creativitatea este una dintre cele mai importante calități pe care școala modernă le poate cultiva la elevi. În cazul copiilor cu deficiențe de auz, stimularea creativității dobândește un rol esențial în dezvoltarea personală, integrarea socială și în formarea unor abilități compensatorii. Elevii cu deficiențe de auz se confruntă adesea cu limitări de comunicare care pot duce la izolare și la scăderea încrederii în sine. În acest sens, profesorii și terapeuții fac apel la mijloace educaționale specifice, adaptate nevoilor lor, pentru a valorifica și dezvolta potențialul creativ.

Tipuri de mijloace de stimulare a creativității

1. Mijloace vizuale

Elevii cu deficiențe de auz se bazează în mare măsură pe canalul vizual pentru a percepe și a înțelege lumea din jur. Astfel, mijloacele vizuale sunt esențiale pentru activarea creativității:

- imagini, colaje, desene animate;
- materiale grafice (postere, benzi desenate);
- utilizarea picturii și a modelajului;
- aplicații digitale vizuale (aplicații pentru desen, animații interactive).

2. Mijloace tactile și multisenzoriale

Prin stimularea simțului tactil și a celorlalte simțuri, elevii își pot exprima mai liber ideile și emoțiile:

- materiale de modelaj (plastilină, lut);
- activități de colaj cu materiale textile, hârtie colorată, sfoară etc.;
- jucării și instrumente educaționale senzoriale;
- table tactile și panouri interactive.

3. Tehnologia asistivă și mijloace digitale

Tehnologia modernă oferă numeroase posibilități de stimulare a creativității:

aplicații pentru storytelling vizual;
platforme educaționale interactive;
jocuri digitale educative care încurajează gândirea divergentă.

4. Limbajul mimico-gestual și teatrul

Utilizarea expresivității corporale și a teatrului mimei permite elevilor să-și dezvolte imaginația și capacitatea de expresie:

activități dramatice cu scenarii vizuale;
jocuri de rol nonverbale;
teatru de păpuși și marionete;
improvizații mimico-gestuale.

Un exemplu grăitor de activitate creativă:

Teatru fără cuvinte

Elevii pregătesc o scenetă mimico-gestuală inspirată dintr-o poveste cunoscută. Activitatea dezvoltă expresivitatea, creativitatea și abilitățile sociale.

Concluzie

Elevii cu deficiențe de auz au același potențial creativ ca și ceilalți copii, însă necesită mijloace și strategii specifice pentru a-și exprima și dezvolta acest potențial. Stimularea creativității nu doar că le îmbunătățește performanțele școlare, ci contribuie semnificativ la integrarea socială, la creșterea încrederii în sine și la dezvoltarea emoțională. Profesorii, logopezii și terapeuții trebuie să colaboreze pentru a crea un mediu educațional incluziv, interactiv și adaptat nevoilor acestor elevi.

Bibliografie

Lupu, D. (2012). *Educația copiilor cu deficiențe de auz*. Editura Polirom.
Dârjan, I. (2019). *Creativitatea în educație – repere teoretice și practice*. Editura Didactică și Pedagogică.
Sava, S. (2020). *Strategii educaționale pentru copiii cu CES*. Editura Aramis.

ISPAS GABRIELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA PROFESIONALĂ SPECIALĂ PENTRU DEFICIENȚI DE AUZ „SFÂNTA MARIA”

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Comunicarea prin artă la copilul deficient de auz

Comunicarea și limbajul reprezintă lăstarul osaturii psihice prin care se dezvoltă și se exprimă comportamentul și personalitatea umană, marcând valențele acestora și nivelul expectațiilor individului în sistemul de integrare în comunitate, prin care se urmărește maximalizarea potențialului socio-cultural. (Verza E, 2003, p.28)

Lipsa auzului are drept consecință o amplă restructurare a sistemului personalității deficientului, imprimând particularități specifice tuturor proceselor psihice. Particularitatea esențială, care le deosebește pe persoanele deficiente de auz de auzitori, este bazarea raporturilor cu lumea înconjurătoare în special pe vedere.

Componentele vizuale ale cunoașterii, afectivității și ale motivației prezintă o mare importanță pentru copilul cu deficiențe de auz. Pe copilul surd îl antrenează culoarea, forma, mărimea, funcționalitatea, mișcarea, deplasarea persoanelor. În acest sens, sens spectacolele de scenă mai ales dansurile și jocurile populare fac parte din rândul celor mai îndrăgite activități distractive pentru surzi. Atracția către ele este stimulată de frumusețea costumelor. De ritmicitatea mișcărilor și de admirația publicului. Dintre rolurile individuale sunt preferate cele care îi pun în situația de a mima.

C. Pufan (1989) vorbește de o relativă pseudo creativitate la deficientul de auz, care ar putea preceda creativitatea. Deficientul de auz are aceleași posibilități de a-și dezvolta anumite forme de creativitate ca și auzitorul, însă creativitatea deficientului de auz este tributară experienței vizuale bogate de care dispune acesta, și manualității. Creativitatea se manifestă mai ales pe latura practică, evidențiindu-se prin confecționarea unor lucruri sau obiecte. Pot fi buni designeri, executanți de mulaje, sculpturi, picturi, etc.

Pot ajunge la performanțe deosebite în imaginația și creativitatea reproductivă, dar au un nivel scăzut în invenții.

Având în vedere cele menționate mai sus, referitor la specificul comunicării copilului deficient de auz, rezultă că profesorul specialist din școala pentru deficienți de auz are un rol deosebit de important în valorificarea la maximum a potențialului copilului deficient. Se

observă că încă de la vârste mici , aceștia manifestă abilități deosebite în ceea ce privește desenul și folosirea culorii. Nu de puține ori, atunci când nu este înțeles, copilul deficient de auz comunică prin desen și culoare. De asemenea, au capacitatea de a imita și reproduce cu ușurință mișcări de dans, și nu în ultimul rând, fiind foarte expresivi în comunicarea non verbală. pot interpreta cu succes roluri în cadrul unor scenete de pantomime sau de teatru gestural.

La Școala Profesională Specială pentru Deficienți de Auz, aceste abilități sunt valorificate în cadrul a numeroase activități curriculare și extracurriculare.

Astfel, la nivelul școlii s-a constituit o trupă de dansuri populare care a participat la numeroase festivaluri și concursuri și a câștigat numeroase premii. Trupa de teatru a școlii este foarte apreciată și răsplătită cu numeroase premii. De asemenea, performanțe deosebite au obținut elevii școlii în cadrul concursurilor de desen. Nu puțini elevi ai școlii au absolvit licee de artă și chiar Universitatea de Artă.

Concluzionând, se poate spune că arta teatrală, dansul și pictura, reprezintă pentru copilul deficient de auz mijloace eficiente de exprimare a emoțiilor și de punere în valoare a abilităților care prin îndrumare de specialitate se transformă în talent și duc la formarea unei personalități armonioase.

Sărbătorind pe Mihai Eminescu- „Crăiasa din povești” și „Somnoroase păsărele”

Secvențe din piesa de teatru „Și eu sunt Micul Prinț!”

Serbarea de sfârșit de an școlar -*Hora de Sărbătoare* Pojorâta

NECULA DANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: UNIVERSITATEA „VASILE ALECSANDRI” DIN BACĂU

LOCALITATE: BACAU

Frazeologia lingvistică

Frazeologia este un domeniu de frontieră, fiind apropiată în literatura de specialitate atât de vocabular, fiindcă studiază combinațiile stabile de cuvinte, caracterizate prin înțeles unitar, cât și de sintaxă, fiindcă fenomenele frazeologice se definesc prin relațiile sintactice de diferite naturi, ce se realizează pe axa sintagmatică (Boroianu, 1974, I: 24). Dat fiind caracterul expresiv al fenomenelor frazeologice, acestea au fost asociate, de asemenea, stilisticii (Bally, 1951: 66-87; Iordan, 1975: 265-304). Avându-se în vedere posibilitatea de a se diferenția stilurile și variantele funcționale ale unei limbi prin analiza unităților frazeologice, a fost apropiată, în special, de stilistica funcțională (Coteanu, 1973: 99). Însă, dincolo de apropierea de diferitele discipline lingvistice, frazeologia tinde să fie considerată o disciplină autonomă, cu obiect și metode proprii de investigație (Hristea, 1984: 134; Coșeriu, 2000: 258-259).

Termenul *frazeologie* denumește atât disciplina, cât și obiectul acesteia, ansamblul sau totalitatea unităților frazeologice dintr-o limbă dată. În funcție de originea frazeologismelor, s-au delimitat două arii de investigație, vorbindu-se de o *frazeologie lingvistică*, înțeleasă ca „mijloc de expresie a unei colectivități”, și, respectiv, de o *frazeologie literară*, în care sunt incluse „aforisme, vorbe de spirit, îmbinări de cuvinte, aparținând unor scriitori, oameni de seamă și care au caracter accidental” (Boroianu, 1974, I: 27).

Urmează câteva exemple întâlnite în manualele de limba și literatura română din învățământul primar:

Pag. 46 – BOABĂ – *a nu pricepe boabă*

= a nu înțelege nimic - „a nu pricepe o boabă” = un mesaj pe care nu-l poate descifra; „nu pricepe (chiar) nici o boabă”

A nu ști boabă de carte

= a fi analfabet, numind posibilitatea descifrării semnelor scrierii. Această expresie o întâlnim la I. Creangă, în argumentarea hotărârii Smarandei de a-și da băiatul la învățătură: „Sărmane omule! Dacă nu știi boabă de carte, cum ai să mă înțelegi” (*Amintiri I*): nivelul „zero” (cantitatea), cu referire la atributul „incompetenței”, la absența unei instrucțiuni corespunzătoare, astfel că foaia scrisă constituie pentru analfabet o adevărată enigmă. Ei nu

pricep semnele scrierii, nu le poate atribui un sens, tot așa cum, de exemplu, într-o combinație neobișnuită o „bobăreasă” nu pricepe „mesajul” ascuns al unei *anumite boabe*, iar un neinițiat nu pricepe *nici o boabă*.

Prin urmare boabele/semințe – litere, indescifrabile pentru neștiutorul de carte, ce apar ca termen de comparație, dar din alte motive, și în replica unui personaj din basmul *Cei trei frați împărați* (cules și publicat de P. Ispirescu): „Ba nici boabă... astea pare că nu sunt slove de care ne arată dascălul” este răspunsul la întrebarea „poți tu să citești ce zice aici?”. Este vorba despre „inscripția” ce se găsea sub aripa unei păsări „măiestre” ce oua zilnic câte un ou de diamant. Așadar, cei trei frați, elevii „dascălului”, constată că sunt confrunțați cu o „însemnare” scrisă, dar n-o pot descifra; învățătorul citește „slovele” și „rămase înmărmurit”, însă le ascundea învățăceilor înțelesul, spunând că, „acelea ce lor li se părea slove erau un fleac și că nu însemna nimic”, fiind hotărât să profite, întrucât textul reprezenta o „proorocie” deosebit de atrăgătoare: cel (cei) care avea(u) să mănânce capul, pipota și inima păsării urma(u) să ajungă împărat, să devină „năzdrăvan”, respectiv să găsească la cap, în fiecare dimineață, la scolare, câte „o pungă cu bănet”. Dar progresul în materie de știință de carte ca făcut ca locul termenilor *boabă* sau *botă* să fie luat, chiar pe terenul scris-cititului, de *buche* sau *iotă* – *a nu ști nici o iotă*, ultimul prezent și în alte frazeologisme cu semnificația „puțin”, „nimic” (cf. Bogrea, Pagini, 179; DA I/I, II/I; DLR IX). În sfârșit, la Creangă (poate un reflex al jargonului școlăresc din adolescență), aflăm identificarea „naivului” cu cel care, după ce va fi umblat prin școli, a rămas la același nivel de cunoaștere: când i se pare că l-a înșelat pe cel căruia îi dăduse boii pe un car, Dănilă Prepeleac „zice în gândul său: - Taci, că-i cu buche; l-am potcovit bine...” (cf. și Ghibănescu, *Din traista cu vorbe*, ediția I, Iași, 1906, p. 346).

Pag. 78 – CARTE – *a avea carte; ai carte, ai parte*

= a avea acte, în regulă, pentru susținerea unei pretenții (de proprietate)

„Ai carte – ai parte” apare astăzi ca o formulă ce exaltă folosul și beneficiile învățaturii; unele dicționare înregistrează pentru această expresie, fără fior etimologic, doar sensul „dacă ai știință de carte reușești mai ușor în viață”. Substantivul *parte* din enunțul citat (deși cuvântul e polisemantic) a avut și are și astăzi aceeași semnificație: „ceea ce aparține cuiva”, „folos, șansă, noroc”. *Carte*, însă, atunci când se făcea constatarea în discuții însemna „act, document de posesiune; înscris”. Prin „ai carte – ai parte” se invoca necesitatea actelor doveditoare în caz de litigii privind proprietatea asupra pământului, a dovedit Gh. Ghibănescu: *parte*, adică dreptul de proprietate al cuiva asupra unui teren. Cu toate că sensul „învățătură, instrucție” al cuvântului *carte* este și el destul de vechi (în scris apare încă din Codicele

voronețean), expresia „a fi om cu carte” a căpătat relevanță în vorbirea populară destul de târziu.

Pag 182 - GÂSCĂ – talpa (laba) găștei pe hârtie

= (despre scris) puțin citeț, „lăbărțat”, neîngrijit”

Raportarea slovelor (mai ales necitețe) la urme ale picioarelor unor păsări de curte se făcea atunci când se întâlnea un scris neîngrijit. Comparația directă este prezentată într-un text al lui N. Gane: „își zugrăvi iscălitura cu niște litere ca talpa găștii”. „Pune-ți talpa găștii pe zdelcă” se referă la o semnătură propriu-zisă; mai întâi Pepelea, care ținea deja condeiul în mână, fusese îndemnat: „Iscălește!”, iar după ce acesta se conformează, rezultatul este apreciat (ironic) prin cuvintele: „Ai o slovă mai citeață decât a dascălului Pricochi de la Podu Iloaie” (sc. IV).

Ca disciplină lingvistică autonomă, frazeologia are ca obiect de cercetare *unitățile frazeologice* dintr-o limbă dată (sau dintr-un grup de limbi).

Bibliografie:

Stelian Dumitrăcel, *Pînă-n pînzele albe: expresii românești*, Iași: Institutul European, 2001 536 p. : 20 cm (Dicționar) Bibliogr. ISBN 973-586-175-5, Bibliografii – motivații, Ediția a II-a, revizuită și argumentată.

SAVA-NECULA DANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DOMNIȚA MARIA” BACĂU

LOCALITATE: BACAU

Frazeologia

Apărută din necesități didactice – învățarea limbilor clasice – frazeologia a devenit o problemă cu care trebuie să se confrunte lexicografia, lexicologia, morfologia, sintaxa, stilistica și nu în ultimul rând lingvistica generală. Deși este unanim cunoscut faptul că ceea ce se înțelege prin comunicarea lingvistică se realizează cu ajutorul grupurilor de cuvinte, statutul acestora în raport cu unitatea minimală numită prin tradiție cuvânt, este destul de dificil de specificat. Cuvântul este încadrabil în așa-numita tehnică a discursului, în timp ce o serie de grupuri de cuvinte cu caracter fix, stabil, figurat, aparțin discursului repetat.¹

Tehnica discursului vizează unitățile (lexicale și gramaticale) și regulile de combinare a acestora, adică privește „«cuvintele» și instrumentele și procedeele lexicale și gramaticale”. Discursul repetat are în vedere „tot ceea ce este deja fixat în tradiția limbii, ca «expresie», «frază» sau «locuțiune», în care elementele constitutive nu pot fi înlocuite sau recombinate după regulile actuale limbii”.² În expresiile fixe, elementele nu pot fi analizate în sensul propriu, căci sensul lor se constituie „en bloc”, adică în osmoză.

¹Eugeniu Coșeriu, *Structure lexicale et enseignement du vocabulaire*, în *Actes du premier Colloque International de Linguistique appliquée*, Nancy, 1966, pp. 194-195-198. „Dans la synchronie, il faut faire la distinction entre la «technique du discours» et le «discours répété». Les «langues» sont tout d’abord des techniques historiques du discours (ou de la «parole»), mais les traditions linguistiques sont loin de ne contenir que la technique «pour parler»: elles contiennent aussi du «déjà parlé», des tranches de discours déjà fait et qu’on peut employer de nouveau, à de différents niveaux de la structuration concrète de la parole. La «technique du discours» comprend les unités lexicales et grammaticales (lexèmes, catégorèmes, morphèmes) et les règles pour leur modification et combinaison dans la phrase, c’est-à-dire, les «mots» et les instruments et procédés lexicaux et grammaticaux. Le «discours répété» comprend tout ce qui est traditionnellement figé comme «expression», «phrase» ou «locution» et dont les éléments constitutifs ne sont pas remplaçables ou re-combinables selon des règles actuelles de la langue.”. <https://coseriu.ch/ro/opera-lui-eugeniu-coseriu/>

²Eugeniu Coșeriu, *Structure lexicale et enseignement du vocabulaire*, în *Actes du premier Colloque International de Linguistique appliquée*, Nancy, 1966, pp. 194-195. „Dans la synchronie, il faut faire la distinction entre la «technique du discours» et le «discours répété». Les «langues» sont tout d’abord des techniques historiques du discours (ou de la «parole»), mais les traditions linguistiques sont loin de ne contenir que la technique «pour parler»: elles contiennent aussi du «déjà parlé», des tranches de discours déjà fait et qu’on peut employer de nouveau, à de différents niveaux de la structuration concrète de la parole. La «technique du discours» comprend les unités lexicales et grammaticales (lexèmes, catégorèmes, morphèmes) et les règles pour leur modification et combinaison dans la phrase, c’est-à-dire, les «mots» et les instruments et procédés lexicaux et grammaticaux. Le «discours répété» comprend tout ce qui est traditionnellement figé comme «expression», «phrase» ou «locution» et dont les éléments constitutifs ne sont pas remplaçables ou re-combinables selon des règles actuelles de la langue.”. <https://coseriu.ch/ro/opera-lui-eugeniu-coseriu/>

Cercetarea abordează limbajul din perspectiva etnolingvisticii, așa cum o concepe Eugeniu Coșeriu care o definește pornind de la relația dintre limbaj și cultură. Pentru lingvist, etnolingvistica se ocupă cu „studiul faptelor unei limbi ca fiind motivate de cunoașterile (idei, convingeri, concepții, ideologii) despre «lucruri»; deci despre stratificarea socială a comunităților și despre limbajul însuși, ca fapt «real»”³. În centrul atenției se află „fapte lingvistice [...] condiționate de «cunoașterile » despre lucruri”⁴. În acest punct se manifestă relația de interdependență dintre limbaj și cunoașterea lumii, căci vorbitorul folosește un cod lingvistic asumat și învățat prin tradiție, pe care îl modifică în practica discursivă tocmai pentru că limbajul este o comunicare a sinelui către un altul.

Analiza frazeologismelor se corelează cu expresii care dezvăluie atitudinea față de partenerul de dialog și felul de a fi al românilor. Aceste expresii sunt foarte importante în constituirea sensului, iar expresiile și locuțiunile din fondul vechi și popular sunt forme prin care se exprimă spiritul românesc.

În lingvistica românească, termenii de *frazeologie*, respectiv, de *discurs repetat* corespund unei perspective duble de tratare a unităților stabile de cuvinte⁵. Dacă frazeologia, așa cum a fost teoretizată în tradiția lingvistică, ar corespunde punctului de vedere al limbii istorice, ca mod specific de a vorbi al unei comunități, discursul repetat, așa cum a fost teoretizat de Eugeniu Coșeriu, plasează discuția cu privire la acest subiect pe terenul vorbirii, în general⁶.

În lingvistica românească, preocuparea pentru frazeologie este relativ recentă, în raport cu alte limbi⁵. Theodor Hristea analizează definițiile consemnate în dicționarele românești și le completează cu ceea ce este, de fapt, sensul principal, anume „disciplină lingvistică al cărei obiect de cercetare îl constituie unitățile frazeologice dintr-o limbă dată (ori dintr-un grup de limbi)”⁶.

Frazeologia, ca disciplină lingvistică, s-a constituit târziu în raport cu celelalte discipline lingvistice, atunci când cercetătorii au început să fie interesați de modul în care se constituie sensul în unitățile frazeologice și de valoare lor expresivă la nivelul discursului.

Primul studiu care abordează frazeologia românească, *Locuțiunile verbale în limba română*, apare în 1958 și îi aparține Floricăi Dumitrescu. Cercetătoarea pornește de la necesitatea distingerii locuțiunilor de expresii, adesea utilizate ca sinonime.

³ Eugeniu Coșeriu, *Lingvistică din perspectivă spațială și antropologică. Trei studii*, cu o prefață de Silviu Berjan, și un punct de vedere editorial de Stelian Dumitrăcel, Chișinău, Editura «Știința», 1994, p. 145.

⁴ Eugeniu Coșeriu, *Lingvistică...*, p. 135.

⁵ De exemplu, Charles Bally cercetează frazeologia în capitolul intitulat „La phraséologie” din *Précis de stylistique*, din 1905.

⁶ Hristea, *Sinteze...*, p. 138.

RADU MIHAELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "BUICĂ IONESCU" GLODENI

LOCALITATE: GLODENI

România, țara mea

Tema: "România, țara mea"-atelier de lucru, creații artistico-plastice.

Argumentul: În jurul datei de "1 Decembrie- Ziua Națională a României", am ales să desfășor activitatea cu tema: "România, țara mea!" din dorința de accentua transmiterea valorilor naționale și culturale ale poporului român. Activitatea s-a desfășurat în colaborare cu familiile preșcolarilor pentru dezvoltării relației grădiniță-familie și promovarea imaginii grădiniței. Această colaborare presupune desfășurarea de activități curriculare-activități practice, dezbateri, dar și activități extracurriculare-spectacole, vizite, sărbătorirea diverselor evenimente prin colaborarea cu familia. Activitățile propuse creează părinților oportunitatea de a participa alături de copii la activități specifice grădiniței, de a-și observa îndeaproape copilul, modul de reacție și comportamentul acestuia în timpul activităților desfășurate.

Prin derularea acestui proiect doresc cultivarea valorilor naționale, a obiceiurilor și tradițiilor poporului român prin decorarea spațiului educativ, promovarea portului popular, a dragostei față de Patrie, limbă și cultură. Prin prezentarea spectacolului cu cântece patriotice și dansul tradițional "Hora mare" susținut de către preșcolarii grupei, am căutat să delectăm publicul spectator și să oferim un moment de divertisment prin care copiii și-au arătat talentul și si-au învins emoțiile. Preșcolarii au învățat din derularea acestui proiect lucruri noi și interesante, să iubească cultura, portul și tradițiile românilor.

Grup țintă: Preșcolarii din grupa „Albinuțele”;

Perioada: decembrie 2022

Locația : Grădinița cu P. N.Gloden

Resurse umane: Educatoarea, copii din grupă; părinții copiilor; cadre didactice din școală, director.

Resurse materiale: steaguri, siluete, borcane, hârtie creponată, produse tradiționale românești, aparat foto,CD-uri;

Domeniile de interes:

Interdisciplinaritate- activitate practică, educație plastică,

Munca în echipă- realizarea unui colț cu specific românesc prin contribuția tuturor copiilor cu lucrările realizate;

Comunicare și colaborare cu părinții și cadrele didactice din instituție .

Tipul: Ateliere de lucru pentru activități artistico-plactice, practice.

Scopul proiectului: Implicarea părinților, a tuturor copiilor preșcolari și a cadrelor didactice în activități care:

Să stârnească interesul participanților, implicarea părinților în planificarea și organizarea activităților cu preșcolarii,

Dobândirea de către părinți a unor informații concrete despre activitățile desfășurate în grădiniță, promovarea imaginii grădiniței în comunitate.

Obiective:

Să răspundă intereselor și preocupărilor diverse ale copiilor preșcolari,

Să pună în valoare talentele și capacitățile acestora în diferite domenii de dezvoltare.

Stimularea interesului părinților de a participa la activități desfășurate în grădiniță, în contexte nonformale.

Valoarea care a fost promovată în această activitate a fost ”*Bucuria*” de a fi români, de a sărbători Ziua Națională a României, de a purta straie românești, de a vorbi limba română, de a cânta și dansa românește, de a avea alături de noi membrii familiei cu care am desfășurat o activitate deosebită, realizând obiecte decorative.

Modalități de realizare: activitate artistico- plastică, practică, confecționare de obiecte personalizate respectând tema dată;

Expectanțele proiectului:

Atitudini pozitive ale copiilor față de natură și de frumusețile ei.

Ocrotirea și protejarea naturii!

VESA ILIE

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: COLEGIUL NAȚIONAL ONISIFOR GHIBU

LOCALITATE: ORADEA

Exemple de activități pentru ora de Joc și mișcare

Ora de *Joc și mișcare* reprezintă o provocare pentru orice învățător, pentru că trebuie găsite mijloace de realizare adecvate, care să combine distracția cu dezvoltarea fizică și socială a elevilor. Iată câteva idei de organizare, pe secvențe:

I. Activități de încălzire (5-10 minute):

Ștafeta cu sarcini simple – Alergat până la un punct și înapoi, cu diferite provocări (ex: mers pe vârfuri, sărituri cu ambele picioare, mers ca ursul etc.).

Simon spune – Copiii execută comenzile doar când sunt precedate de „Simon spune...”.

Dansul energetic – 3-5 minute de dans liber sau ghidat pe o melodie ritmată.

II. Jocuri de mișcare (15-20 minute):

1. Țară, țară, vrem ostași!

Joc clasic de echipă, ce implică forță, viteză și strategie.

2. Lapte gros

Un joc popular și activ, perfect pentru lucrul în echipă.

3. Cursa cu obstacole

Se poate realiza în curtea școlii sau în sală, folosind, ca obstacole, conuri, cercuri, bănci, frânghii de sărit etc.

4. Prinde mingea!

În cerc, un elev în mijloc încearcă să prindă mingea aruncată de ceilalți. Cine greșeste, intră în mijloc.

5. Cine ajunge primul?

Joc de viteză: elevii trebuie să aducă un obiect (minge, con, creion) și să-l așeze într-un loc desemnat.

III. Jocuri de cooperare și echilibru (10-15 minute):

1. Bătaia cu baloane

Elevii au câte un balon și trebuie să-l țină în aer cât mai mult timp, fără a-l lăsa să cadă.

2. Podul prieteniei

Două echipe construiesc un „pod” din obiecte (benzi, hârtii, cartoane) pentru a trece un obstacol imaginar (râu, lavă etc.).

3. Transportul obiectului cu lingura

Fiecare elev transportă un obiect mic (mingiuță, mărgelă) pe o lingură, fără să-l scape.

IV. Activități de relaxare (5-10 minute):

Exerciții de respirație – Inspirație pe nas, expirație pe gură, cu ochii închiși.

Jocuri de imaginație în mișcare – „Imită animalul” (copiii imită cum merge/ aleargă/ sare un animal).

Cercul recunoștinței – Elevii spun, pe rând, un lucru frumos care li s-a întâmplat în ziua respectivă.

HĂDĂREAN DIANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL VOCAȚIONAL PEDAGOGIC „NICOLAE BOLCAȘ”

LOCALITATE: BEIUȘ

Evaluarea în cadrul activităților nonformale

Evaluarea realizată în urma activității de învățare nonformală este necesar să urmărească progresul elevului în raport cu el însuși și mai puțin raportarea la norme de grup (relative). Se impune ca progresul elevului să fie monitorizat cu atenție, înregistrat, comunicat și discutat cu ei înșiși și cu părinții periodic. Când este vorba de o activitate nonformală, o evaluare eficientă este bazată pe o observație sistematică, pe portofoliul elevului, pe fișele de muncă independentă, pe testele rezolvate, pe eseuri etc.

În cadrul activităților nonformale și evaluarea cunoaște o formă mai puțin formală, chiar opțională, în care nu intervine stresul notării. Evaluarea se realizează în funcție de tipul activității nonformale, de obiectivele urmărite în cadrul acestor activități cu impact doar în plan subiectiv. Funcția de notare, de ierarhizare este mai puțin utilizată, doar în cadrul concursurilor și olimpiadelor. Evaluarea activităților nonformale se realizează cu scopul de a conferi o valoare didactică acestui tip de educație, de a urmări progresul elevilor, de a regla actul didactic al cadrului didactic vizavi de performanțele elevilor.

Condițiile de realizare a performanței sunt diferențiate pe trei niveluri, corespunzătoare aprecierii cu calificativele: suficient, bine, foarte bine, excelent.

În cadrul activităților nonformale sunt puse la dispoziția cadrului didactic nonformal aceleași tipuri de itemi de evaluare pe care acesta îi poate folosi în măsura în care stimulează activitatea elevilor și-i determină să obțină performanțe. Tipurile de evaluare cu care poate lucra sunt: probele și itemii. Probă reprezintă orice instrument de evaluare proiectat, administrat și corectat de către învățător/profesor, iar itemul este un element component al unei probe.

În activitatea nonformală se recomandă utilizarea itemilor subiectivi pentru că sunt ușor de construit, solicitând răspunsuri deschise, ei evaluează procese cognitive de nivel ridicat, verificând obiective care privesc creativitatea și originalitatea. Au însă dezavantaje: fidelitate și validitate scăzută, necesitatea de scheme de notare complexe și greu de alcătuit, corectarea durând mult.

Metodele de evaluare utilizate în practica curentă sunt clasificate în trei mari categorii: metode de verificare; metode de măsurare; metode de apreciere.

Metodele de verificare, în funcție de modalitatea concretă de utilizare pot fi: evaluare orală; evaluare prin probe scrise; evaluare prin probe practice; evaluare prin teste; evaluare prin proiecte; evaluare prin portofolii; evaluare prin chestionare; evaluare prin observații.

Evaluarea orală este frecvent utilizată în cadrul activităților nonformale și se realizează prin întrebări și răspunsuri și prin îndeplinirea unor sarcini de lucru, oral, la tablă, pe grupe etc. Sub atenta supraveghere a cadrului didactic. Este folosită ca verificare curentă și parțială, pe parcursul programului de instruire/învățare. Ca și în activitatea de tip formal, formele evaluării orale sunt: chestionarea orală, dialogul, dezbateră, prezentarea.

Este folosită mult tehnica dialogului purtat între doi elevi, dintre care unul joacă rolul de examinator, iar clasa pe cel de evaluator, atât al calității întrebărilor formulate, cât și a răspunsurilor, dezbateră pe o temă stabilită în prealabil în care este implicată întreaga grupă, iar educatoarea devine mediator, având rolul de a redresa discuția dacă aceasta deviază de la subiect și de a o menține la un nivel corespunzător, de asemenea prezentarea unui portofoliu sau a unei lucrări în fața clasei.

Evaluarea orală reprezintă un mijloc util și eficient de verificare operativă și punctuală a performanțelor elevilor în activitatea școlară. Această modalitate relevă modul de exprimare al elevilor, logica expunerii, spontaneitatea, dicția, fluiditatea exprimării și îi deprinde pe elevi cu comunicarea orală directă și permite tratarea diferențiată.

În cadrul activităților nonformale evaluarea scrisă se utilizează cu discernământ și au rolul de a constata evoluția elevului în conformitate cu atingerea scopurilor propuse. Probele scrise în activitatea nonformală se folosesc ca documente de ierarhizare doar la concursuri și olimpiade.

Probele practice se pot folosi cu eficiență în cadrul activităților pentru constatarea capacității elevilor de a aplica informații, de a folosi corect priceperile, deprinderile, abilitățile formate în activitatea concretă, practic-aplicativă. Acest tip de evaluare oferă posibilitatea elevilor de a-și dezvolta competențe generale de analiză, de sinteză și generalizare.

Un tip specific de probă practică utilizată în cadrul activităților îl constituie activitățile experimentale prin care elevul descoperă mecanisme specifice de investigație, de observare, de reflecție. Aceste experimente sunt situații de învățare care se desfășoară în cadrul diferitelor activități și care își propun să evalueze capacități și deprinderi variate și de aceea acestea au un caracter preponderent formativ.

Proiectul este un instrument de evaluare frecvent utilizat în cadrul activităților nonformale. Proiectele sunt lucrări care se execută într-o perioadă mai lungă de timp și presupun sarcini multiple de lucru, individuale sau de grup. Proiectele dau posibilitatea evaluării capacităților elevilor, adecvarea metodelor de lucru, a instrumentarului, a materialelor și a echipamentelor din dotare, permit rezolvarea de probleme, realizarea cu acuratețe a produsului din punct de vedere tehnic, oferă posibilitatea generalizării problemei/soluției și a modalității de prezentare a proiectului. Pentru ca portofoliul să devină un instrument de evaluare interactiv este necesară stabilirea tematicii și a conținutului acestuia împreună cu elevii. Acest tip de evaluare, prin portofoliu, este frecvent utilizată în cadrul activităților nonformale, datorită aspectului mai puțin riguros decât un test sau o evaluare de alt tip și datorită calității acestuia de a oferi posibilitatea personalizării evaluării.

O altă metodă folosită cu eficiență în activitatea nonformală este observarea sistematică a activității și a comportamentului elevilor și constă în investigarea sistematică pe baza unui plan dinainte elaborat și cu ajutorul unor instrumente adecvate, a acțiunilor și interacțiunilor, a evenimentelor, a relațiilor și a proceselor cu scopul constatării progreselor elevilor.

Evaluarea cu ajutorul software-ului specializat este o formă plăcută și acceptată de elevi, se realizează prin rularea unui program informatic educațional, program recunoscut de sistemul de operare al unui calculator și care se poate adapta nivelului evaluațiilor prin ajustarea dificultății itemilor pe care îi conține. Acest tip de evaluare angajează feedback-ul, astfel încât se realizează și corecțiile necesare.

În activitatea nonformală se folosește cu mult succes autoevaluarea, utilizând grilele de autoevaluare, care permit elevilor să-și determine în condiții de autonomie, eficiența activităților realizate în conformitate cu: capacitățile vizate; sarcinile de lucru formulate; valori ale performanței preconizate.

În autoevaluare elevii pot să folosească autoaprecierea verbală și autonotarea. Implicarea elevilor în aprecierea propriilor rezultate are efecte benefice, deoarece elevul exercită rolul de subiect al acțiunii pedagogice, de participant la propria sa formare. Elevii, apreciindu-și rezultatele obținute reușesc să înțeleagă necesitatea depunerii efortului pentru atingerea unor obiective stabilite. De asemenea, cultivă motivația lăuntrică și atitudinea pozitivă, responsabilă, față de propria activitate.

O altă metodă este și autocorectarea sau corectarea reciprocă, ca exercițiu pe calea dobândirii autonomiei în evaluare. Elevul reușește să-și depisteze operativ unele erori, scăpări, în momentul realizării unor sarcini de învățare. Depistarea lacunelor proprii sau ale colegilor,

chiar dacă nu sunt sancționate prin note, constituie un prim pas pe drumul conștientizării competențelor în mod independent.

Notarea reciprocă este o altă formă a autoevaluării prin care elevii sunt puși în situația de a-și nota colegii, prin reciprocitate, fie la lucrările scrise, fie la examinarea de tip oral. Aceste exerciții în cadrul activităților nonformale nu se concretizează în notare efectivă.

Metoda de apreciere obiectivă a personalității constă în antrenarea întregului colectiv al clasei în evidențierea rezultatelor obținute de elevii săi, prin coroborarea a cât mai multe informații și aprecieri în vederea formării unor reprezentări cât mai complete despre fiecare elev în parte și ale tuturor la un loc.

Pentru formarea deprinderilor autoevaluative la elevi este necesar ca aceștia să cunoască obiectivele prestabilite și criteriile de evaluare ale diverselor sarcini. Astfel elevii sunt încurajați să reflecteze asupra activității lor individuale și contribuției în cadrul grupului. Pentru a realiza acest lucru cadrul didactic coordonator al activității nonformale trebuie să facă cunoscut elevilor încă de la început, standardele de expectanțe valorice și criterii de reușită.

Și în cadrul activităților nonformale este necesar să se aibă în vedere în cazul proiectării unei probe de evaluare câteva aspecte metodologice, pentru a conferi validitate și eficacitate acestora.

Pentru început cadrul didactic stabilește ce evaluează conform procesului de formare, rezultatele așteptate, niveluri de performanță stabilite, competențe angajate în acțiune, tipul de aptitudini, abilități, capacități, elemente de competență, reprezentări mentale, atitudini, randamentul urmărite a se forma și nu în ultimul rând aficiența actului educațional.

Etaple demersului evaluativ: Stabilirea obiectivelor de evaluare; Stabilirea conținuturilor curriculum-ului, reprezentative pentru obiectivele pe care dorim să le evaluăm; Stabilirea instrumentelor de evaluare; Redactarea probei; Utilizarea descriptorilor de performanță; Acordarea calificativelor în funcție de descriptorii de performanță și comunicarea rezultatelor aprecierii; Analiza erorilor și dificultăților; Corectarea greșelilor.

În activitățile de tip nonformal se acordă o importanță mult mai mare formării deprinderii de autoapreciere și autoevaluare a propriilor performanțe, astfel elevii dobândesc acele cunoștințe și deprinderi de apreciere corectă și obiectivă, cu spirit de fair-play propria prestație vizavi de cea a colegilor și în plus dobândesc acea capacitate de a observa propria evoluție, un aspect deosebit de greu de realizat având în vedere subiectivitatea specifică.

Activitățile nonformale pun la îndemâna cadrelor didactice oportunități multiple ca prin efort susținut, prin exerciții și perseverență elevii să dobândească aceste deprinderi și aptitudini de evaluare, interevaluare și autoevaluare obiectivă. Acest aspect este posibil de realizat și

datorită transparenței activității nonformale, a modului de organizare și desfășurare a evaluărilor, a informării permanente și imediată asupra rezultatelor, punerea de comun acord pentru intervențiile didactice, reprezintă condiții esențiale pentru punerea în practică a unui sistem obiectiv de evaluare formativă.

Bibliografie:

Kelemen, Gabriela, Metodica activităților culturale, civice și recreative, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2012;

Cerghit, I., Metode de învățământ, Editura Polirom, Iași, 2006;

Nicola, I., Pedagogie, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1994.

GHERLE RAMONA FLORINA

UNITATEA DE INVATAMANT: G.P.P.NR.1 ALESD

LOCALITATEA: ALESD

Mediul educațional în grădinița

Spațiul educațional oferă siguranță emoțională și afectivă atunci când educatoarea, cunoscându-și bine copiii din grupă, organizează și amenajează ambientul astfel încât aceștia să poată desfășura activități potrivite dezvoltării individuale. Lucrând în grupuri mici, copiii pun întrebări, comunică între ei și cu educatoarea, antrenându-și structurile de bază ale limbajului.

Grădinița este mediul unde copiii preșcolari sunt primiți, se mișcă și se joacă, unde totul trebuie gândit și amenajat, astfel încât acesta să fie o sursă din care copiii se inspiră și învață, un loc plăcut, frumos, în care se simt bine, în siguranță, un loc care le vorbește lor și tuturor celor care îi vizitează, despre tot ce se întâmplă acolo.

Prin organizarea spațiului grupei pe centre de activitate procesul de învățare este unul activ, de socializare, în care copiii interacționează direct cu materialele, cu alți copii, cu adulții, individual, în perechi sau în grupuri mici. Acest tip de organizare permite dezvoltarea liberă a copilului pe domeniile de dezvoltare: dezvoltare fizică, sănătate și igienă personală; dezvoltarea socio-emoțională; dezvoltarea capacităților și atitudinilor în învățare; dezvoltarea limbajului, a comunicării și premisele citirii și scrierii; dezvoltarea cognitivă și cunoașterea lumii.

Centrul tematic este locul unde expunem materiale legate de tema proiectului în așa fel încât copiii să le poată privi și mânui, să se poată juca cu ele, să vorbească și să citească, să li se citească despre ele, să poată adăuga altele noi, produse sau procurate de ei.

Prin felul în care este amenajată, ea oferă copilului ocazii să se simtă bine în intimitatea lui, stimulându-i interesul și invitându-l la învățare prin descoperire și explorare. Sala de grupă îi vorbește copilului prin ceea ce oferă ca posibilitate de acțiune și experiență. Aflat în fața mai multor posibilități, copilul este invitat să aleagă ceea ce i se potrivește, să decidă.

Organizarea spațiului educativ prin delimitarea Centrelor oferă atât părinților, cât și educatoarei oportunitatea de a-i observa mai bine pe copii în interacțiunea lor cu materialele, cu alți copii sau cu adulții. La colțul *Biblioteca* este amenajat un raft pe care sunt așezate cărți cu imagini, cărți cu povești, jetoane ilustrate, CD Player, cd-uri, etc. Cărțile trebuie schimbate des

pentru a menține interesul copiilor. La această vârstă, copiii au preferințe pentru unele povestiri și cer să le fie repetate. Sunt atrași de imaginile viu colorate, devin sensibili la muzică, la ritm, la melodie, la cântece pentru copii, la jocurile muzicale. Le place să cânte și să danseze. Colțul Bibliotecă fiind dotat cu cd player, dă posibilitatea copiilor de a audia jocuri muzicale și cântece pentru copii.

Aria de stimulare *Joc de masă* cuprinde jucării mici, jetoane diverse și jocuri de masă. Este o zonă în care copilul capătă achiziții în toate domeniile: cognitiv, socio afectiv, fizic.

Colțul *Construcții* este adesea spațiul cel mai frecventat de copii. Jocul de construcții oferă posibilități multiple de dezvoltare a copilului. Acest colț trebuie plasat într-un loc îndepărtat de zona liniștită, pentru a nu deranja. Materialele vor fi puse pe categorii: cuburi, figuri geometrice, Lego, mașinuțe, animale mici de jucărie.

Jocul de rol își are sursa în imaginația copiilor. Adulții pot încuraja un joc de rol bogat confecționând și păstrând la îndemână echipamente speciale care sunt, în esență, cutii (truse) umplute cu diferite obiecte pe care copiii le vor utiliza jucându-se de-a doctorul, de-a poștașul, de-a mecanicul, de-a vânzătorul, de-a frizerul, etc. Materialele confecționate trebuie să reflecte viața comunității în care trăim.

Sectorul Știință (plante, animale mici, borcanase cu diferite seminte, semințe, vase pentru experimente, etc.). Aici este locul unde copiii își asumă diferite responsabilități, realizează mici experimente sub îndrumarea educatoarei, fac diferite observații.

Colțul *Artă* oferă posibilitatea copiilor să exprime ce gândesc, să simtă și să vadă lumea și astfel își pot exprima și potențialul creator. Rolul cel mai important al educatoarei este să asigure un mediu, o atmosferă care încurajează și sprijină potențialul de exprimare creatoare al copilului. Aici vom găsi: blocuri de desen, creioane colorate, acuarele, pensule, etc.

La sectorul *Nisip și apă* avem nisip, diferite ustensile pentru nisip, forme, galetă, etc.

Spațiul amenajat pe arii de stimulare ajută copiii să-și dezvolte personalitatea prin faptul că le lasă posibilitatea de a alege singuri unde, cu ce, cu cine și cât se joacă, își asumă responsabilități pentru alegerile făcute, percep activitățile ca fiind reușite deoarece sunt potrivite nivelului lor de dezvoltare și nu vor resimți o frustrare ca urmare a faptului că sunt constrânși să participe la activități care sunt fie prea dificile, fie prea ușoare.

Bibliografie:

1. *Curriculum pentru învățământ prescolar, (2008), Editura Didactica Publishing House.*
2. *Proiectul pentru Reforma Educației Timpurii.*

GUT MIRELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: C. N. „O. GOGA”

LOCALITATE: MARGHITA, JUD. BIHOR

Importanța metodelor interactive în educația

Tinerei generații

„Educația este împlinirea unei flăcări, nu umplerea unui vas.”

(Socrate)

Actualele descoperiri în materie de psihopedagogie școlară conduc la mutații în planul metodologiei didactice, impunând astfel utilizarea pe lângă metodele tradiționale, unilateral centrate pe o informație prelucrată de cadrul didactic și transmisă univoc (lăsând elevul pe planul factorului pasiv) și a metodelor interactive centrate în primul rând pe activitatea elevului, care devine în acest mod un factor activ, implicat energetic în procesul de învățare.

Viziunea tradițională este un fundament pentru cea modernă, una este substanța, cealaltă este centrul motor și totuși există pericolul de a se ajunge la cealaltă extremă a polului opus metodelor tradiționale: libertatea excesivă de exprimare a fanteziei creatoare, educative, lipsită de filtrul critic ordonat tradițional. Nu excluzându-se reciproc, ci doar coabitând pot să creeze un model funcțional și comunicativ, eficient și stimulatoriu, util în activitățile școlare specifice tehnologiei instruirii.

Specific metodelor interactive de grup este faptul că ele promovează interacțiunea dintre mințile participanților, dintre personalitățile lor ducând la o învățare mai activă și cu rezultate evidente. Acest tip de interactivitate determină identificarea subiectului cu situația de învățare în care este antrenat, ceea ce duce la transformarea elevului în stăpânul propriei transformări și formări.

Avantajele interacțiunii sunt următoarele:

- în condițiile îndeplinirii unor sarcini simple, activitatea de grup este stimulativă, generând un comportament contagios și o strădanie competitivă în rezolvarea sarcinilor complexe, rezolvarea de probleme, obținerea soluției corecte este facilitată de emiterea de ipoteze multiple și variate;
- interactivitatea stimulează efortul și productivitatea individului și este importantă pentru autodescoperirea propriilor capacități și limite, pentru autoevaluare;

- există o dinamică intergrupală cu influențe favorabile în planul personalității, iar subiecții care lucrează în echipă sunt capabili să aplice și să sintetizeze cunoștințele în moduri variate și complexe, învățând în același timp mai temeinic decât în cazul lucrului individual;
- stimulează și dezvoltă capacități cognitive complexe (gândirea divergentă, gândirea critică, gândirea laterală – capacitatea de a privi și a cerceta lucrurile în alt mod);
- interrelațiile dintre membrii grupului, emulația, sporește interesul pentru o temă;
- lucrul în echipă oferă elevilor posibilitatea de a-și împărtăși părerile, experiența, ideile, strategiile personale de lucru, informațiile;

Metodologia modernă operează schimbări care țin de pondere, dar mai ales de valorizare, de sporire a potențialului formativ al metodelor clasice, prin accentuarea caracterului euristic și activ participativ. Nu se poate spune că metodele tradiționale sunt inefficiente, iar cele moderne eficiente (a nu se cădea în „mistica” unora sau altora dintre metodele la modă). Totul trebuie judecat în funcție de contextul în care sunt utilizate și dacă ele determină randament școlar sporit, economie de efort intelectual și de timp.

Selecția și combinarea metodelor la nivelul unităților de muncă independentă trebuie gândite în funcție de anumiți parametri, de anumite condiții ale învățării: obiective didactice, conținut de instruit, particularitățile cantitative și calitative ale grupului școlar, caracteristicile psihologice, timp de învățare, experiență și factori de personalitate ai profesorului, costuri materiale.

„Ceea ce vrem să vedem este că aleargă copilul după cunoaștere și nu cunoașterea după copil.”

(G. B. Shaw)

Bibliografie:

1. M.Ionescu, V.Chiș - *Strategii de predare - învățare* (1992), Editura Științifică – București
2. *Repere didactice 2000 – Înv.primar* – Inspectoratul Școlar Jud.Maramureș

GLIGA IULIA-LIANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”, BISTRIȚA

LOCALITATE: BISTRIȚA

Studiul geografiei la clasa a IV-a contribuie esențial la dezvoltarea competențelor cognitive, a gândirii spațiale și a simțului civic. Acest referat analizează importanța conținuturilor geografice adaptate vârstei, metodele moderne de predare și impactul asupra elevului în formare. Sunt prezentate exemple de bune practici și propuneri pentru o abordare integrată, activ-participativă.

1. Importanța geografiei în ciclul primar

Geografia contribuie la formarea unei perspective generale asupra lumii, ajutând elevii să înțeleagă relația dintre oameni și mediu. La clasa a IV-a, aceasta are un rol aparte deoarece este primul moment în care elevii abordează conținuturi geografice sistematizate: harta, formele de relief, apele, clima, dar și noțiuni despre continentul Europa și România.

Obiectivele principale sunt:

- dezvoltarea gândirii spațiale;
- orientarea pe hartă;
- formarea atitudinilor ecologice;
- încurajarea curiozității pentru lumea înconjurătoare.

2. Metode și mijloace moderne de predare

Pentru a face lecțiile atractive și eficiente, profesorul trebuie să folosească metode interactive:

- harta interactivă (digitală sau clasică);
- experimente și observații în natură;
- materiale video și aplicații multimedia (ex: Google Earth, aplicații AR);
- proiecte tematice în care elevii realizează prezentări despre regiuni geografice, țări sau fenomene naturale;
- jocuri didactice (concursuri, rebusuri geografice, hărți-puzzle).

Aceste metode stimulează implicarea activă a elevilor și încurajează învățarea prin descoperire.

3. Valoarea formativă a geografiei

Geografia nu este doar o știință descriptivă, ci are și un profund caracter formativ:

- dezvoltă spiritul de observație și analiza logică;
- cultivă responsabilitatea față de mediu;
- contribuie la formarea identității culturale și naționale;
- pregătește elevii pentru o societate în care orientarea globală este esențială.

4. Exemple de bune practici

La clasa a IV-a, am aplicat metoda proiectului tematic „România – țara mea”, în care elevii au lucrat în echipe și au realizat colaje cu elemente geografice și culturale ale regiunilor istorice. Un alt exemplu a fost folosirea aplicației „Google Earth” pentru vizualizarea reliefului și a granițelor Europei.

5. Interdisciplinaritate și conexiuni cu alte domenii

Geografia la clasa a IV-a oferă un cadru ideal pentru abordări interdisciplinare.

Legătura cu matematica se realizează prin citirea coordonatelor, interpretarea graficelor sau măsurarea distanțelor pe hartă. Cu limba română se creează conexiuni prin lecturi tematice (texte despre natură, călătorii, legende geografice) și redactarea compunerilor descriptive pe teme precum „O excursie în Munții Carpați” sau „Ziua Pământului”.

De asemenea, legătura cu științele naturii este esențială în înțelegerea fenomenelor naturale: formarea reliefului, ciclul apei, schimbările climatice. Prin integrarea acestor conținuturi, elevii învață să observe, să compare și să tragă concluzii, dezvoltând un mod de gândire logic și responsabil.

În plus, în activitățile extracurriculare, elevii pot fi implicați în campanii ecologice, activități de orientare turistică sau vizite la obiective geografice locale, ceea ce consolidează învățarea prin experiență directă.

6. Rolul profesorului în formarea atitudinii față de mediu

Profesorul devine un facilitator al învățării și un model de atitudine responsabilă față de mediu. Prin exemple personale, proiecte ecologice și reflecții colective, elevii sunt îndrumați spre un comportament sustenabil. Educația geografică contribuie la formarea unei conștiințe ecologice timpurii, absolut necesare în contextul crizelor climatice actuale.

Încurajarea elevilor să înțeleagă și să protejeze natura, să respecte diversitatea geografică și culturală, să se simtă parte activă a unei lumi interconectate sunt obiective pe termen lung ale educației geografice moderne.

Rezultatele au demonstrat o mai bună înțelegere a conținutului și o implicare crescută. Geografia predată în ciclul primar oferă oportunități valoroase pentru dezvoltarea cognitivă, socială și civică a elevului. Prin metode moderne și abordări interdisciplinare, putem transforma această disciplină într-o experiență de învățare memorabilă.

Bibliografie

1. Bocoș, M. (2017). Didactica disciplinelor din învățământul primar. Editura Paralela 45.
2. Cerghit, I. (2006). Metode de învățământ. Ediția a V-a, Editura Polirom.
3. Ministerul Educației (2023). Programa școlară pentru disciplina Geografie – clasa a IV-a.
4. Oprea, C. L. (2011). Strategii didactice interactive. Editura Didactică și Pedagogică.

LAZĂR MARGARETA ADELA

GUTHER-VLAD ELENA-ANCA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "AVRAM IANCU"

LOCALITATE: BISTRIȚA

Predarea istoriei la clasa a iv-a, o punte între trecut și identitate

Studiul istoriei la vârsta școlară mică, în special la clasa a IV-a, contribuie decisiv la formarea identității naționale, culturale și civice a elevului. În această etapă, predarea istoriei presupune metode adaptate vârstei, accent pe evenimente semnificative și utilizarea resurselor vizuale și narative pentru a cultiva interesul și înțelegerea.

Introducere

Predarea istoriei în ciclul primar, mai ales la clasa a IV-a, joacă un rol esențial în procesul de formare a personalității copilului. Elevii încep să dezvolte capacitatea de a înțelege secvențialitatea evenimentelor și relațiile cauză-efect, în timp ce își construiesc un sentiment de apartenență la comunitatea locală și națională. Istoria devine nu doar o înșiruire de fapte și date, ci o poveste vie care îl conectează pe copil la trecutul colectiv.

Particularități de vârstă și conținuturi abordate

La vârsta de 10–11 ani, copiii au o memorie vizuală și auditivă foarte activă, dar și o înclinație spre povestire. Acest aspect este valorificat prin prezentarea lecțiilor sub formă de narațiuni istorice, cu accent pe personaje și fapte remarcabile: Decebal și Traian, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Unirea Principatelor sau Marea Unire de la 1918.

Manualele de istorie pentru clasa a IV-a propun conținuturi esențiale despre formarea poporului român, episoade cheie din Evul Mediu și epoca modernă, dar și simboluri naționale (drapelul, imnul, ziua națională), construind un cadru de înțelegere generală a evoluției istorice a României.

Metode și mijloace de predare

Pentru a transforma lecția de istorie într-o experiență atractivă, profesorul utilizează metode activ-participative precum:

- Povestirea și lectura expresivă;
- Jocul de rol (elevii interpretează personaje istorice);
- Hărți istorice și linii ale timpului;
- Imagini, filme și desene animate cu tematică istorică;

- Proiecte tematice (expoziții, desene, machete).

De asemenea, predarea istoriei oferă un bun prilej pentru dezvoltarea competențelor civice, morale și sociale, prin discutarea valorilor precum curajul, solidaritatea, dreptatea și respectul față de strămoși.

Importanța formării gândirii istorice

Pe lângă transmiterea cunoștințelor despre evenimente și personalități marcante, predarea istoriei la clasa a IV-a contribuie la dezvoltarea gândirii istorice — adică abilitatea de a înțelege schimbarea în timp, de a face conexiuni între fapte și de a interpreta surse simple. Chiar dacă noțiunile de cauzalitate sau cronologie sunt încă în formare, elevii pot fi stimulați să pună întrebări („de ce?”, „ce s-ar fi întâmplat dacă?”), să compare situații și să extragă concluzii.

Exercițiile de tip „adevărat sau fals”, completarea unor linii ale timpului, realizarea de scurte biografii sau hărți conceptuale contribuie la sedimentarea cunoștințelor și la dezvoltarea gândirii critice. Istoria devine astfel o sursă de învățare activă, nu doar de memorare pasivă.

Colaborarea cu familia și comunitatea

Un alt aspect esențial în predarea istoriei este implicarea familiei și a comunității. Vizitele la muzee locale, participarea la evenimente culturale sau discuțiile cu bunicii despre trecutul familiei pot crea punți reale între ceea ce elevul învață la școală și realitatea vieții cotidiene. Aceste experiențe întăresc legătura afectivă cu istoria și favorizează internalizarea valorilor transmise.

Integrarea interdisciplinară a istoriei

Un avantaj major al predării istoriei în clasa a IV-a este posibilitatea integrării sale cu alte discipline. De exemplu, la Limba română, elevii pot compune scurte texte narative inspirate din întâmplări istorice, iar la Arte vizuale pot ilustra scene din trecut sau crea colaje cu simboluri naționale. Această abordare interdisciplinară sprijină învățarea integrată, dezvoltă creativitatea și ajută elevul să vadă legătura firească dintre cunoaștere și viață.

Concluzii

Istoria, predată corect și adaptată nivelului de înțelegere al elevului de clasa a IV-a, devine o resursă valoroasă pentru dezvoltarea unei identități naționale solide. Profesorul are rolul de povestitor, facilitator și modelator al gândirii critice. Într-o lume aflată în permanentă schimbare, cunoașterea trecutului rămâne o busolă esențială pentru orientarea valorică a noilor generații.

Bibliografie:

- Bârzea, C. (2006). Educația civică și identitatea națională. Editura Didactică și Pedagogică.
- Cerghit, I. (2008). Metode de învățământ. Editura Polirom.
- Ministerul Educației (2023). Programa școlară pentru disciplina Istorie – clasa a IV-a.
- Stan, E. (2014). Didactica istoriei în învățământul primar. Editura Paralela 45.
- Manual de Istorie, clasa a IV-a, Editura Art, 2023.

DINULESCU ALEXANDRA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 48 „LUCEAFĂRUL”, BRĂILA

LOCALITATE: BRĂILA

Aventura lui Puf, Ursulețul Curajos

Un joc de rol pentru micii exploratori

Salutare, micuț aventurier!

Astăzi vei porni într-o aventură magică alături de prietenul tău, **Puf, ursulețul curajos**. Veți merge împreună prin Pădurea Fermecată, veți întâlni animale vorbitoare și veți descoperi un cufăr misterios!

Dar Puf are nevoie de tine! Vrei să-l ajuți? Hai să începem!

Alege-ți un rol:

 Tu ești:

- ◆ **Zâna Albină** – poți zbura și aduci voie bună.
- ◆ **Iepurașul Sprinten** – alergi repede și ești mereu curios.
- ◆ **Piticul Verde** – cunoști toate plantele din pădure și poți vorbi cu ele.

Alege unul acum și spune: „Eu sunt...!”

Capitolul 1: Unde a dispărut norul?

Puf și prietenul lui (adică TU!) se trezesc dimineața și văd că un nor roz a dispărut de pe cer. Fără el, florile nu mai au apă și păsările nu mai cântă.

Ce facem?

- ◆ A) Întrebăm bufnița înțeleaptă.
- ◆ B) Urmăm urmele de nor de pe potecă.
- ◆ C) Ne cățărăm într-un copac să vedem mai bine.

(Alege o variantă și spune cu voce tare ce alegi!)

☐ **Capitolul 2: Pădurea care vorbește**

Mergeți mai departe și dintr-o dată... **copacii încep să vorbească!**

„Hei, micilor călători! Norul roz a fost furat de Vântul Jucăuș!”, spune Stejarul cel Bătrân.

Ce facem acum?

- ◆ A) Îi cerem Vântului să ne dea norul înapoi.
- ◆ B) Îi oferim o prăjitură ca să se îmblânzească.
- ◆ C) Îi cântăm un cântec vesel ca să îl facem prietenos.

(Alege și joacă rolul! Poți chiar să cânti cu voce tare!)

Capitolul 3: Cufărul cu surprize

După ce norul este salvat, Puf și tu găsiți un **cufăr misterios** în mijlocul pădurii. Ce se află în el?

 Alege una din cele 3 chei magice:

- ◆ Cheia roșie – pentru curaj
- ◆ Cheia albastră – pentru prietenie
- ◆ Cheia galbenă – pentru râs

Deschideți cufărul și... surpriză! Înăuntru sunt jucării magice care pot fi folosite pentru alte aventuri!

Finalul aventurii

Felicitări, mic erou! Ai salvat norul roz, ai făcut un nou prieten și ai descoperit o comoară magică!

Puf îți dă o îmbrățișare și spune: „Mulțumesc că ai fost alături de mine!”

 Ai câștigat titlul de Aventurier al Pădurii Fermecate!

Sugestie pentru părinți/educatori:

Puteți folosi acest joc de rol în clasă sau acasă. Încurajați copiii să spună cu voce tare alegerile lor, să deseneze Puf sau cufărul cu surprize și să creeze propriile finaluri de poveste.

TURCU EMANUELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 37

LOCALITATE: BRĂILA

Armonii Timpurii: Rolul Vital al Activităților Muzicale în Dezvoltarea Preșcolarului

Muzica, cu ritmurile și melodiile sale captivante, reprezintă un limbaj universal care rezonează profund cu copiii de vârstă preșcolară. Integrarea activităților muzicale în rutina zilnică a grădiniței nu este doar o modalitate plăcută de a petrece timpul, ci o investiție valoroasă în dezvoltarea holistică a micuților. De la stimularea cognitivă și emoțională până la îmbunătățirea abilităților sociale și motorii, muzica are un impact semnificativ asupra formării viitorilor adulți.

Pe parcursul acestui articol, vom explora importanța activităților muzicale în ciclul preșcolar, oferind exemple clare de jocuri și cântece care pot fi adaptate și utilizate în diverse contexte educaționale, depășind granițele stricte ale educației muzicale.

Dezvoltarea Cognitivă Prin Ritm și Melodie

Activitățile muzicale stimulează intens funcțiile cognitive ale copiilor. Memorarea versurilor unui cântec, urmărirea unei melodii sau identificarea instrumentelor muzicale antrenează memoria, concentrarea și atenția. Ritmul, cu structura sa predictibilă, ajută la dezvoltarea simțului temporal și a capacității de anticipare.

Exemple concrete:

Jocul „Ghicește instrumentul”: Se ascunde un instrument muzical (sau o înregistrare cu sunetul acestuia), iar copiii trebuie să-l identifice după sunet. Acest joc dezvoltă discriminarea auditivă și vocabularul.

Cântecul „Bate palma”: Un cântec simplu, cu mișcări repetitive (bătutul palmelor, lovirea genunchilor), ajută la dezvoltarea coordonării motorii și a memoriei secvențiale. Poate fi folosit și pentru a introduce numere sau culori, înlocuind cuvintele din cântec.

„Dirijorul”: Copiii imită mișcările unui dirijor, învățând să urmeze indicații și să își coordoneze mișcările cu ritmul muzicii.

Cultivarea Inteligenței Emoționale și Sociale

Muzica are o putere extraordinară de a evoca și transmite emoții. Cântând împreună, copiii învață să își exprime sentimentele, să empatizeze cu ceilalți și să construiască relații

sociale pozitive. Activitățile muzicale de grup promovează cooperarea, respectul și sentimentul de apartenență.

Exemple concrete:

Cântece despre emoții: Cântece simple care descriu diferite emoții („Dacă vesel se trăiește”) îi ajută pe copii să identifice și să verbalizeze propriile sentimente și pe cele ale celorlalți.

Jocul „Dansul oglinzii”: Doi copii stau față în față. Unul conduce prin mișcări pe ritmul muzicii, iar celălalt îl imită ca într-o oglindă. Acest joc dezvoltă atenția, coordonarea și capacitatea de a se pune în locul celuilalt.

Crearea unei „orchestre” cu instrumente improvizate: Copiii folosesc obiecte din mediul înconjurător (cutii, capace, sticle umplute cu orez) pentru a crea instrumente și a cânta împreună. Această activitate stimulează creativitatea, colaborarea și respectul pentru ideile celorlalți.

Dezvoltarea Limbajului și a Comunicării

Cântecele sunt o modalitate distractivă și eficientă de a îmbogăți vocabularul copiilor, de a le dezvolta pronunția și de a le familiariza cu structura limbii. Ritmul și melodia ajută la memorarea cuvintelor și a expresiilor noi.

Exemple concrete:

Cântece cu onomatopee: Cântece care imită sunete din natură sau de la animale („Vine ploaia”, „Cucurigu”) ajută la dezvoltarea auzului fonematic și la îmbogățirea vocabularului. Pot fi integrate în activități despre natură sau animale.

Cântece narrative: Cântece care spun o poveste („Ursulețul Martin”) stimulează imaginația și înțelegerea narativă. Pot fi folosite ca punct de plecare pentru activități de povestire sau dramatizare.

Jocul „Telefonul fără fir muzical”: Un copil șoptește un scurt fragment muzical sau un ritm la urechea celui de lângă el, care îl transmite mai departe. Acest joc dezvoltă atenția auditivă și capacitatea de a reține informații.

Îmbunătățirea Abilităților Motorii și a Coordonării

Activitățile muzicale care implică mișcare, cum ar fi dansul sau cântatul cu gesturi, contribuie la dezvoltarea motricității grosiere și fine, a coordonării ochi-mână și a conștientizării corporale.

Exemple concrete:

Dansuri simple: Dansuri pe cântece ritmate („Hora copiilor”) ajută la dezvoltarea echilibrului, a coordonării și a orientării spațiale. Pot fi adaptate tematic (de exemplu, dansul fulgilor de nea iarna).

Cântece cu gesturi: Cântece în care versurile sunt însoțite de mișcări specifice ("Alunelu") ajută la coordonarea mișcărilor cu ritmul și la memorarea textului. Pot fi folosite pentru a ilustra concepte (de exemplu, „mare” și „mic”).

Jocul „Statuile muzicale”: Copiii dansează pe muzică și îngheață într-o anumită poziție când muzica se oprește. Acest joc dezvoltă controlul motor și atenția.

Muzica ca Punte Spre Alte Aree Curriculare

Frumusețea activităților muzicale constă și în versatilitatea lor, putând fi integrate cu succes în diverse domenii de învățare:

Matematică: Cântece despre numere, forme geometrice sau ordonare („Zece degețele”) fac învățarea mai atractivă și intuitivă.

Științe: Cântece despre animale, plante, fenomene naturale („Melc, melc, codobele”) introduc concepte științifice într-un mod accesibil.

Limba și comunicare: Cântecele îmbogățesc vocabularul, dezvoltă pronunția și familiarizarea cu structura limbii.

Dezvoltare personală și socială: Cântecele despre emoții, prietenie, reguli de grup contribuie la formarea unor atitudini pozitive și la dezvoltarea abilităților sociale.

Educație plastică: Muzica poate inspira activități de desen, pictură sau modelaj, stimulând creativitatea și exprimarea artistică.

Concluzie: O Simfonie de Beneficii

Integrarea activităților muzicale în ciclul preșcolar reprezintă o abordare pedagogică holistică și eficientă, cu beneficii semnificative pentru dezvoltarea cognitivă, emoțională, socială și motorie a copiilor. Prin jocuri muzicale captivante și cântece adaptate diverselor contexte educaționale, educatoarele pot crea un mediu de învățare stimulant, plin de bucurie și armonie, care să cultive potențialul unic al fiecărui copil.

HANGANU OANA MARIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P. NR.37

LOCALITATE: BRĂILA

Viziunea managerială în învățământul actual

Viața, activitatea umană este un proces continuu de învățare, de adaptare, de competiție și selecție. Acest aspect este mai vizibil în domeniul economic, în care întreprinderile, agenții economici luptă pentru supraviețuire și dezvoltare. În contextul actual, al globalizării piețelor și activităților, a creșterii rapide a concurenței la un nivel fără precedent, rolul managerilor, al liderilor devine tot mai important. Ei sunt aceia ce trebuie să creeze, să dezvolte și să implementeze o viziune de succes, care prin strategiile și politicile elaborate să conducă la o dezvoltare a firmelor pe care le reprezintă.

Viziunea managerială implică atât o bună cunoaștere a trecutului și prezentului, cât și capacitatea de a realiza proiecții atractive și realiste pentru viitor, care să intre în rezonanță cu mintea și sufletul membrilor organizației. Practic, aceștia pregătesc o hartă a viitorului, care arată liniile directe pe care trebuie să le urmeze organizația pentru a se bucura de succes. Viziunea unității școlare reprezintă declarația fundamentală a valorilor, aspirațiilor și obiectivelor acesteia. Este un apel la mințile și inimile membrilor săi. Ea trebuie să indice o înțelegere remarcabilă a locului pe care compania îl ocupă astăzi și care este poziția unde trebuie să ajungă într-o anumită perioadă de timp și care sunt modalitățile majore pentru a realiza acest salt.

Este important ca membrii oricărei organizații să cunoască următoarele:

- misiunea – care este filosofia firmei, locul pe care îl ocupă astăzi și ce își propune să devină;
- obiectivele fundamentale – care sunt „întelele” practice, etapele pe care organizația trebuie să le parcurgă pentru a atinge viitorul dorit;
- valorile esențiale – ce credințe, valori sunt considerate a fi vitale pentru însăși existența organizației.

Aceste elemente reprezintă „ingredientele” esențiale ale viziunii, având ca fundament un set de valori bine definit. O cercetare realizată pe un eșantion de 1.500 de lideri reprezentativi din 20 de țări, 870 dintre ei având funcția de manager general, a relevat că trăsătura considerată a fi cea mai

importantă pentru un manager de nivel superior în anii 2000, este aceea de „a putea articula o viziune puternică cu privire la organizație”. În ceea ce privește abilitățile și cunoștințele necesare, cea mai importantă trăsătură a fost considerată “capacitatea de a elabora o strategie care să operaționalizeze viziunea”.

Liderul care oferă o viziune clară este atât coerent, cât și credibil și aceia care conduc după un set de valori puternic, au o sursă fundamentală de putere. Puterea poate fi definită ca „abilitatea de a determina ca anumite lucruri să fie realizate, de a obține și utiliza orice este necesar pentru ca o persoană să poată să-și atingă obiectivele propuse”. Această definiție are mai mult un caracter operațional. O altă definiție, mai aproape de „vizionari”, de conducători, este „capacitatea de a transpune în practică viziunea și valorile de bază și de a le susține”. Un aspect important este acela că puterea bazată pe viziunea liderului va trebui să fie legitimată în timp de performanța superioară a acestuia. Aceasta este o condiție de bază pentru ca liderul să se poată bucura în continuare de autoritate și prestanță.

Se consideră că o cultură managerială puternică este o sursă importantă pentru obținerea unor performanțe remarcabile de către firme. Dar pentru ca acest lucru să se întâmple, este nevoie ca atât cultura managerială, cât și cultura organizațională să fie în consonanță cu strategia și politicile firmei, care, împreună, să răspundă cât mai bine atât condițiilor externe, din mediul de afaceri, cât și condițiilor interne ale organizației.

Liderii, în procesul de evoluție a organizației, vor trebui să stimuleze adecvat pe aceia care se implică la un nivel înalt în viața organizației. De aceea, pe măsură ce firma obține rezultate mai bune, acestea vor trebui să se reflecte și în motivarea salariaților. Pe lângă motivarea financiară, materială, recompensele individuale sau de grup vor include și un semnal de încredere, de apreciere a valorii acestora, cât și despre ceea ce este bun sau rău pentru organizație.

Atunci când organizația are un sens clar, o percepție limpede asupra scopului, direcției și situației dorite, când această imagine este larg împărtășită la diferite nivele ierarhice, salariații pot mult mai ușor să-și identifice și să îndeplinească propriul lor rol organizațional.

Bibliografie:

- *Management educațional pentru instituțiile de învățământ (coordonator Ș. Iosifescu), București, 2001, Tipogruppress;
- * Manual de management educațional pentru directorii de unități școlare, București, 2000, Pro-Gnosis;

* Management educațional (coordonator Ș. Iosifescu), Modul de dezvoltare profesională a cadrelor didactice (Proiectul pentru învățământul rural. Componenta 1), 2005, București, Educația 2000+;

FEDMAȘU IONELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 37

LOCALITATE: BRĂILA

Grădinița cu Program Prelungit nr. 37 Brăila a obținut în 2020 Acreditare Erasmus+ și derulează încă de atunci proiectul Digitalizarea-ultima frontieră, finanțat de Uniunea Europeană. Cdare didactice ale grădiniței au posibilitatea astfel să se perfecționeze profesional prin participarea la cursuri oferite de invitați experți sau formatori internaționali sau prin activități de job shadowing. În februarie 2025 am avut ocazia să particip la o astfel de mobilitate pentru a participa la un curs de 5 zile oferit de Sherlock Edu GmbH, Budapesta-Ungaria. Tema cursului a reprezentat-o “EQUITY IN EDUCATION: EMBRACING DIVERSITY IN SPECIAL NEEDS” având ca obiective dezvoltarea competențelor profesorilor în următoarele direcții:

- Să dobândească cunoștințe despre diferite tipuri de CES și dificultăți de învățare, inclusiv caracteristicile și provocările acestora.
- Să învețe strategii eficiente pentru diferențierea instruirii și adaptarea elevilor diverși în sala de clasă.
- Să dezvolte abilități în sprijinirea comportamentului pozitiv și tehnici de gestionare a clasei adaptate elevilor cu SEN.
- Să înțeleagă procesul de elaborare și implementare a Planurilor Educaționale Individualizate (PEI) pentru a sprijini elevii cu nevoi speciale.

Pe parcursul derulării cursului am participat la sesiuni de informare asupra specificului abordării copiilor cu nevoi speciale în grădiniță și în învățământul primar și am participat împreună cu ceilalți profesori cursanți la sesiuni de aplicare practică a noțiunilor descoperite.

O secțiune importantă a fost dedicată deficiențelor senzoriale la copii și modalitatea în care adulții pot acționa pentru asigurarea incluziunii acestora în spațiul școlii. Fie că este vorba de acuitatea vizuală sau auditivă scăzute, fie că ne referim la problemele locomotorii ce pot fi manifestate de copii încă de la naștere sau apărute în prima parte a copilăriei, ca profesori trebuie să avem cunoștințe și instrumente pentru a facilita participarea acestor copii la cursuri.

Existența diferitelor proteze (ochelari, aparat auditiv, proteze pentru susținerea mersului,etc.) pot ajuta la îmbunătățirea participării copilului la viața școlară și cea socială.

Împărtășesc în acest articol experiența mea de aplicare a acestor cunoștințe și tehnici de abordare a copilului cu probleme senzoriale la propria grupă de preșcolari, grupa mijlocie în

acest an școlar, și în special prin activitatea cu 2 fetițe de 4 ani care au deficiențe de vedere, una dintre ele chiar într-o formă agravată, având acuitatea vizuală la un ochi de 20%.

Oricine a intrat măcar o dată într-o sală de grupă de preșcolari știe că timpul petrecut acolo este prețios și ca adult, trebuie să fii 100% disponibil să satisfaci nevoile sociale și de curiozitate ale copiilor. Fiind conectată la grupa pe care o coordonez am observat dificultatea cu care cele două fetițe răspundeau unor cerințe simple, dar care presupuneau să vadă obiecte la o anumită distanță. În urma verificărilor medicale s-a constatat că întradevăr fetițele aveau probleme de vedere și au început să poarte ochelari. Și cu toate acestea, chiar dacă pe moment poți considera că problema lor s-a rezolvat, nu este chiar așa. Chiar dacă ele poartă ochelari, în continuare au nevoie de suport vizual mai mare pentru a participa la anumite activități. Astfel că organizez activitățile de la grupă folosind material distributiv pentru preșcolari adaptat posibilităților lor de învățare. Pentru cele două fetițe de 4 ani pregătesc material adaptat în care, spre exemplu, planșele ilustrate sunt de o dimensiune mai mare sau imaginile prezentate pe jetoane sau în fișele de lucru au sunt mai ample, fără detalii multe. Acest aspect le ajută să identifice rezolvarea sarcinii de lucru mai repede, având posibilitatea să identifice vizual în același timp cu ceilalți preșcolari răspunsul corect.

Un alt aspect vizat pentru asigurarea incluziunii tuturor copiilor în sala de grupă și asigurarea de șanse egale tuturor este cel referitor la crearea unui mediu stabil emoțional pentru toți. Suntem cu toții martorii exaladării acțiunilor de bullying încă de la grădiniță chiar. Copiii care poartă proteze sunt supuși uneori acțiunilor de bullying în colectivitate. Am încercat evitarea unor astfel de evenimente prin mai multe acțiuni cu întreaga grupă sau individual, acolo unde a fost cazul. Aceste acțiuni au fost îndreptate și către menționarea propriului exemplu, acela al purtării ochelarilor, menționarea și a altor persoane cunoscute de copii care poartă ochelari pentru “a vedea mai bine”. Apoi ne-am jucat jocuri de rol “De-a doctorul oftalmolog”, prin care toți copiii au putut exersa “stabilirea unui diagnostic” și purtarea unor ochelari de jucărie. Alte acțiuni pentru prevenirea bullyingului pe acest subiect au fost îndreptate spre audierea de povești terapeutice cu personaje aflate în situații asemănătoare sau prin jocuri în grupuri mici în care copiii au fost puși în situația de a-și oferi ajutorul unul altuia.

Recunoaștem că lumea în care ne trimitem copiii este din ce în ce mai imprevizibilă și fiecare părinte sau profesor dorește siguranță pentru copiii ce îi pregătește să se adapteze la societatea de mâine. În noi stă însă puterea să le oferim cele mai bune exemple și să modelăm în copiii cu care interacționăm comportamente ce vor sta la baza formării unor manifestări civilizate și tolerante. Mai multe informații despre proiectul nostru se pot găsi pe site-ul grădiniței noastre- <https://gradinita37braila.ro/proiecte-erasmus/> .

CHISALIȚA ELENA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINITA SCOLII GIMNAZIALE NR.10 BOTOSANI

LOCALITATE: BOTOSANI

Proiect de activitate integrată (ADP + ALA + ADE)

TEMA ACTIVITAȚII: Pădurea fermecată

GRUPA:MARE

UNITATEA SCOLARĂ: GRĂDINITA SCOLII GIMNAZIALE NR.10 BOTOSANI

Tipul activității: predare, consolidare de cunoștințe

Forma de realizare: activitate integrată

Scopul activității:

Verificarea și consolidarea cunoștințelor despre pădure și viețuitoarele acesteia, consolidarea numărului în limitele 1 – 8, recunoscând grupele de obiecte și cifrele corespunzătoare, educarea gustului estetic prin armonizarea culorilor, dezvoltarea deprinderii de a intona corect, expresiv și ordonat cântecul „Ceata lui Pițigoi”

ADP:

Întâlnirea de dimineață: „Așa da / așa nu – protejare / degradare a mediului

ALA 1:

1. Centre de interes:

Biblioteca: Sortează poveștile ce conțin doar animale.

Artă: Frumusețile pădurii – desen

Știință: Ceata lui Pițigoi

ALA 2:

2. Concurs de ghicitori despre viețuitoarele pădurii

ADE:

DS: „Veverița adună alune, – joc exercițiu

DEC: „Ceata lui Pițigoi”

Obiective operaționale:

ADP:

- să aleagă imaginile ce reprezintă protejarea mediului;
- să conștientizeze consecințele negative ale degradării mediului;

ALA 1

Biblioteca:

- să ordoneze imaginile din poveste, în funcție de criteriul dat de educatoare, precizând titlul poveștilor;
- să redea anumite evenimente din povești, formulând enunțuri corecte din punct de vedere logic;

Artă:

- să redea, prin tehnici specifice desenului, pădurea și viețuitoarele acesteia, utilizând culorile potrivite;
- să realizeze o lucrare originală;

Știință:

- să denumească animalele din imagine, precizând elementele sale caracteristice;
- să sorteze ilustrațiile, potrivit cerinței educatoarei;

ALA 2. Ghicitori

- să descopere animalul prezentat, după caracteristicile acestuia;

ADE

DS:

- să numere corect de la 1 la 8, recunoscând grupele cu 1 – 8 elemente și cifrele corespunzătoare;
- să utilizeze corect numeralul ordinal;

DEC:

- să interpreteze cântecul individual, pe grupe, în colectiv, respectând ritmul și linia melodică a acestuia;
- să tacteze ritmul cântecului;
- să execute mișcări sugerate de textul și melodia cântecului.

Strategii didactice:

Metode și procedee: conversația, explicația, exercițiul, demonstrația, povestirea, expunerea, activitatea pe grupe

Mijloace: personaje Disney, ilustrații din poveștile învățate („Scufița roșie”, „Capra cu trei iezi”, „Ursul păcălit de vulpe”, „Iedul cu trei capre”), jetoane reprezentând animale sălbatice, domestice, colaj de silabe, creioane, culori, materiale naturii, cifre, planșe din cântecul „Ceata lui Pițigoi”.

Evaluare: evaluare curentă, aprecieri verbale, verificare orală, probă practică, analiza răspunsurilor și a produselor activității.

Forme de organizare: frontal, pe grupe, individual.

Scenariul zilei:

La întâlnirea de dimineață, copiii vor avea la centrul tematic câteva imagini reprezentând personaje de la Disney și diferite imagini reprezentând acțiuni de protejare / degradare a mediului.

Copiii vor fi așezați în formă de semicerc.

Întâlnirea de grup:

Copiii sunt salutați: „Bună dimineața, ursuleților!”

Aceștia răspund salutului și se salută reciproc.

Profesorul supraveghează gheții, vom executa exercițiul Pizza.

Va fi ales un copil care nu a mai venit demult la grădiniță, care va face prezența, numind copiii din sala de grupă.

Se va completa Calendarul Naturii, se va aminti anotimpul în care suntem, lunile acestuia și caracteristicile, ziua săptămânii și simbolul potrivit vremii.

Împărtășirea cu ceilalți:

Discuții despre ce au făcut în week-end

Activitatea de grup se va realiza prin cântecul „Veverița”

Noutatea zilei:

Introducerea în activitate se realizează prin intermediul personajelor Disney, pe care copiii le vor găsi la centrul tematic. Vor avea loc discuții despre mediul de viață al acestora (pădurea) și despre modul în care trebuie să-l ocrotim. Se va realiza activitatea de dezvoltare personală: „Așa da – așa nu.”

Bibliografie:

1. Curriculum pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani – Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului – Unitatea de Management al Proiectelor pentru Învățământul Preuniversitar.

LISENCE FRANCISCA IOANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LEON DĂNĂILĂ”

LOCALITATE: DARABANI, JUDEȚUL: BOTOȘANI

Parteneriatele transfrontaliere școlare – o oportunitate pentru învățământul european

Parteneriatele transfrontaliere școlare reprezintă colaborări educaționale între instituții de învățământ situate în țări diferite, având ca scop principal îmbunătățirea calității educației și promovarea înțelegerii interculturale. Aceste inițiative, adesea susținute prin programe europene precum Erasmus+, Educație online fără frontiere inițiat de Republica Moldova, etc. oferă elevilor și profesorilor oportunități unice de învățare, dezvoltare personală și profesională.

Aceste parteneriatele aduc o multitudine de beneficii, atât pentru elevi, cât și pentru profesori și pentru instituțiile de învățământ implicate:

Dezvoltarea competențelor lingvistice și interculturale: Elevii au ocazia de a practica limbi străine în contexte reale, de a interacționa cu tineri din culturi diferite și de a-și dezvolta o perspectivă globală. Această expunere directă contribuie la diminuarea stereotipurilor și la creșterea toleranței.

Îmbunătățirea rezultatelor școlare: Proiectele comune, schimburile de experiență și metodele didactice inovatoare pot stimula interesul elevilor pentru învățare și pot duce la o înțelegere mai profundă a materiilor studiate.

Dezvoltarea abilităților de viață: Elevii își dezvoltă abilități esențiale precum comunicarea, colaborarea, gândirea critică, rezolvarea de probleme și adaptabilitatea. Participarea la activități comune le crește încrederea în sine și independența.

Perfecționarea profesională a cadrelor didactice: Profesorii au oportunitatea de a schimba bune practici, de a învăța metode didactice noi, de a-și îmbunătăți competențele lingvistice și de a dezvolta proiecte inovatoare alături de colegi din alte țări. Aceasta contribuie la o modernizare a procesului educațional.

Internaționalizarea curriculei: Parteneriatele permit integrarea unor dimensiuni internaționale în programa școlară, aducând perspective noi asupra diferitelor discipline și relevanță crescută pentru provocările globale.

Crearea unei rețele europene: Aceste colaborări contribuie la formarea unei rețele de școli și profesori la nivel european, facilitând schimbul continuu de idei și resurse.

Parteneriatele transfrontaliere pot lua diverse forme, de la schimburi scurte de elevi și profesori la proiecte complexe pe termen lung. Activitățile comune includ:

Schimburi de experiență și mobilități. Acestea presupun vizite reciproce ale elevilor și profesorilor între școlile partenere, cu scopul de a participa la cursuri, activități extracurriculare și evenimente culturale.

Proiecte colaborative online. Îndeamnă la utilizarea platformelor digitale pentru a lucra la proiecte comune, a desfășura sesiuni de învățare online și a menține contactul între elevi și profesori.

Elaborarea de materiale didactice comune. Determină crearea de resurse educaționale inovatoare, adaptate nevoilor și specificului fiecărei țări partenere, dar cu o abordare transfrontalieră.

Organizarea de evenimente culturale și sportive. presupun găzduirea de festivaluri, competiții sau ateliere care celebrează diversitatea culturală și promovează interacțiunea.

Proiecte pe teme specifice. Îndrumă spre colaborări axate pe subiecte de interes comun, cum ar fi sustenabilitatea, tehnologia, istoria, arta sau drepturile omului, abordate din perspective multiple.

Deși parteneriatele transfrontaliere oferă numeroase avantaje, implementarea lor poate întâmpina și anumite provocări:

Diferențe lingvistice și culturale determină necesitatea de a depăși barierele de comunicare și de a înțelege diferențele culturale.

Diferențe curriculare și sistemice presupun adaptarea la diverse sisteme educaționale și programe de învățământ.

Aspecte logistice și financiare se bazează pe planificarea detaliată a călătoriilor, cazării și obținerea finanțării necesare.

Bariere administrative ne determină să rezolvăm dificultăți legate de obținerea acordurilor, vizelor sau altor documente necesare.

Soluții:

- investiția în competențe lingvistice prin cursuri de limbi străine pentru profesori pentru a utiliza limba engleză ca limbă de lucru și motivarea elevilor să învețe cu mai mult interes o limbă străină flexibilitate și adaptabilitate în elaborarea unor planuri de proiect care să permită ajustări și să țină cont de specificul fiecărui partener.

- accesarea fondurilor europene pentru valorificarea programelor precum Erasmus+ pentru a acoperi costurile logistice și de mobilitate.
- comunicare constantă pentru o comunicare deschisă și eficientă între școlile partenere este esențială pentru a gestiona provocările.

În concluzie, parteneriatele transfrontaliere școlare reprezintă un pilon esențial în construirea unui spațiu educațional european unitar și inovator. Prin promovarea schimburilor interculturale, dezvoltarea competențelor cheie și îmbunătățirea calității actului didactic, aceste colaborări pregătesc elevii pentru o lume globalizată și contribuie la formarea unor cetățeni europeni activi și responsabili. Investiția în astfel de parteneriate nu este doar o opțiune, ci o necesitate pentru un învățământ modern și relevant.

GRĂDINARIU ANCA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL CONCEȘTI

LOCALITATE: CONCEȘTI

Titlul: Vânătoarea de comori ale prieteniei

Proiect de activitate

Nivel: Grupa Mare

Tema anuală de studiu: „Cum exprimăm ceea ce simțim”

Tema săptămânii: „Să fim buni unii cu alții!”

Tema activității: „Vânătoarea de comori ale prieteniei”

Categoria de activitate: Domeniul Om și Societate (DOS) – Activitate outdoor integrată

Tipul activității: Consolidare de atitudini și deprinderi socio-emoționale și motrice

Forma de organizare: Frontală, pe echipe

Durata: 60–70 minute

Scopul: Stimularea cooperării, empatiei și a interacțiunii pozitive în rândul copiilor, printr-o activitate recreativă desfășurată în aer liber.

Dimensiuni ale dezvoltării:

- Dezvoltarea relațiilor pozitive cu ceilalți copii.
- Activarea și manifestarea curiozității și implicării în sarcini comune.
- Exersarea controlului motric și dezvoltarea abilităților de orientare spațială.

Comportamente vizate:

- Participă activ la o activitate comună în echipă.
- Sprijină colegii în îndeplinirea sarcinilor.
- Respectă reguli și îndrumări.
- Manifestă bucurie și încredere în relațiile cu ceilalți.

Obiective operaționale:

- să urmeze traseul marcat și să descopere „comorile” ascunse pe baza unor indicii;
- să coopereze cu echipa în rezolvarea unor sarcini variate (mimă, mișcare, empatie);
- să manifeste comportamente de sprijin și înțelegere față de colegii săi;
- să participe la activitatea de reflecție și să exprime emoții pozitive.

Conținuturi:

- Domeniul Om și Societate
- Activitate de grup în aer liber

- Jocuri de cooperare și orientare spațială
- Elemente de exprimare verbală și emoțională

Strategii didactice:

Metode și procedee:

- Conversația, explicația, jocul didactic, demonstrația, jocuri de mișcare, evaluare verbală.

Mijloace de învățământ:

- Hartă simplificată ilustrată
- Indicii simbolice (desene, bilețele, semne vizuale)
- Cufăr decorat cu „comori” (baloane, pietricele, mesaje de prietenie)
- Obstacole marcate (panglici, jaloane, sfori)
- Medalii simbolice („Prieten bun”, „Ajutor de nădejde”)

Forme de realizare:

- Frontal, în echipe, individual (în cadrul echipei)

Desfășurarea activității

1. Moment organizatoric

Se pregătește parcul comunei: harta traseului, marcarea punctelor, plasarea comorilor.

Se asigură vestimentația echipelor (bentițe).

Copiii sunt așezați în semicerc, în aer liber.

2. Captarea atenției

Apare „Cufărul Vorbitor” care le transmite o misiune: „Vânătoarea de comori ale prieteniei”.

Copiii primesc o hartă ilustrată și explicată de educatoare.

3. Anunțarea temei și a obiectivelor

Educatoarea explică: „Vom pleca în echipe pe urmele comorilor speciale: prietenia, cooperarea, bucuria și încrederea.”

Se stabilesc regulile: lucrăm împreună, ne ajutăm, fiecare copil are un rol.

4. Dirijarea învățării

Traseul cu 5 puncte de joc – sarcini la fiecare stație:

1. Stația „Prietenul atent” – găsesc o pietricică și o oferă unui coleg.
2. Stația „Împreună reușim” – sar peste o linie ținându-se de mână.
3. Stația „Zâmbetul din cutie” – mimează emoții pozitive.
4. Stația „Ghicitoarea veselă” – ghicesc animale sau obiecte legate de natură.
5. Stația „Comoara finală” – deschid cufărul și primesc bilețele simbolice cu calități: „Ești prietenos”, „Ai fost un ajutor de nădejde”.

5. Asigurarea retenției și a transferului

Se revine în cerc pentru reflecție:

- Ce mi-a plăcut cel mai mult?
- Pe cine am ajutat?
- Cum ne-am simțit când colegii ne-au sprijinit?

6. Evaluarea activității

Turul cufărului – copiii aleg un mesaj simbolic pentru un coleg.

Educatoarea apreciază implicarea echipelor și îi încurajează să continue comportamentele pozitive.

Se intonează un cântecel despre prietenie și joacă.

7. Încheierea activității

Copiii se așază în linie, cântând sau recitând rima de tranziție:

„Pe cărarea bucuriei,

Am găsit comoara prieteniei!

Încet, cu zâmbet și voios,

Ne întoarcem, pas frumos.”

Tranziție: Copiii se îndreaptă spre grupă pentru spălătul mâinilor, apoi se trece la jocul muzical „Dansează cu comoara ta”.

BIBLIOGRAFIE:

- Curriculum pentru educație timpurie (copii 0–6/7 ani), 2019 – Ministerul Educației
- Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului (0–7 ani)
- Ghiduri metodologice pentru organizarea activităților outdoor.

BACIU MARIA ANCA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL LUNCA CALNICULUI

LOCALITATE: LUNCA CALNICULUI

Inteligența Artificială în Grădiniță: O Privire Asupra Viitorului Educației Timpurii

Inteligența Artificială (AI) a devenit o prezență tot mai pregnantă în diverse aspecte ale vieții noastre, iar educația nu face excepție. De la instrumente complexe de analiză a datelor până la aplicații interactive, AI redefineste modul în care învățăm și predăm. Dar ce rol poate juca această tehnologie avansată în mediul sensibil și plin de joc al grădiniței? Este oare prea devreme pentru a introduce AI la vârste atât de fragede? Acest articol explorează potențialul și provocările integrării Inteligenței Artificiale în educația preșcolară.

De ce AI în Grădiniță?

La prima vedere, ideea de AI într-o grădiniță poate părea SF. Însă, departe de a înlocui interacțiunea umană esențială, AI poate deveni un instrument puternic de sprijin pentru educatori și de personalizare a experienței de învățare pentru copii. Iată câteva motive:

Învățare Personalizată: Fiecare copil are un ritm propriu de dezvoltare și stiluri de învățare diferite. Aplicațiile AI pot adapta conținutul educațional la nevoile individuale ale fiecărui preșcolar, oferind activități care să le stimuleze curiozitatea și să le consolideze punctele forte, sau să lucreze pe ariile unde au nevoie de mai mult sprijin.

Dezvoltarea Abilităților Cognitive și Sociale: Există jocuri și aplicații bazate pe AI care încurajează rezolvarea de probleme, gândirea critică și chiar colaborarea.

Suport pentru Educatori: AI nu înlocuiește educatorul, ci îl poate sprijini. Instrumente AI pot ajuta la monitorizarea progresului copiilor, la identificarea timpurie a dificultăților de învățare sau comportamentale și la generarea de rapoarte detaliate pentru părinți. Aceasta eliberează timp prețios pentru educatori, permițându-le să se concentreze mai mult pe interacțiunea directă cu copiii.

Resurse Educaționale Bogate și Diverse: AI poate oferi acces la o multitudine de povești interactive, cântece, jocuri educative.

Cum poate arăta AI în Grădiniță?

Când vorbim despre AI în grădiniță, nu ne referim neapărat la roboți umanoizi care preiau rolul educatoarei. Gândiți-vă mai degrabă la:

Aplicații Educaționale Inteligente: Acestea ar putea fi jocuri pe tabletă sau ecran tactil care se adaptează nivelului de înțelegere al copilului, oferind feedback imediat și personalizat.

Jucării Inteligente: Există deja jucării interactive care folosesc AI pentru a răspunde la voce, a povesti sau a propune activități. Acestea pot încuraja jocul creativ și pot fi instrumente excelente pentru dezvoltarea limbajului.

Instrumente de Realitate Augmentată (AR) și Virtuală (VR) Simplificate: Experiențe immersive care pot transporta copiii în lumi noi, permițându-le să exploreze concepte din natură, știință sau geografie într-un mod fascinant.

Provocări și Considerații Etice

Desigur, integrarea AI în educația timpurie nu este lipsită de provocări. Este esențial să abordăm aceste aspecte cu responsabilitate:

Siguranța și Confidențialitatea Datelor: Este crucial ca platformele și aplicațiile folosite să respecte cele mai stricte standarde de securitate.

Echilibrul dintre Digital și Real: Timpul petrecut în fața ecranelor trebuie să fie atent monitorizat și echilibrat cu activități fizice, joc liber și interacțiune socială directă. AI ar trebui să completeze, nu să înlocuiască, experiențele din lumea reală.

Rolul Educatorului: AI nu trebuie să diminueze importanța interacțiunii umane.

Acces Echitabil: Trebuie să ne asigurăm că accesul la aceste tehnologii este echitabil și nu creează noi decalaje între copii.

Dezvoltarea Critică: Este important să cultivăm o abordare critică față de tehnologie la copii, explicându-le că AI este un instrument creat de oameni și că trebuie folosit responsabil.

Inteligența Artificială are potențialul de a transforma radical educația timpurie, oferind oportunități fără precedent de personalizare și îmbogățire a experiențelor de învățare. Cu o abordare echilibrată, responsabilă și bine gândită, putem folosi AI pentru a sprijini dezvoltarea armonioasă a copiilor noștri, pregătindu-i pentru o lume în continuă schimbare. Este esențial să continuăm dialogul dintre educatori, specialiști în tehnologie și părinți pentru a ne asigura că AI este un aliat în construirea unui viitor educațional mai luminos pentru generațiile viitoare.

Bibliografie:

Holmes, W., Harami, K. K., Rienties, B., Perez-Sanagustin, M. D., Trevena, M., & Ifenthaler, D. (2020). *Artificial Intelligence in Education: Promises and Implications for Teaching and Learning*. Routledge.

UNESCO. (2021). *AI and Education: Guidance for Policy-makers*. UNESCO Publishing.

LUCA LĂCRĂMIOARA FLORINA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ LUNCA CÂLNICULUI / G.P.N.
LUNCA CÂLNICULUI*

LOCALITATE: LUNCA CÂLNICULUI

Cetățenia Digitală pentru preșcolari

-poster-

Posterul intitulat „Suntem Prieteni Online!” este un material educativ colorat și atractiv, realizat pentru a-i ajuta pe preșcolari să înțeleagă regulile de bază ale cetățeniei digitale. Acesta este împărțit în cinci secțiuni esențiale, fiecare cu un mesaj clar, scurt și ușor de înțeles, însoțit de ilustrații prietenoase care susțin mesajul transmis:

1. Fii Blând și Respectuos! – Folosirea unui limbaj frumos în comunicarea online.
2. Cere Ajutorul unui Adult! – Să ceară sprijinul unui adult în situații neclare sau inconfortabile.
3. Păstrează Secretele în Siguranță! – Să nu divulge informații personale fără acordul unui adult.
4. Joacă-te cu Măsură! – Să limiteze timpul petrecut pe ecrane și să se joace și afară.
5. Fii Creativ Online! – Să folosească tehnologia pentru a crea, nu doar pentru consum.

Utilizare la preșcolari

Posterul poate fi folosit în cadrul activităților educative pentru a introduce regulile de comportament online. Poate fi expus în sala de grupă, folosit ca suport vizual în discuții tematice, sau integrat în activități de tip joc de rol. Este un instrument valoros pentru dezvoltarea gândirii critice și a responsabilității digitale încă de la vârste fragede.

SUNTEM PRIETENI ONLINE!

FII BLÂND ȘI RESPECTUOS!

Când vorbim online, folosim
cuvinte frumoase!

CERE AJUTORUL UNUI ADULT!

Dacă vezi ceva ciudat sau te
simți speriat, spune-i unui adult!

PĂSTREAZĂ SECRETELE ÎN SIGURANȚĂ

Nu împărtăși numele tău,
adresa sau parola cu nimeni,
fără să întrebi un adult!

JOACĂ-TE CU MĂSURĂ!

Ne jucăm pe tabletă sau telefon,
dar nu prea mult! Ne place
și să ne jucăm afara!

FII CREATIV ONLINE!

Poți desena, cânta sau crea
povești cu ajutorul tehnologiei!

UNGUREANU IOANA BIANCA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „DUMBRAVA MINUNATĂ” NR. 18

LOCALITATE: BRAȘOV

Formarea competențelor pentru viață în grădiniță – primii pași spre autonomie

Grădinița reprezintă primul spațiu social formal în care copilul pășește în afara mediului familial. Aici, dincolo de dobândirea cunoștințelor de bază și a deprinderilor școlare timpurii, copilul are oportunitatea să își construiască primele competențe pentru viață, esențiale pentru o dezvoltare echilibrată, responsabilă și adaptabilă. Aceste competențe se formează natural, prin joc, experiență, relaționare și rutine zilnice bine structurate. Educația timpurie, centrată pe copil, are misiunea de a pune bazele autonomiei personale, sociale și emoționale, care îi vor ghida parcursul viitor.

Termenul „competențe pentru viață” face referire la abilitățile esențiale care permit copilului să gestioneze eficient cerințele cotidiene, să relaționeze pozitiv cu ceilalți, să ia decizii, să rezolve probleme și să se adapteze la schimbare. La nivel preșcolar, aceste competențe se referă la:

- Autonomie personală – îmbrăcarea singur, igiena personală, alegerea unor activități;
- Comunicare și relaționare – exprimarea nevoilor și emoțiilor, ascultarea celorlalți, cooperarea în joc;
- Rezolvarea de probleme simple – găsirea de soluții în joc sau în conflicte minore;
- Gestionarea emoțiilor – identificarea și reglarea emoțiilor de bază (bucurie, tristețe, frustrare);
- Luarea unor decizii mici – alegerea unui joc, a unui partener, exprimarea opiniei;
- Responsabilitate și grijă față de sine, ceilalți și mediu – strângerea jucăriilor, grija pentru plante sau animale din grădiniță.

Aceste competențe nu sunt învățate prin predare directă, ci prin modelare, încurajare, rutine și experiențe autentice în mediul educațional.

2. Rolul cadrului didactic în susținerea autonomiei copilului

Educatorul are un rol-cheie în procesul de formare a autonomiei, fiind ghid, facilitator și model comportamental. Copiii preșcolari învață prin observare și imitare, iar stilul de

comunicare al adultului, nivelul de încredere oferit și organizarea mediului educațional influențează direct gradul de independență al copilului.

Câteva strategii eficiente includ:

- Stabilirea unor rutine zilnice clare, care să ofere predictibilitate și siguranță (ex: ritualul de întâmpinare, programul meselor, momentele de relaxare);
- Crearea unui mediu favorabil explorării libere, cu materiale accesibile și sigure, organizate pe centre de interes;
- Încurajarea exprimării opiniilor și a deciziilor proprii în cadrul activităților;
- Delegarea de mici responsabilități în grup (ex: „ajutor de educatoare”, „responsabil cu plantele”);
- Evitarea intervenției excesive în rezolvarea conflictelor sau dificultăților, lăsând copilul să găsească soluții proprii, cu sprijin minim;
- Reflecția împreună cu copiii asupra comportamentelor, alegerilor și emoțiilor trăite.

3. Exemple concrete de activități care dezvoltă competențele pentru viață

- Jocuri de rol: „La magazin”, „La doctor”, „Familia” – dezvoltă comunicarea, cooperarea, luarea de decizii și înțelegerea rolurilor sociale;
- Proiecte tematice: „Îngrijim grădina”, „Prietenii planetei” – favorizează responsabilitatea și inițiativa;
- Ateliere de gătit sau igienă personală: copiii participă la activități de preparare simplă a gustărilor sau exersează spălatul corect al mâinilor, punând bazele autoîngrijirii;
- Activități de grup cu reguli: dezvoltă respectul față de reguli, așteptarea rândului, empatia;
- Jocuri de cooperare și provocări logice: exersează rezolvarea de probleme și luarea deciziilor împreună.

Copiii care sunt sprijiniți în dezvoltarea competențelor pentru viață încă din grădiniță:

- devin mai încrezători în sine și în capacitățile lor;
- fac față mai bine tranziției către școală;
- dezvoltă relații mai armonioase cu colegii și adulții;
- sunt mai flexibili și rezilienți în fața provocărilor;
- își asumă responsabilități și pot lucra mai eficient în echipă.

Educația timpurie nu înseamnă doar alfabetizare și pregătire academică, ci mai ales construirea unei fundații solide pentru viața socială, emoțională și morală a copilului.

Concluzie

Formarea competențelor pentru viață în grădiniță este un proces natural, dar care necesită atenție pedagogică, sensibilitate și coerență. Cadrele didactice au misiunea de a crea un mediu cald, sigur și provocator, în care copilul să fie încurajat să devină autonom, să ia inițiativă și să se dezvolte în ritmul propriu. Investind în dezvoltarea acestor competențe din primii ani, construim nu doar un copil pregătit pentru școală, ci un viitor adult echilibrat, responsabil și empatic.

JALBĂ ADRIANA-IULIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT
„FURNICUȚA”, NR. 3

LOCALITATE: ZĂRNEȘTI

Grădinița – prima filă din cartea copilăriei

Într-o lume grăbită, în care timpul pare că aleargă fără odihnă, grădinița rămâne acel colț de univers unde clipele se așază liniștit, una câte una, formând amintiri care nu se uită niciodată. Pentru noi, cei mici de la Grădinița „Furnicuța”, fiecare zi este o poveste. O poveste trăită cu zâmbete, cu joacă, cu ochi curioși și suflete mari.

Aici am învățat pentru prima dată cum este să faci parte dintr-un colectiv. Am descoperit ce înseamnă prietenia, răbdarea, împărțirea jucăriilor și acceptarea diferențelor. Fiecare copil din grupa noastră e unic, dar împreună formăm o echipă – o mică familie în care ne susținem, ne ascultăm și învățăm unii de la alții.

La atelierele noastre de creație, hârtia capătă forme neașteptate, culorile se joacă pe foi albe, iar ideile se transformă în lucrări care spun povești fără cuvinte. Fiecare desen, fiecare decupaj, fiecare fir de lipici este o dovadă că în mâinile noastre cresc gânduri frumoase și vise îndrăznețe.

În timpul poveștilor, vocea educatoarei ne ghidează într-o lume magică. Ascultăm, visăm, ne imaginăm. Cuvintele ne învață despre bine și rău, despre curaj și generozitate, despre faptul că fiecare erou e, înainte de toate, un copil care a crezut în el.

Ne place să ne jucăm în curte, să alergăm, să ne întindem mâinile spre cer și să credem că putem prinde norii. Fiecare frunză, fiecare fir de iarbă devine prilej de mirare. Și în fiecare descoperire stă bucuria de a fi viu, prezent, conectat cu lumea din jur.

Grădinița este mai mult decât un loc unde venim dimineața și plecăm la prânz. Este un început. Este prima dată când ne desprindem de mâna mamei și pășim, ezitant dar curajos, spre o lume nouă. Este locul în care ne formăm primele gânduri despre cine suntem și cine vrem să devenim.

Iar aici, la Grădinița „Furnicușa” din orasul de la poalele muntelui, Zărnești, noi nu suntem doar copii, suntem semințele unui viitor frumos, suntem zâmbete sincere, suntem pași mici spre descoperiri mari, suntem inimile care bat la unison într-un spațiu plin de dragoste și grijă.

Poate că nu vom ține minte toate jucăriile sau toate poeziile învățate. Dar vom păstra în inimă emoția primei aplauze, căldura unei îmbrățișări, încurajarea unei educatoare care a crezut în noi.

Pentru că grădinița este, de fapt, prima filă din cartea copilăriei. O filă care nu se va șterge niciodată.

CHIRILĂ ORTANSA IOANA*UNITATEA: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN BRÂNCOVEANU” CĂLĂRAȘI**LOCALITATEA: CĂLĂRAȘI***Rolul activităților extracurriculare și extrașcolare
în educația pentru dezvoltare durabilă**

Pedagogul american Bruner (1970) consideră că „oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă, dacă se folosesc metode și procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare, dacă materia este prezentată „într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă ușurință și mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoștințelor”.

Oricât ar fi de importantă educația curriculară realizată prin procesul de învățământ, ea nu epuizează sfera influențelor formative exercitate asupra copilului. Rămâne cadrul larg al timpului liber al copilului, în care viața capătă alte aspecte decât cele din procesul de învățare școlară. Educația extracurriculară (realizată dincolo de procesul de învățământ) își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității copiilor noștri. Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, dezvoltarea motivației pentru învățare, creșterea performanțelor academice, dezvoltarea unor abilități practice, cultivarea unui stil de viață civilizat, stimularea comportamentului creativ în diferite domenii și, nu în ultimul rând, se acționează asupra stimei de sine. Dacă avem grijă ca obiectivele instructiv – educative să primeze, dar să fie prezentate în mod echilibrat cu momentele recreative, de relaxare, rezultatele obținute sunt net superioare față de cele obținute în timpul unei ore de clasă.

În cadrul acestor activități elevii se deprind să folosească surse informaționale diverse, să întocmească colecții, să sistematizeze date, învață să învețe. Prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități, copiii se autodisciplinează. Cadrul didactic are, prin acest tip de activități, posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal al școlii – pregătirea copilului pentru viață.

Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socioculturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară

în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activitățile extrașcolare se desfășoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății și să-și maximizeze potențialul intelectual. Exemple de activități extrașcolare: vizitele la muzee, expoziții, monumente și locuri istorice, case memoriale.

Organizate selectiv, constituie un mijloc de a întui și prețui valorile culturale, folclorice și istorice ale poporului nostru. Ele oferă elevilor prilejul de a observa obiectele și fenomenele în starea lor naturală, procesul de producție în desfășurarea sa, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, național, de viața și activitatea unor personalități de seamă ale științei și culturii universale și naționale, relațiile dintre oameni și rezultatele concrete ale muncii lor, stimulează activitatea de învățare, întregesc și desăvârșesc ceea ce elevii acumulează în cadrul lecțiilor. Vizionarea emisiunilor muzicale, de teatru de copii, distractive sau sportive, stimulează și orientează copiii spre unele domenii de activitate: muzică, sport, poezie, pictură. Excursiile și taberele școlare contribuie la îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre frumusețile țării, la educarea dragostei, respectului pentru frumosul din natură, artă, cultură. Prin excursii, copiii pot cunoaște realizările oamenilor, locurile unde s-au născut, au trăit și au creat opere de artă. De la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Activitățile de acest gen au o deosebită influență formativă, au la bază toate formele de acțiuni turistice: plimbări, excursii, tabere. În cadrul activităților organizate în mijlocul naturii, al vieții sociale, copiii se confruntă cu realitatea și percep activ, prin acțiuni directe obiectele, fenomenele, anumite locuri istorice.

Fiind axate în principal pe viața în aer liber, în cadrul acțiunilor turistice, elevii își pot forma sentimentul de respect și dragoste față de natură, față de om și realizările sale. În urma plimbărilor, a excursiilor în natură, copiii pot reda cu mai multă creativitate și sensibilitate, imaginea realității, în cadrul activităților de desen și modelaj, iar materialele pe care le culeg, sunt folosite în activitățile practice, în jocurile de creație. La vârsta școlară, copiii sunt foarte receptivi la tot ce li se arată sau li se spune în legătură cu mediul, fiind dispuși să acționeze în acest sens.

CHIRILĂ ORTANSA IOANA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN BRÂNCOVEANU ”
CĂLĂRAȘI*

LOCALITATE: CĂLĂRAȘI

Educația pentru dezvoltare durabilă

„Dezvoltarea durabilă este acel proces de dezvoltare care răspunde nevoilor actuale fara a periclita capacitatea generațiilor viitoare de a răspunde propriilor lor nevoi. [.....] Pentru ca dezideratul dezvoltării durabile să poata fi atins, protecția mediului va constitui parte integrată a procesului de dezvoltare și nu poate fi abordată independent de acesta." - Declarația asupra Mediului și Dezvoltării, Rio de Janeiro, 1992.

Principiul care stă la baza dezvoltării durabile este : „Gândește global - acționează local!" Educația pentru dezvoltare durabilă (EDD) impune o reorientare a sistemului educațional curent, bazat exclusiv pe oferirea de informații, către unul bazat pe tratarea de probleme și identificarea soluțiilor posibile. Instituțiile de învățământ din sistemul formal joacă un rol important în dezvoltarea capacităților de la vârste fragede, oferind cunoștințe și influențând atitudinile și comportamentul copiilor. Este important să se asigure o bună cunoaștere în ceea ce privește dezvoltarea durabilă (DD) de către toți elevii, iar aceștia trebuie să fie conștienți de efectele deciziilor ce contravin unui proces de dezvoltare durabilă.

Obiectivele educației pentru dezvoltare durabila (EDD)

Conceptul de dezvoltare durabilă poate fi caracterizat din mai multe puncte de vedere, prin următoarele elemente :

- economie : eficiență, creștere, stabilitate;
- societate: nivel de trai, echitate, dialog social și delegarea responsabilităților, protejarea culturii/patrimoniului;
- ecologie: conservarea și protejarea resurselor naturale, biodiversitate, evitarea poluării.

România s-a alăturat liderilor celor 193 state membre ale ONU la Summit-ul privind dezvoltarea din septembrie 2015, adoptând Agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă, un program de acțiune globală în domeniul dezvoltării cu un caracter universal și care promovează echilibrul între cele trei dimensiuni ale dezvoltării durabile – economic, social și de mediu. Pentru prima oară, acțiunile vizează în egală măsură statele dezvoltate și cele aflate în curs de dezvoltare.

Central Agendei 2030 se regăsesc cele 17 Obiective de Dezvoltare Durabilă (ODD), reunite informal și sub denumirea de Obiective Globale. Prin intermediul Obiectivelor Globale, se stabilește o agendă de acțiune ambițioasă pentru următorii 15 ani în vederea eradicării sărăciei extreme, combaterii inegalităților și a in justiției și protejării planetei până în 2030:

1. Fără sărăcie – Eradicarea sărăciei în toate formele sale și în orice context.
2. Foamete „zero” – Eradicarea foametei, asigurarea securității alimentare, îmbunătățirea nutriției și promovarea unei agriculturi durabile.
3. Sănătate și bunăstare – Asigurarea unei vieți sănătoase și promovarea bunăstării tuturor la orice vârstă.
4. Educație de calitate – Garantarea unei educații de calitate și promovarea oportunităților de învățare de-a lungul vieții pentru toți.
5. Egalitate de gen – Realizarea egalității de gen și împuternicirea tuturor femeilor și a fetelor.
6. Apă curată și sanitație – Asigurarea disponibilității și managementului durabil al apei și sanitație pentru toți.
7. Energie curată și la prețuri accesibile – Asigurarea accesului tuturor la energie la prețuri accesibile, într-un mod sigur, durabil și modern.
8. Muncă decentă și creștere economică – Promovarea unei creșteri economice susținute, deschise tuturor și durabile, a ocupării depline și productive a forței de muncă și a unei munci decente pentru toți.
9. Industrie, inovație și infrastructură – Construirea unor infrastructuri rezistente, promovarea industrializării durabile și încurajarea inovației.
10. Inegalități reduse – Reducerea inegalităților în interiorul țărilor și de la o țară la alta.
11. Orașe și comunități durabile – Dezvoltarea orașelor și a așezărilor umane pentru ca ele să fie deschise tuturor, sigure, reziliente și durabile.
12. Consum și producție responsabile – Asigurarea unor tipare de consum și producție durabile.
13. Acțiune climatică – Luarea unor măsuri urgente de combatere a schimbărilor climatice și a impactului lor.
14. Viața acvatică – Conservarea și utilizarea durabilă a oceanelor, mărilor și a resurselor marine pentru o dezvoltare durabilă.
15. Viața terestră – Protejarea, restaurarea și promovarea utilizării durabile a ecosistemelor terestre, gestionarea durabilă a pădurilor, combaterea deșertificării, stoparea și repararea degradării solului și stoparea pierderilor de biodiversitate.

16. Pace, justiție și instituții eficiente – Promovarea unor societăți pașnice și incluzive pentru o dezvoltare durabilă, a accesului la justiție pentru toți și crearea unor instituții eficiente, responsabile și incluzive la toate nivelurile.

17. Parteneriate pentru realizarea obiectivelor – Consolidarea mijloacelor de implementare și revitalizarea parteneriatului global pentru dezvoltare durabilă.

Educația, pe lângă faptul că este un drept al omului, este o premisă pentru obținerea dezvoltării durabile și un instrument esențial pentru o bună administrare, pentru adoptarea unor decizii în cunoștință de cauză și promovarea democrației. De aceea, educația pentru o dezvoltare durabilă poate ajuta să transforme perspectiva noastră în realitate. Educația pentru dezvoltare durabilă dezvoltă și îmbunătățește capacitatea indivizilor, a grupurilor, a comunităților, a organizațiilor și a țărilor de a gândi și a acționa în favoarea dezvoltării durabile. Ea poate genera o schimbare în mentalitățile oamenilor, potențând capacitatea acestora de a crea o lume mai sigură, mai sănătoasă și mult mai prosperă, îmbunătățind astfel calitatea vieții. Educația pentru o dezvoltare durabilă oferă o abordare critică, un grad sporit de conștientizare și puterea de a explora și dezvolta noi concepte, viziuni, metode și instrumente.

Educația pentru dezvoltare durabilă are ca scop transmiterea de informații în domeniul dezvoltării durabile și formarea de competențe în promovarea acesteia. Formarea de cetățeni competenți și încrezători poate crea noi oportunități de a avea un stil de viață mai sănătos și productiv, în armonie cu natura și cu grijă față de valori sociale precum egalitatea sau diversitatea culturală.

Bibliografie:

1. Ausubel, D. P., Robinson, R. (1981), *Învățarea școlară. O introducere în psihologia pedagogică*, București: Ed. Didactică și Pedagogică
2. Birzea, C. (coord.) (2001), *Învățarea permanentă – prioritate a politicii educaționale din România*, București: Institutul de Științe ale Educației
3. Bocoș, M. (2002), *Instruire interactivă. Repere pentru reflecție și acțiune*, Cluj-Napoca: Ed. Presa Universitară Clujeană

CHIRIACESCU ALINA CAMELIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1

LOCALITATE: OȚELU ROȘU

Micii voluntari

Într-o lume în care valorile autentice trebuie să fie cultivate încă de la cele mai fragede vârste, elevii clasei Pregătitoare B de la Școala Gimnazială Nr. 1 din Oțelu Roșu, județul Caraș-Severin, au demonstrat că bunătatea, empatia și implicarea civică pot fi învățate și practicate cu sinceritate.

Proiectul intitulat „Micii voluntari” a avut ca scop principal dezvoltarea spiritului civic, a muncii în echipă și, mai ales, a compasiunii față de ceilalți. Ideea a pornit din dorința de a o sprijini pe o fostă elevă a școlii, diagnosticată recent cu o formă gravă de cancer. Alături de părinți și comunitate, copiii au participat activ la o strângere de fonduri, înțelegând, pe măsura vârstei lor, cât de important este să fim alături de cei aflați în suferință.

Activitățile s-au desfășurat pe parcursul unei săptămâni, timp în care elevii au realizat desene, felicitări și mesaje de încurajare, pe care le-au expus în școală. Prin implicarea părinților, s-au colectat donații care au fost direcționate către familia fetei. Întreaga acțiune a fost gândită astfel încât copiii să înțeleagă valoarea gesturilor mici, dar făcute din inimă.

Creativitatea copiilor s-a evidențiat în modul în care au ales să transmită sprijinul lor: unii au recitat poezii, alții au compus mesaje proprii, au creat afișe colorate și chiar au venit cu sugestii despre cum să fie organizată campania. Bucuria și implicarea lor au fost copleșitoare.

Pentru mine, ca dascăl, a fost o experiență profund emoționantă. Am descoperit în acești copii o maturitate sufletească neașteptată și o dorință autentică de a face bine. Cred cu tărie că astfel de activități contribuie la formarea unor adulți responsabili, empatici și implicați în viața comunității.

Proiectul „Micii voluntari” va rămâne o amintire dragă și un exemplu de bunătate colectivă, iar ecoul faptelor bune ale acestor copii va dăinui cu siguranță în inimile celor care au fost martorii acestor gesturi.

BĂLĂNESCU CAMELIA LEONTINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MARIUS ȘANDRU,, REȘIȚA

LOCALITATE: REȘIȚA

Integrarea inteligentă a instrumentelor digitale pentru a sprijini învățarea activă și colaborativă

Context și importanță

Digitalul dă copiilor acces la medii interactive, creative și adaptate ritmului lor de învățare. În ciclul primar, acestea sunt esențiale pentru atingerea competențelor secolului XXI: *colaborare, gândire critică, creativitate, comunicare.*

Tehnologia nu substituie predarea, ci devine un instrument valoros când este folosită rațional, conștient și combinat cu metode tradiționale .

Principii de integrare inteligentă

- *Relevanță pedagogică:* alegeți digitalul acolo unde aduce valoare – la motivare, feedback, joc sau colaborare .
- *Învățare activă:* elevii interacționează (click, povestesc, construiesc, dezbate) în loc să asculte pasivi.
- *Colaborare efektivă:* prin instrumente care permit lucrul în echipă sincron (breakout rooms, cercuri de discuție) și asincron (Padlet, proiecte eTwinning).
- *Diferențiere:* aplicațiile permit personalizarea conținutului și nivelului de dificultate pentru fiecare elev.
- *Evaluare formativă și feedback:* quiz-urile digitale oferă răspunsuri imediate, iar profesorul urmărește progresul individual.

Instrumente și exemple concrete:

<i>Instrument</i>	<i>Utilizare</i>	<i>Impact</i>
<i>Wordwall</i>	Quiz-uri de matematică („roata norocului” tabla înmulțirii), exersare individuală	Motivație crescută, feedback instant
<i>Kahoot! / Quizizz</i>	Recapitulare ludică, competiție între echipe	Întărirea cunoștințelor + evaluare formativă

<i>Instrument</i>	<i>Utilizare</i>	<i>Impact</i>
<i>Padlet</i>	Contribuții scrise la poveste colectivă, postere de grup	Dezvoltă scrisul creativ și colaborarea
<i>Book Creator</i>	Crearea unor cărți digitale cu text, imagini și audio	Elevii devin creatori de conținut, dezvoltă comunicare și creativitate
<i>Nearpod / Chrom Music Lab</i>	Lecții interactive, muzicale	Gândire critică, creativitate, interdisciplinaritate
<i>Google Classroom / Edmodo / Kinderpedia</i>	Organizare teme, comunicare cu părinții, evaluare	Structurare, transparență și colaborare între profesori, elevi și părinți
<i>LiveWorksheets / Wizer.me</i>	Fișe interactive cu feedback instant	Individualizare, autonomie în învățare
<i>ASQ / Forms–Teams</i>	Teste și sondaje digitale pentru evaluare	Analiză rapidă a performanțelor și motivare prin medalii virtuale
<i>Socrative + smartphone (exemplu internațional)</i>	Chestionare în timp real în clasă	Intensifică colaborarea și implicarea.

Exemplu de activitate:

Tema: „Viața sub apă” (științe, TIC, colaborare)

- *Introducere:* vizionare de videoclip scurt (YouTube) despre viața marină pe tablă interactivă.
- *Quiz rapid:* Kahoot! cu întrebări despre materialele vizionate.
- *Proiect pe echipe:* crearea unui poster interactiv pe Padlet, fiecare grup se concentrează pe o specie marină.
- *Material creat:* elevii realizează o pagină în Book Creator, cu text, poze, sunete din apă.
- *Prezentare:* clasele vizualizează și aud creațiile colegilor.
- *Evaluare:* test pe Google Forms + reflexie scrisă în Padlet despre „ce am învățat și cum am colaborat”.

Provocări și recomandări

Formarea profesorilor: esențială pentru utilizarea eficientă a instrumentelor digitale.

Infrastructură și securitate: conectivitate, GDPR, parole, platforme sigure .

Parcimonie digitală: e nevoie de echilibru – nu înlocuiește metodele tradiționale .

Colaborarea cu părinții: ghidaje pentru utilizarea sănătoasă a tehnologiei acasă.

Concluzii

Integrarea inteligentă a instrumentelor digitale în ciclul primar poate transforma procesul de învățare într-unul activ, creativ, colaborativ și adaptat nevoilor individuale.

Succesul ține de:

- alegerea aplicațiilor potrivite conform obiectivelor;
- susținerea cadrelor didactice prin formare;
- colaborarea cu părinții;
- menținerea unui echilibru între digital și metode tradiționale.

Atunci când sunt folosite cu bun-simț, instrumentele digitale *sprijină formarea holistică* a copiilor: motivația, autonomia, responsabilitatea și competențele digitale devin parte integrantă a educației primare.

Bibliografie:

Prof. înv. primar Chirilă, G. M. (2024). *Instrumente și resurse digitale în învățământul primar* (iteach.ro, edict.ro, teachhub.ro)

Daniela Arsene. *Tehnologiile digitale în învățământul primar: între oportunitate și provocare* (iteach.ro)

Prof. Marinela Florea. *Integrarea tehnologiilor digitale în învățământul primar* (edict.ro)

EDICT. *Integrarea tehnologiilor digitale în procesul educațional* (edict.ro)

Awedh, M., Mueen, A., Zafar, B., Manzoor, U. (2015). *Using Socrative and Smartphones for the support of collaborative learning* (arxiv.org).

OANȚĂ ANDREI MIHAI

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC „CONSTANTIN CANTACUZINO”

LOCALITATE: TÂRGOVIȘTE

Tehnologia ca aliat al creativității în școală

Într-o eră în care tehnologia este omniprezentă, școala nu mai poate fi un spațiu izolat de transformările digitale. Departate de a fi un obstacol, tehnologia – atunci când este utilizată conștient și strategic – poate facilita creativitatea elevilor și inova actul didactic. În loc să fie percepută ca o distragere de la învățare, mai degrabă ea trebuie înțeleasă ca o resursă esențială pentru stimularea gândirii creative.

Instrumentele digitale le oferă elevilor posibilități de exprimare care depășesc abordarea convențională a temelor scrise. Fie că este vorba de crearea de videoclipuri, prezentări interactive sau povești digitale, elevii pot explora idei în moduri care valorifică talente diverse – vizuale, auditive, narative. Aplicații precum Canva, Padlet, Book Creator sau StoryJumper permit transpunerea conținutului în forme atractive și personale, dezvoltând nu doar competențe digitale, ci și spiritul creativ.

Platformele de colaborare online, precum Google Workspace sau Microsoft Teams, creează medii interactive în care elevii pot lucra împreună în timp real, indiferent de locație. Acest tip de învățare stimulează gândirea în echipă, rezolvarea creativă a problemelor și asumarea rolurilor active. Elevii nu mai sunt doar receptori de informație, ci creatori de conținut. Într-o clasă digitală bine coordonată, profesorul devine facilitator, ghidând procesul de învățare în loc să îl controleze complet.

Integrarea elementelor de joc în activitățile educaționale – prin platforme precum Kahoot!, Quizizz sau Classcraft – transformă procesul de învățare într-o experiență captivantă. Gamificarea nu înseamnă doar distracție, ci presupune și dezvoltarea unor competențe importante: luarea deciziilor rapide, gândirea strategică, perseverența și capacitatea de autoevaluare. Mai mult, acest tip de abordare creează un spațiu pentru experimentare, eșec constructiv și învățare din greșeli – toate esențiale pentru creativitate.

De asemenea, noile instrumente de inteligență artificială pot sprijini elevii în procesul de învățare personalizată. Platformele adaptive, aplicațiile de corectare automată sau chiar asistenții educaționali digitali oferă feedback imediat și direcționat, încurajând progresul

individual. Creativitatea nu înseamnă doar spontaneitate, ci și rafinarea ideilor, iar accesul la feedback rapid poate încuraja elevii să își revizuiască și îmbunătățească propriile creații.

Tehnologia nu înlocuiește profesorul, ci îl provoacă să-și regândească rolul. Un cadru didactic creativ va folosi tehnologia ca pe o extensie a propriei sale inventivități pedagogice. El va proiecta activități care valorifică resurse digitale, va încuraja gândirea divergentă și va accepta diversitatea de soluții și produse ale elevilor. Astfel, este esențial ca profesorii să fie susținuți prin formare continuă, acces la resurse și libertate curriculară pentru a inova.

Desigur, tehnologia vine și cu provocări: dependența de ecran, pierderea concentrării, accesul rapid la conținut informațional, fără reflecție personală. Însă aceste riscuri pot fi gestionate printr-o pedagogie conștientă, care pune accent pe etică digitală, utilizare responsabilă și învățare activă. Creativitatea în educație presupune și curajul de a testa, de a greși, de a ajusta strategiile – inclusiv cele tehnologice.

Într-o societate în continuă transformare, școala are misiunea de a pregăti elevi capabili să creeze, nu doar să reproducă. Tehnologia, folosită cu discernământ, poate deveni un partener valoros în acest demers. Printr-un echilibru între inovație și reflecție pedagogică, profesorii pot transforma sala de clasă într-un laborator al creativității – iar elevii, în exploratori ai propriului potențial.

Bibliografie:

- Robinson, K. (2011). *Creative Schools: The Grassroots Revolution That's Transforming Education*. Viking.
- Resnick, M. (2017). *Lifelong Kindergarten: Cultivating Creativity through Projects, Passion, Peers, and Play*. MIT Press.
- OECD (2019). *OECD Future of Education and Skills 2030: Conceptual learning framework*.
- Sălăvăstru, D. (2009). *Psihologia învățării. Teorii și aplicații educaționale*. Editura Polirom.

PREDA MARIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ SĂULEȘTI

LOCALITATE: SĂULEȘTI

Educația emoțională la copiii preșcolari,
fundamentul pentru o dezvoltare armonioasă

Educația emoțională se referă la procesul prin care copiii învață să își recunoască, să își exprime și să își gestioneze emoțiile într-un mod sănătos. Aceasta presupune dezvoltarea inteligenței emoționale – capacitatea de a înțelege emoțiile proprii și pe ale celorlalți, de a comunica eficient și de a face față provocărilor sociale.

La vârsta preșcolară (3–6 ani), copiii trec printr-o perioadă intensă de dezvoltare emoțională și socială. Este momentul ideal pentru a începe educația emoțională, deoarece deprinderile formate acum vor influența modul în care copilul se va raporta la sine și la ceilalți pe parcursul vieții.

- De ce este importantă educația emoțională la preșcolari?

Dezvoltarea empatiei

Copiii învață să recunoască și să respecte emoțiile celor din jur, ceea ce le oferă un fundament solid pentru relații pozitive.

2. Autoreglarea emoțională

Preșcolarii care învață să-și gestioneze furia, frustrarea sau tristețea vor avea un comportament mai adaptat în grupuri și în situații provocatoare.

3. Prevenirea comportamentelor problematice

Educația emoțională reduce apariția crizelor de furie, agresivității sau anxietății, prin oferirea unor alternative de exprimare.

4. Creșterea stimei de sine

Copiii care se simt înțeleși și sprijiniți din punct de vedere emoțional dezvoltă o imagine de sine pozitivă și încredere în propriile capacități.

- Cum putem sprijini educația emoțională a copiilor preșcolari?

Etichetarea emoțiilor. Încurajați copilul să își exprime emoțiile prin cuvinte: „Ești supărat pentru că jucăria ta s-a stricat?” Acest lucru ajută la conștientizarea trăirilor.

Folosirea jocului și a poveștilor. Jocurile de rol, poveștile sau cărțile ilustrate cu personaje care experimentează diferite emoții sunt metode eficiente de învățare indirectă.

Modelarea comportamentului emoțional. Adulții trebuie să fie modele de exprimare și gestionare a emoțiilor. Un copil va învăța mai ușor cum să reacționeze, observând reacțiile părinților sau educatorilor.

Crearea unui mediu sigur și empatic. Copiii au nevoie de un spațiu în care se simt ascultați, înțeleși și acceptați pentru a se putea deschide emoțional.

Rolul grădiniței în educația emoțională. Educatorii au un rol esențial în susținerea dezvoltării emoționale a copiilor. Prin activități specifice (discuții de grup, jocuri de cooperare, exerciții de identificare a emoțiilor), cadrele didactice pot contribui la formarea unei inteligențe emoționale solide. Comunicarea constantă între familie și grădiniță este, de asemenea, vitală.

Concluzie

Educația emoțională nu este un moft, ci o necesitate. Cu cât un copil învață mai devreme să-și cunoască și să-și gestioneze emoțiile, cu atât are mai multe șanse să devină un adult echilibrat, empatic și capabil să relaționeze sănătos cu cei din jur. Investiția în educația emoțională a copiilor preșcolari este una dintre cele mai valoroase contribuții la dezvoltarea lor pe termen lung.

Bibliografie

- 1.Goleman, D. (2001). Inteligența emoțională. București: Curtea Veche Publishing.
- 2.Elias, M.J., Zins, J.E., & Weissberg, R.P. (1997). Promoting Social and Emotional Learning: Guidelines for Educators. Alexandria, VA: ASCD.
- 3.Papalia, D.E., Feldman, R.D., & Olds, S.W. (2010). Psihologia copilului. București: Editura Trei.
- 4.Ministerul Educației (2019). Curriculum pentru educația timpurie. București: Institutul de Științe ale Educației.

COZMA VIORICA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL GRIGORIE TEOLOGUL”

LOCALITATE: GALAȚI

Rolul și impactul Resurselor Educaționale Deschise în activitatea didactică la învățământul primar

1. Introducere

În ultimele decenii, tehnologia a adus transformări majore în educație, schimbând modul în care predăm, învățăm și evaluăm. În acest context, Resursele Educaționale Deschise (RED) au devenit un instrument extrem de valoros, oferind cadrelor didactice acces la materiale didactice moderne, gratuite, adaptabile și de calitate.

Utilizarea RED în învățământul primar contribuie la dezvoltarea unor practici pedagogice inovatoare, incluzive și colaborative, aliniate cerințelor educației secolului XXI.

2. Ce sunt RED-urile? Definiție și caracteristici

Conform definiției UNESCO, Resursele Educaționale Deschise (RED) sunt „materiale de învățare, predare și cercetare aflate în domeniul public sau publicate sub o licență deschisă, care permit accesul, utilizarea, adaptarea și redistribuirea gratuită de către alți utilizatori”.

Caracteristici esențiale ale RED:

sunt gratuite și accesibile online;

pot fi modificate și adaptate pentru diverse contexte educaționale;

favorizează colaborarea și partajarea între cadre didactice;

sprijină învățarea centrată pe elev și predarea personalizată.

3. Avantajele utilizării RED în învățământul primar

3.1. Acces egal la educație

RED-urile elimină barierele financiare și geografice, oferind acces universal la conținut educațional. Copiii din medii defavorizate pot beneficia de aceleași materiale ca și cei din școli cu dotări performante.

3.2. Flexibilitate și adaptabilitate

Învățătorii pot modifica conținutul în funcție de nivelul clasei, nevoile elevilor sau obiectivele lecției. De exemplu, o fișă de lectură poate fi simplificată pentru clasa I sau detaliată pentru clasa a IV-a.

3.3. Sprijin pentru învățarea activă

RED-urile permit utilizarea metodelor moderne (joc didactic, învățare prin proiect, învățare gamificată), crescând implicarea elevilor și motivația pentru învățare.

3.4. Colaborare și partajare între cadrele didactice

Profesorii pot crea, modifica și redistribui RED-urile între colegi, contribuind la o comunitate profesională activă.

3.5. Evaluare variată și interactivă

Cu ajutorul RED, evaluarea poate fi realizată digital, rapid și interactiv (ex. Wordwall, Kahoot), oferind feedback imediat elevilor.

4. Exemple de RED-uri valoroase utilizabile la ciclul primar

4.1. Platforme utile

Platformă / Site	Tip resurse oferite	Utilizare practică
manuale.edu.ro	Manuale digitale	Resursă de bază la toate disciplinele
www.didactic.ro	Fișe de lucru, PPT-uri, planuri de lecție	Se pot descărca, adapta și folosi imediat
educared.ro	Ghiduri, lecții digitale	Inspirație pentru lecții moderne
learningapps.org	Aplicații interactive	Jocuri pentru consolidare, exersare, evaluare
wordwall.net	Jocuri, quiz-uri personalizabile	Realizare de activități atractive online sau printate
Twinkl.ro	Materiale didactice tematice	Util în proiecte sau activități integrate
Canva for Education	Prezentări, fișe ilustrate, benzi desenate	Util pentru creație digitală sau proiecte transdisciplinare

4.2. Exemple concrete de activități

- *Matematică*, clasa a II-a: Folosirea aplicației LearningApps pentru exersarea adunării și scăderii prin jocuri de tip „potrivește perechea”.
- *Comunicare în limba română*, clasa a III-a: Crearea unei benzi desenate cu povestea citită, folosind Canva.

- *Științe ale naturii*, clasa a IV-a: Proiect multimedia despre reciclare cu materiale de pe Twinkl și videoclipuri educative.
- *Educație civică*: Crearea de afișe digitale cu reguli de conduită, realizate în echipă.

5. Provocări în utilizarea RED în școli

Deși RED-urile sunt o resursă extrem de utilă, există unele provocări de luat în calcul:

accesul limitat la tehnologie în unele școli sau gospodării;

alfabetizarea digitală insuficientă a unor cadre didactice;

selectarea atentă a conținutului – unele resurse pot fi superficiale sau neadaptate nivelului de vârstă;

gestionarea timpului – adaptarea/redactarea RED necesită timp suplimentar.

6. Rolul învățătorului în valorificarea RED

Învățătorul devine creator, curator și facilitator al învățării prin RED. Este important să selecteze materiale adecvate vârstei și nivelului cognitiv al elevilor, să le integreze coerent în lecție, în funcție de obiective să evalueze impactul utilizării RED asupra progresului elevilor și să împărtășească bune practici în cadrul comisiei metodice.

RED-urile sunt mai mult decât simple resurse digitale – ele sunt instrumente de transformare a actului educațional. Folosite inteligent, pot duce la o învățare mai profundă, mai motivantă și mai accesibilă pentru toți elevii.

Ca învățători, avem responsabilitatea de a le integra în mod eficient în activitatea noastră didactică, contribuind astfel la formarea unor elevi activi, curioși și bine pregătiți pentru societatea actuală.

Bibliografie și surse consultate

1. <https://www.unesco.org/en/open-educational-resources>
2. Ghidul CRED – Resurse Educaționale Deschise, Ministerul Educației;
3. „Învățarea în era digitală”, Editura Didactică și Pedagogică.

SLABU MĂDĂLINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL GRIGORIE TEOLOGUL”

LOCALITATE: GALAȚI

Strategia didactică în cadrul activităților STREAM

Societatea actuală cere cu insistență indivizi care să fie pregătiți și care să se implice activ în activitățile pe care le desfășoară. Acest lucru nu poate să se realizeze atunci când o persoană devine angajată, este nevoie de timp pentru a începe pregătirea competențelor necesare. De aceea implementarea activităților STREAM încă de la vârste fragede ajută la inițierea și formarea elevilor în domeniile în care este nevoie de inovație. Elevii nu trebuie doar să fie pregătiți pentru anumite meserii, ei trebuie să învețe cum să învețe, să aibă rapiditate în gândire, să se adapteze și să caute soluții în funcție de context și de situațiile neprevăzute. Astfel, pornind de la aceste rezultate pe care educația STREAM își dorește să le obțină, cadrul didactic are rol de ghid, de implementator al unor situații de învățare care provoacă și stimulează elevii. Pentru un asemenea rol, strategia didactică pe care o alege este foarte importantă și are un impact esențial asupra formării.

Proiectarea activităților STREAM vizează situații de învățare în care elevul își formează strategii de învățare a noului material într-un mod semidirijat sau își realizează „strategii de autodirijare și control al propriei gândiri” (Petrovici, 2014, p. 109).

Abordarea STREAM se bazează pe o strategie didactică inductivă, care presupune un proces de abordare de la particular la general (Petrovici, 2014). Elevii, mai ales cei din ciclul primar, prin observare dirijată și acțiune vor dobândi capacitatea de a generaliza.

Activitățile STREAM vizează învățarea activă la elevi (Felder, Brent 2016) prin următoarele sarcini: recapitularea informațiilor deținute despre acel subiect, să răspundă la o întrebare, să înceapă să găsească soluția pentru o problemă complex, să deseneze organizatori grafici pentru aranjarea informațiilor, să găsească corespondențe între partea teoretică și lumea reală, să găsească un diagnostic pentru diferite probleme reale sau teoretice, să prezică ceea ce va urma bazându-se pe informații deja deținute, să ofere o opinie obiectivă despre o compunere, prezentare, interpretări de date, să identifice mai multe soluții, să găsească o întrebare capabilă să structureze un întreg material studiat, să fie capabil să își structureze materialul lecturat.

Promovarea învățării active este susținută de strategii didactice interactive care au ca principal obiectiv colaborarea între elevi, în diferite forme de organizare echipe, grupuri pentru a îndeplini un scop prestabilit în cadrul activităților STREAM.

Metoda specifică activităților STREAM reprezintă metoda științifică, prin care elevul este învățat cum să abordeze și să investigheze concepte din viața reală. Modalitatea prin care se deosebește metoda științifică de alte metode de dobândire unor cunoștințe este formularea unei ipoteze și verificarea ei prin efectuarea unui experiment. Alături de experiment, investigația și observația reprezintă alte metode prin care elevii iau contact direct cu fenomene, procese din natură care se supun disciplinelor științei și matematicii. Alte metode sunt problematizarea prin care elevii sunt puși în fața unui contact cognitiv, și de la care se începe întreg demersul și brainstormingul care este o metodă de stimulare a creativității (Cucoș, 2014) fiind indispensabilă în activitățile STREAM pentru că îi provoacă pe elevi și le solicită să își folosească imaginația în vederea găsirii unor soluții, chiar dacă nu au fundament rațional.

Importante sunt și metodele specifice lecturii active, ca parte de înțelegere a documentelor informative, susținând partea de „reading”: organizatori grafici, metoda SINELG, hărțile mentale fie realizate în aplicații, fie sub formă de ciorchine (Beadle, 2019). Pentru susținerea acestor activități, mijloacele de învățământ trebuie să fie cât mai diverse pentru a putea susține latura practică a fiecărei teme și pentru a le oferi elevilor simularea unui contact cu realitatea cât mai apropiat de aceasta.

În cadrul activităților STREAM se întâlnesc toate cele patru forme de organizare: frontal, individual, pe echipe, în grupuri. Frontal se utilizează atunci când cadrul didactic explică sarcinile de lucru, au loc diferite sesiune de brainstorming sau se prezintă rezultatele obținute, proiectele elaborate, ponderea ca și timp fiind mică. Elevii lucrează, în general individual, pentru o perioadă scurtă de timp de câteva minute, în vederea solicitării acestora să se gândească la un posibil răspuns sau soluție, pentru a nu fi tentat să evite implicarea în rezolvare în cadrul lucrului în grup (Felder, Brent, 2016). În grupuri sau în echipe sunt cele două forme de organizare cele mai utilizate deoarece în acest mod de lucru sunt atinse toate competențele pe care elevii trebuie să și le însușească.

Prin intermediul activităților STREAM, elevii din clasele primare sunt învățați de mici să își organizeze activitatea dedicată studiului și să facă legături între discipline, matematică cu științe, matematică cu educație tehnologică.

Bibliografie

Beadle, P., (2019). Cum să predai: strategii didactice. București: Editura DPH

Cucoș, C., (2014). Pedagogie. Iași: Polirom

Felder, R., Brent, R. (2016). Teaching and learning STEM. A practical guide. San Francisco: Jossey-Bass.

Petrovici, C. (2014). Didactica matematicii pentru învățământul primar. Iași: Editura Polirom

BUCUR LUMINIȚA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ ” SFINȚII ÎMPĂRAȚI”

LOCALITATE: GALAȚI

PROIECT INTERDISCIPLINAR

	Tema: ÎN LUMEA INSECTELOR	
---	----------------------------------	---

Discipline / arii curriculare:

- Comunicare în limba română
- Matematică și explorarea mediului
- Arte vizuale și lucru manual
- Educație pentru societate

CLASA PREGATITOARE

ARGUMENT

Insectele reprezintă, de departe, cel mai numeros grup de animale de pe Pământ. Inspirându-ne din deprinderile și acțiunile insectelor în mediul înconjurător, am încercat să formez elevilor de vârstă pregătitoare calități precum: hărnicia, sinceritatea, frumusețea etc.

O astfel de temă trebuia abordată pentru a descoperi cât mai multe lucruri interesante despre aceste mici viețuitoare.

Structura proiectului:

	Competențe ale învățării integrate
-Cunoștințe	Cunoașterea alcătuirii corpului unei insecte; Cunoașterea mediilor de viață ale insectelor și categoriile de insecte; Observarea directă a diferitelor insecte întâlnite;
-Capacități instrumentale	Justificarea utilizării tehnicilor de lucru în realizarea machetei; Compararea produselor obținute cu cele ale colegilor;

-Atitudini și valori	Raportarea rezultatelor obținute în urma centralizării datelor privind impresiile colegilor; Norme de conduită în familie
4. Planificarea timpului: 5 activitati - o săptămână	
Resurse: materiale: Computer cu conexiune, aparat foto digital, markere, flip-chart, coliA4/A3, albume, ppt, reviste, atlas zoologic, insectare, grile de evaluare, fișe de lucru, ghid de observații procedurale: excursie analiză documente, joc, vizionări, jurnal, echipe- jocuri-turnir forme de organizare: frontal, pe grupe/ în perechi, individual	
6. Proiectarea și dirijarea activităților de învățare-	
1. Informarea- se realizează documentarea cu privire la insecte, din enciclopedii și prezentări ppt 2. Planificarea- se realizează o dezbatere cu privire la aspecte ale influenței insectelor asupra mediului - se stabilesc grupele de lucru și temele ce revin fiecărei echipe - se stabilesc sarcinile individuale în cadrul grupului și unitățile de timp alocate fiecărei activități - se stabilesc criteriile de evaluare a activităților din proiect - se stabilesc resursele materiale ce vor fi utilizate 3. Decizia- se alege produsul final al fiecărei grupe și modalitatea de prezentare 4. Implementarea- se efectuează sarcinile de fiecare grup stabilit, prin centralizarea produselor realizate de către fiecare membru al grupului - se tehnoredactează sub- proiectele 5. Controlul și evaluarea- se susține și argumentează proiectul - se verifică și se evaluează proiectul pe baza criteriilor stabilite - se împărtășesc impresii personale și de grup - se diseminează rezultatele proiectului prin postarea pe site-ul școlii	
7. Schemă orientativă pentru activități	
1. <u>Întâmplări cu furnici</u> Introducerea în tematica proiectului se realizează prin povestea <i>Întâmplări cu furnici</i>. Copiii, așezați în semicerc pe covoraș, asculta cu interes lecturarea poveștii de către doamna	

învățătoare. Pe parcursul audierii povestii sunt solicitati să formuleze predicții referitoare la derularea momentelor viitoare ale povestii.

Copiii, grupați câte patru, așază, în ordinea succesiunii întâmplărilor, jetoanele cu imagini ilustrate din povești, participă la discuțiile pe baza textului și extrag mesajul povestii.

Numesc insectele, personaje ale poveștii și dau exemple de alte insecte cunoscute de ei.

Se realizează unui panou cu diverse insecte,

2. Vizita la Grădina Botanică

Se merge la Grădina Botanică pentru a vedea expoziția cu insecte. Obiectivele vizitei sunt: observarea alcătuirii corpului unei insecte, identificarea mediilor de viață ale insectelor, gruparea și clasificarea insectelor în funcție de mediul în care trăiesc, observarea diferențelor existente între părțile componente ale diferitelor insecte, în funcție de mediul în care trăiesc.

La sfârșitul activității, elevii, vor realiza, împreună cu părinții, o prezentare power point în care vor insera imagini din ziua respectivă și un grafic în care să surprindă părerea celorlalți colegi. Prezentările vor fi trimise online între elevi și se va face interevaluarea, pe baza unei fișe de observație.

3. În natură

Această activitate se desfășoară în natură, mai exact în curtea școlii. Copiii trebuie să observe direct în mediul natural din apropierea școlii insectele întâlnite și să completeze un grafic.

Cea de-a doua sarcină primită este să aproximeze mărimea insectelor găsite pe baza unor unități de măsură neconvenționale și să compare mărimea lor în raport cu obiecte din mediul apropiat.

Informațiile acumulate afară sunt centralizate în clasă într-un tabel și se trag concluziile.

Apoi fiecare completează o fișă de autoevaluare referitoare la implicarea în realizarea sarcinilor.

4. Macheta: „În lumea furnicilor”

Copiii sunt împărțiți în patru grupe, fiecare grupă are câte o sarcină de realizat iar la final toate produsele sunt reunite într-o machetă.

Prima grupă realizează un mușuroi: rup și mototolesc hârtie creponată, lipesc hârtia mototolită pe un suport care are forma de mușuroi (castron, ghiveci etc).

A doua grupa face flori: fiecare elev realizează flori din pahare de plastic pe care le prinde pe paie de băut. Apoi realizează bile din plastilină în număr identic cu cel al florilor realizate anterior și înfinge paiul fiecărei flori în bilă.

A treia grupa trebuie să facă buburuze: pentru realizarea acestei sarcini folosesc material și instrumente diverse (coji de nucă, pietre, scoici rotunde etc). Se vopsesc cu roșu materialele primite iar după uscare se aplică buline negre pe fiecare aripă.

Fiecare copil din cea de-a patra grupa realizează individual câte un fluturaș folosind culori la alegere și tehnică obținerii formelor spontane. Fluturașii vor fi lipiti pe florile realizate de copiii de la grupa a doua.

Cu toate produsele obținute la cele patru grupe se realizează machete clasei „În lumea furnicilor”.

5. Teatrul insectelor talentate

În urma desfășurării la o activitate a jocului „Dacă aș fi o insectă, aș vrea să fiu...”, copiii și-au exprimat dorința de a realiza un moment artistic. Fiecare s-a costumat în insectă preferată și a recitat o poezie sau a interpretat un cântecel care făcea referire la respectiva insectă.

6. În final, am realizat....

Se verifică proiectele pe baza unor criterii stabilite încă de la început. Se selectează materialele și se realizează proiectul pe baza unei scheme a proiectului. Evaluarea proiectelor pe baza criteriilor de evaluare. Se primesc diploma.

DIN ACTIVITĂȚILE NOASTRE.....

Dacă aș fi o furnică, aș fi.....

AM FOST RECOMPENSAȚI CU DIPLOME

CERNAT TATIANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SFINȚII ÎMPĂRAȚI"

LOCALITATE: GALAȚI

Excursia – modalitate de evaluare interdisciplinară

Ca activitate extracurriculară, excursia permite o abordare interdisciplinară, făcând apel la mai multe discipline : limba română, istorie, geografie religie, educație ecologică, educație plastică, educație muzicală. Turismul școlar este un act de cultură în sensul ce se adaugă celorlalte forme și modalități de care dispune școala, pentru a transmite sau consolida informații de artă, etnografie, limbă, credință, transformând o simplă călătorie în remarcabile posibilități de instruire, educare, desfătare estetică, argumentare, fortificarea sănătății și de formare a unui comportament civilizat și religios. Indiferent de forma pe care o îmbracă, călătoria se constituie într-un eveniment atractiv, în ansamblul formelor de instrucție și educație și un prilej de destindere și de întărire a relației dascăl-elev.

Excursiile au mare însemnătate în sistemul școlar, asigurând într-un timp scurt, cu efort fizic, material și financiar minim, un maximum de cunoaștere. Din acest punct de vedere, excursia școlară poate fi parte integrantă a procesului de învățământ, fiind considerată activitate extracurriculară, metodă de învățământ sau activitate complementară.

Excursia este o călătorie cu o durată de cel puțin o zi, efectuată în afara localității de reședință, cu un mijloc de transport, având ca scop recreerea, vizitarea, informarea, studierea.este una din cele mai atractive, plăcute și utile activități de recreere și odihnă activă. Ea poate înfrumuseța sfârșitul de săptămână sau vacanță și facilitează contactul direct cu mediul înconjurător.

În funcție de *sarcina didactică*, excursiile pot fi:

1. Excursii introductive – organizate înaintea predării unui capitol sau teme cu scopul de a-i pregăti pe elevi pentru înțelegerea și asimilarea cunoștințelor care se vor preda;
2. Excursii organizate în vederea comunicării de noi cunoștințe;
3. Excursii și vizite finale (de consolidare și fixare) – se organizează după încheierea predării unui capitol sau a unei teme, scopul fundamental fiind de concretizare a cunoștințelor predate, de sistematizare și fixare ;

În funcție de **conținutul obiectivelor** ce se urmăresc:

1. Excursii efectuate în natură, de cunoaștere a peisajului geografic;

2. Excursii de cunoaștere a unor obiective economice, istorice, social-culturale.

În timpul excursiei pot fi folosite toate metodele de învățământ, însă observația, comparația, învățarea prin descoperire, problematizarea, demonstrația și interdisciplinaritatea se situează pe primul plan.

Scopul lecției- excursie:

a) Informativ

- aprofundarea cunoștințelor de geografie fizică asupra unor regiuni ale țării care cuprind majoritatea formelor de relief;
- sintetizarea cunoștințelor de geografie umană în strânsă legătură cu cu specificul cadrului natural;
- dezvoltarea orizontului de cunoaștere prin îmbinarea cunoștințelor de istorie, literatură, religie, sculptură, etnografie, cu specificul cadrului natural și cu regiunile străbătute;

b) educativ

- cultivarea sentimentului de mândrie patriotică prin declanșarea de emoții, aprecieri asupra frumuseților fizice, economice, religioase ale teritoriului țării și împletirea cu elemente de istorie a trecutului și prezentului poporului român
- dezvoltarea capacităților de comportament, de integrare în grupul turiștilor, de cooperare între colegi;
- formarea deprinderilor de observare, de sesizare a aspectelor ecologice de poluare a mediului, de cultivare a dragostei și respectului pentru mediul natural;

Obiective operaționale:

a) cognitive:

- să indice poziția itinerariului excursiei în cadrul țării, desprinzând conexiunile dintre mediul geografic și om;
- să analizeze aspecte fizico-geografice, etnografice și folclorice din zonele vizitate;
- să comunice fondul general al cunoștințelor privind semnificațiile, particularitățile și importanța principalelor monumente istorice și de cultură vizitate;
- să recunoască procesele și elementele geografice;
- să coreleze resursele și obiectivele economice din regiune cu cu specificul cadrului natural;
- să valorifice intra și interdisciplinar conținutul informațiilor dobândite;

b) psihomotorii:

- să-și dezvolte simțul de orientare geografică;
- să citească și să interpreteze harta;

- să-și dezvolte deprinderile de educație ecologică;

Etapele organizării unei excursii

În desfășurarea unei excursii se disting mai multe etape:

1. se fixează tema, itinerariul parcurs, scopul, documentația bibliografică, aplicațiile practice, posibilitățile de cazare, costul excursiei mijloacele de transport, aprobările necesare;
2. pregătirea elevilor pentru excursie, prezentarea itinerarului amănunțit, se împart sarcinile, responsabilitățile, li se recomandă echipamentul necesar, alimentele necesare, trusa medicală, se prelucrează regulamentul în cadrul unei deplasări, se comunică ziua, ora, locul de plecare și de revenire (de obicei din zona școlii);
3. urmează desfășurarea excursiei școlare: elevii și învățătorul se întâlnesc la școală și începe deplasarea pe itinerarul stabilit, au loc prezentări fizico-geografice și economice ale zonelor vizitate; elevii notează ideile principale în caietele lor și se ajută de hartă.
4. ultima etapă se desfășoară în clasă și elevii care au avut diferite responsabilități în cadrul unor echipe, vor prezenta scurte informări cu privire la cele văzute, însoțite de fotografii. Feed-back-ul excursiei se poate realiza și printr-un concurs, privind cele văzute și învățate în timpul excursiei.

În excursiile efectuate, am urmărit cunoașterea sau recunoașterea florilor, arborilor pe baza caracteristicilor alcătuirii externe, cunoașterea părților principale, observarea înfățișării pădurii cu flora și fauna, am căutat să explic elevilor importanța pădurilor pentru viața oamenilor, necesitatea protecției pădurilor. Le-am vorbit despre pericolul defrișării pădurilor, efectele și urmările acestor acțiuni.

Prin excursii și vizite, elevii capătă primele noțiuni de geografie și științe: plante, animale, soare, lac, râu, orizont, linie de orizont, etc. Orice activitate care se desfășoară în afara sălii de clasă reprezintă un contact nemijlocit cu mediul înconjurător. Contactul nemijlocit cu frumusețile inepuizabile ale naturii, cu creațiile artistice, folclorice, cu mărturiile unei culturi milenare, declanșează sentimente puternice, produc în conștiința elevilor impresii de neuitat, momente deosebit de valoroase în procesul formării conștiinței și conduitei lor.

Bibliografie:

Cerghit, Ioan; Bunesu, Victor – "Pedagogie școlară", București, Editura Didactică și pedagogică, 1992;

Ilinca, Nicolae – Didactica geografiei, București, Editura Corint, 2000;

Pițilă, Teodora; Mihăilescu, Cleopatra – "Cunoașterea Mediului, București, Editura "Aramis", 2004.

NEGRU MIRELA MARIANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA NR.56

LOCALITATE: GALAȚI

Creativitatea în educarea limbajului – metode inovatoare

TEMA: Cu ce și cum exprimăm ceea ce simțim?

TEMA ACTIVITĂȚII: „Călătorie în lumea poveștilor” (*Scufița Roșie, Ursul păcălit de vulpe, Capra cu trei iezi, Albă ca Zăpada și cei 7 pitici*)

SUBIECTUL: „În lumea poveștilor”

MIJLOC DE REALIZARE: Joc didactic

TIPUL ACTIVITĂȚII: consolidarea cunoștințelor

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

Cognitive:

- Să recunoască personajele după versurile date, precizând și titlul poveștii;
- Să grupeze personajele din povești realizând diagrama Venn;
- Să redea replici scurte ale personajelor din poveștile învățate;
- Să povestească după o imagine dată;
- Să se exprime corect, coerent și logic în expunerile făcute;
- Să indice răspunsul adevărat sau fals prin ridicarea culorii corespunzătoare;
- Să așeze siluetele personajelor pe panou conform cerinței;
- Să găsească o altă variantă pentru un moment din poveste;

Afective:

- Să participe cu interes la desfășurarea jocului;
- Să execute sarcina dată manifestând spirit cooperant;

Psihomotorii:

- Să mănuiască materialele didactice puse la dispoziție;
- Să se grupeze în funcție de cerințele educatoarei.

SARCINA DIDACTICĂ:

- Să recunoască personajele din povești după versuri, siluete și replici ale acestora;
- Să corecteze greșelile dintr-un text dat;
- Să plaseze personajele în tabloul de poveste corespunzător;
- Să redea unele replici scurte ale personajelor din povești;

- Să stabilească corectitudinea sau incorectitudinea unor enunțuri referitoare la anumite situații, întâmplări din povești.

REGULILE JOCULUI: Copilul atins cu bagheta:

- descoperă răspunsul la ghicitoare;
- denumește personajul precizând și titlul poveștii din care face parte;
- realizează diagrama Venn (personaje- povești);
- caracterizează, interpretează rolul unor personaje;
- alege personajul corespunzător din cutia fermecată;
- găsește o altă variantă pentru un moment din poveste;
- stabilește corectitudinea sau incorectitudinea unor enunțuri referitoare la anumite situații, întâmplări din povești (adevărat sau fals).

ELEMENTE DE JOC: marioneta, bagheta, versurile, ghicirea, surpriza, aplauze, mânuirea materialelor, recompense, cubul, siluete, aplauze, mișcarea, diagrama Venn, obiecte din povești, brățări, scena poveștilor.

STRATEGII DIDACTICE:

Resurse procedurale:

- metode și procedee: conversația, demonstrația, explicația, observația, jocul, exercițiul, problematizarea, diagrama Venn, Metoda Cubului
- forma de organizare: frontal, pe grupe;

Resurse materiale: marionetă, siluete ale personajelor, căsuța poveștilor, tablou pentru poveste, flipchart, diagrama Venn, patafix, magneți, palete cu 2 fețe colorate.

a) *Explicarea și demonstrarea jocului:*

Sunt prezentate regulile de joc :

- Educatoarea va atinge cu bagheta fermecată pe rând, câte un copil care va alege din plic un bilețel ce conține o sarcină pe care trebuie să o rezolve;
- Răspunsurile corecte vor fi apreciate cu buline pe care le vor așeza pe brățara primită.

b) *Executarea jocului de probă:*

Educatoarea atinge cu bagheta un copil, folosind cuvintele magice: „Cu bagheta fermecată, eu te voi numi îndată” . Acesta primește un plic cu ghicitori pe care îl va da mai departe colegilor, din mână în mână până la semnalul *Stop!* al educatoarei. Copilul la care s-a oprit plicul va da răspunsul la ghicitoare scrisă pe bilețelul extras din plic.

c) *Desfășurarea propriu-zisă a jocului: „ Ghici, ghicitoare mea!”*

Un copil este atins cu bagheta și primește un plic, care este plimbat din mână în mână. La semnalul educatoarei, copilul la care s-a oprit plicul extrage un bilet și răspunde la ghicitoare („Scufița Roșie”, „Capra cu trei iezi”, „Ursul păcălit de vulpe”, „Albă ca zăpada și cei șapte pitici”), indicând personajul din poveste, titlul poveștii și autorul acesteia.

d) Complicarea jocului – Variante de joc

Varianta I „Personajul negativ”

Pe panoul cu Diagrama Venn, un copil va așeza personajele poveștii „Scufița Roșie” (cercul roșu) precizând care sunt personaje pozitive și negative. Un alt copil procedează la fel cu personajele din „Capra cu trei iezi”(cercul albastru). Un al treilea copil va trebui să identifice personajul care se întâlnește în ambele povești și să precizeze dacă este pozitiv sau negativ.

Varianta II „Cubul Fermecat”(„Povestește ce vezi...”)

Educatoarea prezintă un cub, fiecare cifră a cubului corespunde unei imagini din poveștile: „Ursul păcălit de vulpe”, „Scufița Roșie”, „Capra cu trei iezi”, „Albă ca zăpada și cei șapte pitici”. Se aruncă cubul, copilul atins de baghetă va povesti momentul ilustrat în imagine.

Varianta III : „Cine zice, cum zice?”

Din „Cutia cu surprize”, câte un copil va alege un personaj-siluetă, va merge la „Scena poveștilor” și va imita personajul ales (Albă ca zăpada, Scufița Roșie, Capra, Lupul, Vulpea, Ursul).

Varianta IV: „Ce-ar fi fost dacă...”?

1. Iedul cel mare nu deschidea ușa?
2. Scufița Roșie nu se întâlnea cu lupul?
3. Vulpea nu îl păcălea pe urs?
4. Împărăteasa nu avea oglinda fermecată?

Copiii formulează păreri personale găsind o altă variantă pentru un moment din poveste.

GLĂVAN GIANINA-DANIELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1

LOCALITATE: SLOBOZIA CONACHI, GALAȚI

Importanța activităților extrașcolare în grădiniță

Educația timpurie reprezintă fundamentul dezvoltării armonioase a copilului, iar grădinița are un rol esențial în această etapă. Pe lângă activitățile curriculare, activitățile extrașcolare ocupă un loc deosebit de important, contribuind la dezvoltarea intelectuală, socială, emoțională și fizică a preșcolarilor.

Procesul educațional din grădiniță presupune și forme de muncă didactică complementară activităților obligatorii. Acestea sunt activități desfășurate în grădiniță în afara activităților obligatorii, sau activități desfășurate în afara grădiniței. Este vorba despre activități extracurriculare care se desfășoară sub îndrumarea educatoarelor.

Activitățile extracurriculare își au importanța lor în activitatea educațională. Din ce în ce mai multe sisteme educaționale le adoptă și le recunosc meritele în îmbunătățirea performanței copiilor la școală. S-a observat faptul că activitatea de învățare dă rezultate mult mai bune dacă este îmbinată și cu câteva momente de distracție și detensionare.

Educația extracurriculară își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității preșcolarilor. În grădinița contemporană eficiența educației depinde de gradul în care se pregătește copilul pentru participarea la dezvoltarea de sine și de măsura în care reușește să pună bazele formării personalității copiilor. În acest cadru, învățământul are misiunea de a-i forma pe copii sub aspect psihointelectual, fizic și socioafectiv, pentru o cât mai ușoară integrare socială.

Complexitatea finalităților educaționale impune îmbinarea activităților curriculare cu cele extracurriculare, iar parteneriatul educațional, ca set de intervenție complementară, apare ca o necesitate.

Activitățile extracurriculare organizate de grădiniță au conținut cultural, artistic, spiritual, științific, tehnico-aplicativ, sportiv sau sunt simple activități de joc sau de participare la viața și activitatea comunității locale.

Activitățile extracurriculare de masă reprezintă activități care cuprind aproape întreaga masă a copiilor dintr-o grupă, mai multe grupe, sau chiar grupe de copii din mai multe grădinițe. Aceste activități le oferă destindere, recreere, voie bună, satisfacțiile atmosferei de

grup, iar unora dintre ei posibilitatea unei afirmări și recunoaștere a aptitudinilor. Aceste activități au caracter ocazional și iau forme foarte variate.

- sărbătorirea zilei de naștere a unui copil la care participă colegi din toată grădinița;
- aniversarea zilei de naștere a unor copii care au frecventat grădinița și acum sunt la școala primară;
- vizionarea în grup a unor spectacole la teatrul de păpuși;
- vizitarea centrului de plasament;
- excursii;
- plimbări în parc;
- vizită la diferite muzee.

Excursiile și taberele școlare contribuie la îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre frumusețile țării, la educarea dragostei, respectului pentru frumosul din natură, artă, cultură. Prin excursii, copiii cunosc locul natal în care au trăit, muncit și luptat înaintașii lor învățând astfel să-și iubească țara, cu trecutul și prezentul ei. Prin excursii copiii pot cunoaște realizările oamenilor, locurile unde s-au născut, au trăit și au creat opere de artă scriitori și artiști.

Serbările reprezintă un necesar izvor de satisfacție, bucurii, creează buna dispoziție. Serbările pot lua forme variate, de la solemnă evocare istorică la un vesel carnaval. La pregătirea și realizarea serbărilor, copiii participă cu însuflețire și dăruire, din dorința de a oferi spectatorilor momente de ținută estetică, distracție, satisfacție, făcându-le viața mai frumoasă, mai plină de sens.

- Ziua mamei, Ziua copilului, Sfârșit de an.

- Serbări cu caracter istoric, cultural, comemorativ și religios: Ziua recoltei, Sf. Nicolae, Crăciun, Paști, 1 Decembrie, 24 Ianuarie, Ziua lui Eminescu, Ziua Europei, Carnaval;

Serbarea este modalitatea eficientă de cultivare a înclinațiilor artistice ale copiilor contribuind la dezvoltarea armonioasă a personalității copiilor.

Vizionările și spectacolele constituie o altă formă de activitate extracurriculară în grădinițe, prin care copilul face cunoștință cu lumea minunată a artei.

Deși această formă de activitate îl pune pe copil în majoritatea cazurilor în rolul de spectator, valoarea ei deosebită rezidă în faptul că ea constituie o sursă inepuizabilă de impresii puternice, precum și în faptul că apelează, permanent, la afectivitatea copilului.

Vizionarea unor filme, diafilme, spectacole de teatru precum și a emisiunilor TV, poate constitui de asemenea o sursă de informații, dar în același timp un punct de plecare în organizarea unor acțiuni interesante. De exemplu: vizionarea emisiunilor musicale, de teatru de copii, distractive sau sportive, urmată de discuții pregătite în prealabil, pe lângă faptul că

realizează completarea unor aspecte educative, stimulează și orientează copiii spre unele domenii de activitate: muzică, sport, poezie, picture, etc.

La copilul de vârstă preșcolară este strâns legată de activitățile desfășurate în grădiniță și în afara ei sub forma jocului, a învățaturii și a muncii. Tocmai de aceea, o mare grijă trebuie acordată particularităților de vârstă și individuale ale copilului.

Activitățile extracurriculare contribuie la gândirea și completarea procesului de învățare, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor preșcolarilor, la organizarea rațională și plăcută a timpului lor liber.

Având un caracter atractiv, copiii participă într-o atmosferă de voie bună și optimism, cu însuflețire și dăruire, la astfel de activități.

Potențialul larg al activităților extracurriculare este generator de căutări și soluții variate. Succesul este garantat dacă ai încredere în imaginația, bucuria și în dragostea din sufletul copiilor, dar să îi lași pe ei să te conducă spre acțiuni frumoase și valoroase.

Activitățile extrașcolare contribuie semnificativ la formarea unei personalități echilibrate, pregătind copilul pentru viață. Grădinița, ca mediu educațional, trebuie să valorifice aceste activități, oferindu-le copiilor oportunități diverse de a descoperi, de a învăța și de a se bucura de copilărie într-un cadru educativ stimulant și sigur.

O concluzie personală, consider că trebuie să încercăm să-i atragem pe copii, să participe la activități cu ajutorul tuturor metodelor pe care le putem aborda. Având posibilitatea de a desfășura activități extracurriculare munca noastră devine un pic mai ușoară deoarece aceste activități sunt atractive și îi determină pe copii să participe fără să-i forțăm. Menirea noastră este de a trezi curiozitatea viitorilor indivizi ai societății, de a le potoli această curiozitate și de ai pregăti pentru viață, atât cu ajutorul activităților didactice pe care le desfășurăm la grupă cât și prin intermediul activităților extracurriculare.

MĂSURĂ ANA IONELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.N. FRĂTEȘTI

LOCALITATE: FRĂTEȘTI

Integrarea copiilor cu CES în învățământul de masă

În ultimii ani, sistemele educaționale din întreaga lume, inclusiv cel românesc, au cunoscut o transformare semnificativă în direcția incluziunii. Integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale (CES) în învățământul de masă reflectă o schimbare de paradigmă: de la excludere și segregare, la acceptare, adaptare și valorizare a diversității.

Conform legislației în vigoare, fiecare copil are dreptul la o educație adecvată nevoilor sale, într-un mediu cât mai aproape de cel normal. Acest proces presupune colaborare între cadrele didactice, părinți, specialiști și instituții, dar și o schimbare de atitudine în comunitatea educațională.

Ce înseamnă CES și cine sunt copiii cu CES

Copiii cu CES sunt acei elevi care, din cauza unor dificultăți de natură cognitivă, senzorială, motorie, emoțională sau comportamentală, au nevoie de suport educațional suplimentar, adaptat capacităților lor de învățare. CES-ul nu este un diagnostic, ci o categorie pedagogică, care include copii cu: dizabilități (autism, sindrom Down, deficiențe senzoriale etc.), tulburări specifice de învățare (dislexie, disgrafie, discalculie), tulburări emoționale sau comportamentale, întârzieri în dezvoltarea limbajului, afecțiuni cronice sau alte condiții care afectează participarea școlară.

Cadrul legislativ

În România, integrarea copiilor cu CES în învățământul de masă este susținută de acte normative precum:

- Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările ulterioare
- Ordinul MEC nr. 1985/2016 privind aprobarea procedurii de acordare a suportului educațional
- Convenția ONU privind drepturile persoanelor cu dizabilități, ratificată de România
- Politicile naționale privind incluziunea și echitatea în educație

Acestea stabilesc că integrarea se face cu respectarea dreptului copilului la educație, la dezvoltare armonioasă și la participare deplină.

Adaptarea procesului educațional

Integrarea înseamnă mai mult decât simpla prezență fizică a elevului în clasă. Procesul educațional trebuie să fie adaptat astfel încât copilul cu CES să poată participa activ la activități, în ritmul său propriu. Aceasta presupune:

- Curriculum adaptat
- Evaluare diferențiată
- Mijloace didactice accesibile
- Sprijin educațional personalizat

Rolul cadrelor didactice

Profesorii și educatorii sunt esențiali în succesul integrării. Ei trebuie să manifeste empatie, să colaboreze cu părinții și specialiștii, să utilizeze metode didactice interactive și să creeze un climat afectiv pozitiv. Formarea continuă în domeniul educației incluzive este esențială pentru dezvoltarea competențelor pedagogice adecvate.

Provocări și soluții

Provocări frecvente: lipsa formării cadrelor în domeniul CES, reticența unor părinți, resurse insuficiente, timp limitat.

Soluții: cursuri de formare, echipă multidisciplinară, acces la proiecte educaționale, sensibilizarea comunității.

Exemple practice: integrarea copiilor cu CES într-o grupă de grădiniță

Exemplu: Grupa mixtă (3-5 ani) cu 3 copii cu CES: C.(autism ușor), D. (întârziere de limbaj), R.(ADHD).

- Poveste cu imagini: C. – imagini secvențiale, D. – repetare cuvinte-cheie, R. – mișcare permisă
- Recunoaște emoția: C.– alegeri vizuale, D.– propoziții simple, R.– jocuri de rol
- Tranziții: pictograme, timer, sarcini motorii
- Colaborare: echipă multidisciplinară, părinți implicați, jurnal de comunicare

Concluzie

Integrarea copiilor cu CES în învățământul de masă nu este doar o responsabilitate legală, ci și o dovadă de maturitate socială. Prin efort comun, răbdare și adaptabilitate, putem construi un mediu educațional în care fiecare copil să se simtă acceptat, susținut și valorizat.

OPRIȘA MELINDA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEORETIC „TÉGLÁS GÁBOR” DEVA

LOCALITATE: DEVA

Activități extrașcolare și jocuri educative – stimularea creativității în grădiniță

Creativitatea este una dintre cele mai valoroase resurse pe care le putem cultiva în copilărie. Nu doar că alimentează exprimarea personală și încrederea în sine, dar contribuie și la dezvoltarea gândirii flexibile, a rezolvării de probleme și a empatiei. Grădinița este spațiul ideal unde acest potențial poate fi observat, stimulat și susținut prin activități bine alese.

Activități extrașcolare – educație dincolo de ziduri

Activitățile extrașcolare le oferă copiilor ocazia de a experimenta lumea în mod activ și de a învăța în contexte noi. Fie că este vorba despre o excursie la un atelier de ceramică sau despre un proiect în aer liber, astfel de experiențe contribuie esențial la dezvoltarea globală a copilului.

Exemple de activități extrașcolare creative:

Atelier de pictură liberă în aer liber – copiii experimentează culori și forme direct în contact cu natura.

Vizite la instituții culturale – librării, biblioteci, muzee cu ateliere interactive.

Ziua ideilor trăsnete – o zi pe lună în care activitățile sunt propuse de copii și adaptate de educatori.

Mini-proiecte comunitare – plantarea florilor în curtea grădiniței, decorarea unui gard, realizarea unei expoziții de desene pentru părinți.

Jocuri educative – învățare prin joacă

Joaca este limbajul copiilor. În cadrul grădiniței, jocurile educative bine gândite pot deveni instrumente puternice de învățare și auto-descoperire. Acestea pot fi adaptate vârstei și nivelului de dezvoltare, iar varietatea lor este practic nelimitată.

Sugestii de jocuri educative creative:

„Inventăm o poveste” – un joc colectiv în care fiecare copil adaugă o frază inspirată dintr-o imagine extrasă dintr-o cutie.

„Ce lipsește?” – un joc de memorie vizuală care dezvoltă atenția și capacitatea de observație.

„Obiecte cu mai multe vieți” – copiii primesc un obiect banal (ex: o lingură) și trebuie să spună câte întrebări creative îi pot da.

„Atelierul de construcții” – folosind materiale reciclabile sau cuburi, copiii sunt încurajați să construiască spații imaginate: o grădiniță pe lună, o casă pentru dragoni, un autobuz care zboară.

Creativitatea nu este un talent rezervat doar „artiștilor”. Este o formă de gândire care îi ajută pe copii să găsească soluții, să se exprime, să-și înțeleagă emoțiile și să colaboreze cu ceilalți. Activitățile extrașcolare și jocurile educative nu sunt simple pauze distractive, ci momente cheie în dezvoltarea lor emoțională și cognitivă.

Educația creativă începe acolo unde copilul este ascultat, provocat și încurajat să-și imagineze. Rolul nostru, ca educatori, nu este doar să transmitem cunoștințe, ci și să aprindem scânteia curiozității și bucuriei de a învăța. Fiecare activitate extrașcolară și fiecare joc educativ poate fi o poartă spre această lume magică în care învățarea și joaca merg mână în mână.

OROSZ ELISABETA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEORETIC „TÉGLÁS GÁBOR”

LOCALITATE: DEVA

Importanța colaborării cu părinții

În procesul educațional, rolul școlii este adesea văzut ca principal, însă experiența și cercetările demonstrează că succesul unui copil depinde într-o mare măsură și de sprijinul primit din partea familiei. Astfel, colaborarea între părinți și profesori nu este doar utilă, ci esențială pentru o dezvoltare echilibrată, completă și armonioasă a elevului.

Familia reprezintă primul mediu de învățare al copilului. Înainte de a ajunge pe băncile școlii, copilul învață acasă primele reguli de comportament, primele noțiuni despre lume și, cel mai important, valorile morale. Atunci când părinții sunt implicați în educația formală a copilului, adică participă la activitățile școlare, mențin o comunicare constantă cu profesorii și își sprijină copilul în procesul de învățare, acesta se simte încurajat, valorizat și în siguranță.

Colaborarea între familie și școală aduce numeroase beneficii. În primul rând, elevii care știu că părinții lor sunt interesați de școală au tendința de a învăța mai bine, de a fi mai motivați și de a avea rezultate mai bune. În al doilea rând, o relație apropiată între părinți și cadrele didactice ajută la prevenirea sau rezolvarea rapidă a eventualelor probleme – fie că este vorba de dificultăți de învățare, lipsă de motivație sau probleme de comportament.

Este important de menționat că această colaborare trebuie să se bazeze pe respect reciproc, comunicare deschisă și încredere. Părinții nu trebuie să intervină exagerat în procesul didactic, dar nici profesorii nu trebuie să excludă părinții din actul educațional. De asemenea, implicarea părinților nu trebuie să se limiteze doar la ședințele cu părinții. Participarea lor activă la proiecte, activități extracurriculare sau chiar discuții informale cu profesorii poate consolida această relație de parteneriat.

În concluzie, colaborarea cu părinții este un pilon esențial în construcția unui mediu educațional eficient și echilibrat. Atât școala, cât și familia trebuie să lucreze împreună pentru binele copilului, iar comunicarea, implicarea și susținerea reciprocă sunt ingredientele-cheie ale acestui parteneriat de succes. Numai astfel putem forma nu doar elevi buni, ci și oameni impliniți.

COTÎRȚĂ CAMELIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „I.G.DUCA”

LOCALITATE: PETROȘANI

Tradițional versus didgital în învățământul primar

Educația a fost întotdeauna fundamentul dezvoltării societății umane. De la primele școli înființate în antichitate până la universitățile moderne, metodele și abordările educaționale au evoluat constant. În ultimii ani, avansul tehnologic a introdus o nouă paradigmă: educația digitală. Aceasta coexistă și concurează cu educația tradițională, fiecare având avantaje și dezavantaje distincte. Există principale diferențe și similarități între aceste două forme de educație și se analizează modul în care pot fi ele combinate pentru a oferi un sistem educațional mai eficient și mai accesibil.

Educația tradițională se desfășoară de obicei în sălile de clasă, unde profesorii predau elevilor față în față. Acest model este bazat pe interacțiunea directă și pe relația de mentorat dintre profesor și elev. Avantajele educației tradiționale includ:

1. *Interacțiunea Personală* – Prezența fizică a profesorilor și colegilor permite dezvoltarea unor relații sociale și de mentorat puternice. Elevii pot pune întrebări în timp real și pot primi feedback imediat.
2. *Structura și Disciplina* – Orele fixe și structurate impun o disciplină și o rutină, care sunt esențiale pentru mulți elevi.
3. *Acces la Resurse Fizice* – Elevii au acces la biblioteci, laboratoare și alte facilități care nu pot fi replicate complet în mediul online.

Cu toate acestea, educația tradițională are și dezavantaje. Costurile pot fi ridicate, atât pentru instituții cât și pentru elevi și părinți. În plus, acest model poate fi inflexibil, nereușind să răspundă nevoilor individuale ale fiecărui elev.

În ultimii ani a avut loc o schimbare majoră privind modul în care școlile abordează tehnologia. Apariția unor dispozitive și servicii mobile mai ușor de folosit și mai accesibile, alături de dorința de a adapta educația la generația de copii „digitali”, cu așteptări complet noi în ceea ce privește procesul de învățământ, a dus la schimbarea semnificativă a felului în care se înțelege și se practică actul de învățare, la școală. În loc să folosească tehnologia doar ca pe un instrument adițional la mijloacele tradiționale de predare și învățare, multe școli folosesc tehnologia pentru a influența în mod pozitiv actul educațional.

Platforma digitală oferă profesorilor, elevilor și părinților, informații, instrumente și resurse pentru a spori managementul educațional prin două moduri de învățare: sincron și asincron.

Aceste platforme au o serie de avantaje:

- Accesul la cunoștințe, în orice moment și din orice locație.
- Centrare pe elev/participant.
- Elevii pot colabora și învăța împreună.
- Favorizează creativitatea și descoperirea de noi interpretări.
- Permite accesul la noile competențe cerute de viața modernă.
- Profesorul se poate adresa unui număr mult mai mare de elevi decât în învățământul tradițional.
- Materialele pot fi personalizate.
- Posibilitatea modificării informației difuzate.
- Accesibilitate, confort, flexibilitate.
- Interacțiunea cu profesorul este liberă, fără constrângeri.
- Elevul poate învăța în ritmul lui propriu.
- Elevul poate beneficia de feedback rapid și permanent.
- Costuri reduse de distribuție a materialelor.
- Învățământul online este organizat pe subiecte, nu pe grupe de vârstă.
- Învățământul electronic este mai puțin stresant decât cel tradițional.
- Capacitate mare de stocare, internetul are o capacitate mult mai mare de stocare a informației comparativ cu locațiile fizice sau hard discurile individuale.
- Permite interacțiune sincronă și asincronă între profesor și elevi.

Dintre dezavantajele create de instruirea online amintim:

Pregătirea unui curs online este mai costisitoare decât pregătirea unui curs tradițional.

- Lipsa unor resurse tehnologice performante și a unor conexiuni optime la rețea, de joasă performanță în ceea ce privește sunetul, imaginile și anumite grafice.
- Apar unele probleme legate de contactul face-to-face, esențial de multe ori pentru socializare.
- Nu orice curs poate fi livrat prin intermediul platformelor eLearning.
- Necesitatea experienței elevilor în domeniul calculatoarelor.
- Elevii trebuie să fie extrem de motivați pentru a participa la cursurile online.
- Posibilitatea apariției, pe plan uman, a reducerii capacității de exprimare verbală a examenatului, însoțită de o pierdere a capacităților de prezentare-argumentare-contra

argumentare și accentuarea gradului de dezumanizare, paradoxal chiar în condițiile în care tehnica și tehnologia au deschis noi drumuri și au oferit noi instrumente și tehnici pentru comunicarea interumană.

Observând numărul mai mare al avantajelor decât al dezavantajelor, putem spune că utilizarea platformelor digitale este o oportunitate. Astăzi, putem vorbi despre o învățare combinată care îmbină oportunitățile de învățare față în față cu oportunitățile de învățare online. Gradul în care are loc învățarea online și modul în care este integrată în curriculum pot varia în funcție de școli. Strategia de combinare a învățării online cu instruirea școlară față în față este utilă pentru a adapta diversele stiluri de învățare ale elevilor permițându-le să studieze în ritmul propriu.

Resursele online permit revoluționarea sistemului educațional, nu numai pentru că sunt convenabile și accesibile, ci pentru că permit ca întregul proces de predare și învățare să devină mai interesant și adaptat elevului digital. Astfel, se realizează o personalizare a învățării.

Ca profesor pentru primar, consider învățarea online o completare a educației tradiționale. Urmare a experienței dobândite din învățarea online, am încorporat platforma digitală în demersul didactic și am constatat mărirea gradului de implicare al elevilor în cadrul orelor. Elevii învață cu plăcere și dobândesc mai ușor cunoștințele atunci când utilizez filmulețe explicative foarte utile, probleme rezolvate în pași, exerciții cu grade diferite de dificultate și posibilitatea de testare pe noțiuni.

Elevii au astăzi la dispoziție resurse la care mulți dintre noi nu am visat niciodată. Cele mai multe dintre aceste resurse pot fi utilizate și pot ajuta elevii să învețe și să progreseze, însă este important să se ajungă la un echilibru între inovație și convenționalitate. Este clar că avantajele sunt mai mari decât dezavantajele, dar cheia tehnologiei în clasă va fi întotdeauna relația profesor-elev, pentru că acolo are loc educația.

Poate fi frustrant și consumă timp, dar, în final, tehnologia în educație poate deschide uși către noi experiențe, noi descoperiri și noi moduri de învățare și colaborare, însă nicio tehnologie din clasă nu poate înlocui profesorii talentați și inspirați.

În concluzie, educația, fie că este tradițională sau digitală, are ca scop final îmbunătățirea cunoștințelor și competențelor elevilor. Fiecare abordare are avantaje și dezavantaje specifice, dar prin integrarea lor, putem crea un sistem educațional care să fie mai accesibil, flexibil și eficient. Tehnologia nu ar trebui să înlocuiască complet metodele tradiționale, ci să le completeze și să le îmbunătățească. Astfel, elevii pot beneficia de ce este mai bun din ambele lumi, având acces la o educație de calitate, adaptată nevoilor și contextului

lor. În viitor, succesul educației va depinde de capacitatea noastră de a combina în mod armonios aceste două abordări, pentru a oferi oportunități egale tuturor elevilor.

Bibliografie:

- 1.Cojocaru, Venera Mihaela-*Educația pentru schimbare și creativitate*, București,Ed. Didactică și Pedagogică, 2003, 312 p.
- 2.<https://blog.scoala365.com/2018/11/22/beneficiile-educației-digitale-vs-metodele-educației-tradiționale/>.

CIBU IOANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DR. AUREL VLAD” ORĂȘTIE

LOCALITATE: ORĂȘTIE

Ecrane și creioane - cum găsim echilibru în școala primară?

În ultimele două decenii, tehnologia a pătruns tot mai mult în viața noastră de zi cu zi. Telefoanele inteligente, tabletele, laptopurile și aplicațiile online ne însoțesc la muncă, acasă, în vacanță și, inevitabil, în școală. Pentru elevii din învățământul primar, acest lucru nu este doar o noutate, ci o realitate cu care cresc și pe care o consideră firească.

Dacă în trecut caietul, creionul și tabla erau principalele instrumente de lucru, astăzi, tot mai multe lecții includ prezentări multimedia, jocuri educative, platforme de învățare online sau exerciții interactive. Însă, odată cu aceste schimbări, apare o întrebare firească: este tehnologia un sprijin sau o provocare pentru educația copiilor?

Avantajele tehnologiei în procesul educațional

1. Acces rapid la informație - Unul dintre cele mai mari beneficii ale tehnologiei este posibilitatea de a găsi răspunsuri imediat. Dacă un copil vrea să știe cum arată un delfin roz din Amazon, câteva clicuri îl pot purta în mijlocul fluviului, prin fotografii și filmări de înaltă calitate. Această deschidere către lume îi ajută să fie curioși, să caute informații și să exploreze domenii diverse.
2. Lecții interactive și atractive - Copiii de azi sunt obișnuiți cu imaginile colorate, animațiile și efectele vizuale. O lecție predată printr-o aplicație interactivă sau completată cu un videoclip explicativ poate transforma un subiect aparent dificil într-o experiență captivantă. Jocurile educative îi provoacă să rezolve sarcini, să găsească soluții și să primească feedback imediat.
3. Învățare personalizată - Platformele digitale permit adaptarea conținutului la ritmul fiecărui elev. Dacă un copil are nevoie de mai mult timp pentru a înțelege o noțiune, poate relua exercițiile; dacă se descurcă rapid, poate trece la niveluri mai complexe. Astfel, nimeni nu este „lăsat în urmă” și fiecare își urmează propriul drum în învățare.
4. Dezvoltarea competențelor digitale - Lumea de mâine va fi și mai digitală decât cea de azi. Familiarizarea timpurie cu instrumentele tehnologice îi pregătește pe copii pentru meseriile viitorului. Abilități precum utilizarea tastaturii, căutarea eficientă a informațiilor sau folosirea aplicațiilor de lucru colaborativ devin competențe esențiale.

Dezavantajele și riscurile utilizării excesive

1. Distragerea atenției - La fel cum internetul este o sursă infinită de cunoștințe, poate fi și un izvor nesfârșit de distrageri. Copiii pot trece ușor de la un exercițiu interactiv la un joc video care nu are legătură cu lecția. Gestionarea acestui aspect necesită supraveghere și reguli clare.
2. Reducerea interacțiunii directe - În procesul de învățare, contactul uman rămâne esențial. Discuțiile cu colegii, jocurile în curtea școlii, activitățile de grup dezvoltă empatia, răbdarea și spiritul de echipă. Dacă timpul petrecut în fața ecranului înlocuiește aceste experiențe, dezvoltarea socială a copiilor poate fi afectată.
3. Probleme de sănătate - Statul prelungit în fața unui ecran poate provoca oboseală vizuală, dureri de spate și sedentarism. Pentru copii, mișcarea este la fel de importantă ca învățarea. Pauzele active și activitățile fizice trebuie să rămână parte din programul zilnic.
4. Posibilitatea apariției dependenței - Atunci când tehnologia devine sursa principală de divertisment și învățare, există riscul ca elevii să își piardă interesul pentru lectură, desen, jocuri în aer liber sau activități creative. Echilibrul este cheia.

Cum găsim echilibrul?

Rolul dascălului și al părintelui este să transforme tehnologia într-un aliat, nu într-un înlocuitor al procesului clasic de învățare. Iată câteva sugestii:

- Folosirea tehnologiei doar pentru activități cu scop educativ clar.
- Combinarea lecțiilor digitale cu activități practice și discuții față în față.
- Stabilirea unor intervale de timp pentru utilizarea dispozitivelor, urmate de pauze active.
- Încurajarea curiozității prin proiecte care combină documentarea online cu observațiile din viața reală.

Concluzie

Tehnologia în învățământul primar nu este nici prieten absolut, nici dușman de temut. Ea este un instrument. Modul în care îl folosim determină efectele asupra copiilor. Folosită cu discernământ, poate face învățarea mai atractivă, mai accesibilă și mai personalizată. Folosită fără reguli, poate diminua atenția, interacțiunea și bucuria simplă de a învăța prin experiență directă.

Educația de calitate este aceea care îmbină armonios tradiția cu inovația. Învățătorii și părinții au misiunea de a le arăta copiilor că, dincolo de ecrane, lumea reală este plină de culori, sunete și experiențe de neînlocuit. În acest fel, tehnologia devine un sprijin, iar copilăria – o etapă frumoasă și echilibrată, în care învățarea și jocul merg mână în mână.

PINTILIE RODICA SAVETA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "DR. AUREL VLAD" ORĂȘTIE

LOCALITATE: ORĂȘTIE

Importanța jocului în familie – părinții alături de copii

Într-o lume tot mai grăbită, în care timpul pare să se scurgă printre responsabilități și liste nesfârșite de lucruri de făcut, momentele petrecute în familie devin tot mai prețioase. Jocul – aparent o activitate simplă – este, de fapt, o punte solidă între părinți și copii, un spațiu în care dragostea, înțelegerea și bucuria se împletesc într-un mod natural.

1. Jocul – limbajul universal al copilăriei

Copiii se exprimă prin joc încă din primele luni de viață. Printr-o simplă rostogolire a mingii, prin construcția unui turn din cuburi sau prin inventarea unor povești cu figurine, ei transmit emoții, gânduri și nevoi pe care, uneori, cuvintele nu le pot reda. Atunci când părinții aleg să participe activ la aceste momente, mesajul este clar: „Sunt aici pentru tine. Timpul meu îți aparține acum.” Acest tip de interacțiune creează siguranță emoțională, iar copilul știe că se poate baza pe sprijinul și atenția celor dragi.

2. Jocul consolidează legătura afectivă

Un joc în familie nu înseamnă doar amuzament. Este o oportunitate pentru părinți de a-și cunoaște mai bine copilul: ce îl face să râdă, cum reacționează la provocări, ce strategii își folosește atunci când vrea să câștige. În același timp, copilul descoperă că părinții lui pot fi parteneri de joacă empatici, dispuși să greșească, să se amuze și să învețe împreună cu el. Această apropiere emoțională are efecte de durată: copii mai încrezători, familii mai unite, amintiri prețioase care se păstrează toată viața.

3. Dezvoltarea abilităților cognitive și sociale

Jocurile de societate, puzzle-urile, construcțiile sau jocurile de rol stimulează gândirea critică, răbdarea, spiritul de echipă și creativitatea. În timpul unui joc de familie, copilul învață să respecte reguli, să accepte că nu întotdeauna câștigă, să își exprime ideile și să asculte punctele de vedere ale celorlalți. Mai mult, prin joc, părinții devin modele de comportament:

arătând fair-play, răbdare și bună dispoziție, transmit lecții de viață care se imprimă în caracterul copilului.

4. O pauză sănătoasă de la ecrane

În era digitală, jocurile în familie reprezintă un antidot natural împotriva izolării în fața ecranelor. O seară de board games, un picnic cu activități în aer liber sau chiar o competiție amicală de gătit pot aduce o doză sănătoasă de râsete și mișcare, reamintind tuturor că bucuria simplă se găsește în interacțiunea directă.

5. Cum transformăm jocul într-o tradiție de familie

Nu este nevoie de planuri complicate sau de resurse costisitoare. Important este ca aceste momente să fie constante. O zi pe săptămână dedicată jocurilor, un ritual de seară cu activități scurte sau proiecte creative comune (construirea unei machete, pictură, teatru de păpuși) pot deveni tradiții care vor rămâne în sufletul copiilor ca repere de siguranță și iubire.

Concluzie:

Jocul în familie este mai mult decât divertisment – este o formă de educație emoțională și socială, un mod de a spune „Te iubesc” fără cuvinte, de a construi poduri între generații și de a crea amintiri care nu se șterg. Într-o lume în continuă schimbare, aceste momente sunt ancoră de stabilitate, încredere și afecțiune.

BOGDAN ILDIKO

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: COLEGIUL NAȚIONAL “ MIHAI EMINESCU”

LOCALITATE: PETROȘANI

Creativitatea în educația timpurie

Educația timpurie reprezintă fundamentul dezvoltării copilului, atât din punct de vedere cognitiv, cât și emoțional și social. În această perioadă sensibilă și importantă, creativitatea joacă un rol esențial, contribuind la formarea unei gândiri flexibile, la dezvoltarea imaginației și la exprimarea liberă a ideilor. Scopul acestui referat este de a evidenția importanța cultivării creativității în educația timpurie, metodele prin care aceasta poate fi stimulată și impactul pe termen lung asupra dezvoltării copilului.

Creativitatea poate fi definită ca abilitatea de a produce idei originale, de a găsi soluții neconvenționale și de a aborda situațiile într-un mod inovator. În educația timpurie, aceasta se manifestă prin joc, desen, povestire, explorare și curiozitate. Creativitatea nu se limitează la artă, ci cuprinde toate domeniile cunoașterii și vieții.

Importanța creativității în educația timpurie

1. Dezvoltarea cognitivă – Activitățile creative ajută la dezvoltarea gândirii critice, a capacității de rezolvare a problemelor și a flexibilității mentale.
2. Stimularea imaginației – Imaginația este un element-cheie al creativității. Prin jocuri de rol, povești și desen, copiii își dezvoltă capacitatea de a vedea lumea din perspective diferite.
3. Exprimarea emoțiilor – Copiii mici adesea nu au încă un vocabular dezvoltat pentru a-și exprima emoțiile. Activitățile creative, cum ar fi desenul sau muzica, devin canale prin care aceștia pot comunica.
4. Creșterea încrederii în sine – Reușita într-o activitate creativă stimulează sentimentul de realizare și încrederea copilului în propriile forțe.

Metode de stimulare a creativității în educația timpurie

1. Jocul liber și nestructurat – Jocul este 'limbajul' copilăriei. Prin joc liber, copilul își exprimă ideile și își creează propriul univers.
2. Activități artistice – Pictura, modelajul, desenul și muzica dezvoltă sensibilitatea estetică și permit exprimarea liberă.
3. Poveștile și teatrul de păpuși – Povestirile stimulează imaginația și vocabularul, iar teatrul de păpuși oferă ocazia de a intra în pielea diferitelor personaje.

4. Întrebările deschise – Învățătorii și educatorii pot încuraja creativitatea prin întrebări precum „Ce crezi că s-ar întâmpla dacă...?” sau „Cum ai face tu altfel?”

5. Mediul educațional stimulativ – Clasele decorate cu materiale vizuale, colțuri de lectură, zone de creație și resurse variate pot susține gândirea creativă.

Rolul educatoarei în dezvoltarea creativității

Educatoarea are un rol central în susținerea creativității: trebuie să fie un facilitator, nu un simplu transmițător de informații. Prin atitudine deschisă, încurajări și răbdare, educatorul creează un climat de siguranță emoțională în care copilul se simte liber să exploreze și să experimenteze.

Concluzii

Creativitatea nu este un lux, ci o necesitate în educația timpurie. Un copil creativ va deveni un adult capabil să se adapteze, să inoveze și să contribuie pozitiv la societate. Este esențial ca mediul educațional să ofere oportunități variate pentru dezvoltarea acestei abilități fundamentale.

Bibliografie

1. Vygotsky, L. S. (1978). Mîntea în societate: Dezvoltarea proceselor psihologice superioare.
2. Gardner, H. (1993). Inteligențe multiple: Teoria în practică.
3. Craft, A. (2001). Creativitatea în educație: Perspective comparative

RADU IOANA ROXANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA "LUMEA COPILOR"

LOCALITATE: LUPENI

Abordarea diferențiată specifică preșcolarilor
cu cerințe educaționale speciale (CES)

În contextul actual al unei educații incluzive, abordarea diferențiată a devenit o componentă esențială a activității educaționale desfășurate în grădinițe. Preșcolarii cu cerințe educaționale speciale (CES) necesită o atenție sporită, strategii adaptate și o colaborare eficientă între cadrele didactice, părinți și specialiști, pentru a asigura dezvoltarea lor armonioasă și integrarea în colectiv.

1. Definirea cerințelor educaționale speciale (CES)

Cerințele educaționale speciale se referă la nevoile educaționale specifice ale copiilor care, din cauza unor dificultăți de învățare, dizabilități sau tulburări de comportament și adaptare, necesită intervenții personalizate în procesul instructiv-educativ. Preșcolarii cu CES pot prezenta:

- deficiențe cognitive (întârziere în dezvoltarea intelectuală),
- deficiențe senzoriale (de auz, de vedere),
- tulburări din spectrul autist,
- tulburări de limbaj,
- tulburări emoționale și de comportament.

2. Necesitatea abordării diferențiate în grădiniță

Abordarea diferențiată presupune adaptarea conținuturilor, metodelor, resurselor și modalităților de evaluare în funcție de particularitățile fiecărui copil. În cazul preșcolarilor cu CES, această abordare este crucială pentru:

- stimularea potențialului individual,
- menținerea motivației și a încrederii în sine,
- participarea activă în activitățile de grup,
- prevenirea excluderii și marginalizării.

3. Strategii specifice de abordare diferențiată

a. Adaptarea conținutului

- Selectarea și simplificarea temelor în funcție de nivelul de dezvoltare.
- Introducerea noțiunilor treptat, prin exemple concrete.
- Folosirea repetiției pentru consolidare.

b. Adaptarea metodelor și a mijloacelor

- Metode ludice (jocuri de rol, jocuri senzoriale, povești terapeutice).
- Utilizarea materialelor vizuale, tactile și auditive.
- Integrarea tehnologiei asistive (tablete, aplicații educative, pictograme).

c. Adaptarea organizării spațiului și timpului

- Oferirea unui spațiu liniștit, cu stimuli controlați.
- Prelungirea timpului pentru realizarea sarcinilor.
- Stabilirea unor rutine clare și previzibile.

d. Sprijin individualizat

- Lucrul în grupuri mici sau în perechi.
- Intervenție directă a cadrului didactic sau a unui specialist.
- Colaborarea cu consilieri școlari, logopezi, psihologi.

4. Rolul cadrului didactic

Educatorul are un rol central în implementarea unei abordări diferențiate eficiente. Acesta trebuie să:

- identifice nevoile copilului prin observație și evaluare,
- elaboreze planuri de intervenție personalizate (PEI),
- creeze un mediu incluziv și empatic,
- colaboreze constant cu familia și specialiștii.

5. Concluzii

Abordarea diferențiată în grădiniță este o practică necesară pentru a asigura accesul egal la educație și dezvoltare tuturor copiilor, inclusiv celor cu CES. Prin adaptarea activităților și susținerea individualizată, cadrele didactice contribuie la integrarea și progresul fiecărui copil, construind o comunitate educațională incluzivă și echitabilă.

Bibliografie

1. MECTS – Ordinul nr. 5574/2011 privind educația incluzivă.
2. Gherguț, A. – „Educația incluzivă”, Editura Polirom, 2015.
3. Bocoș, M. – „Didactica diferențiată”, Editura Paralela 45, 2002.
4. Legea Educației Naționale nr. 1/2011.

PÁLL KLÁRA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "BETHLEN GÁBOR"

LOCALITATE: LĂZAREA

Creativitatea – un vector esențial în formarea copiilor din învățământul primar

Lucrez cu copii de vârstă mică de peste două decenii. Îmi observ în fiecare zi în timp ce învață să scrie, să socotească, să înțeleagă lumea. Și de fiecare dată mă conving de un adevăr simplu: fără creativitate, educația rămâne incompletă. Mai mult decât o abilitate „artistică”, creativitatea este un mod de a gândi, de a formula întrebări, de a căuta soluții și de a învăța cu adevărat. Așa cum spunea Ken Robinson: „*Creativitatea este la fel de importantă în educație precum alfabetizarea. Și ar trebui tratată cu același statut.*” (Robinson, *Do Schools Kill Creativity?*, TED Talk, 2006).

În învățământul primar, creativitatea nu este un capitol izolat, rezervat orelor de arte sau muzică, ci o componentă transversală, care are capacitatea de a conecta disciplinele și de a stimula gândirea critică. Când un copil învață o poezie și apoi o continuă cu propriile versuri, el nu doar reproduce – el înțelege structura, ritmul și sensul. Atunci când în cadrul unei lecții de științe naturii propune o explicație proprie pentru un fenomen, își folosește imaginația în slujba raționamentului. Așa se produce ceea ce specialiștii numesc *transfer de învățare* – aplicarea unor cunoștințe sau abilități dintr-un domeniu în altul, fenomen care este esențial în formarea unei gândiri flexibile și durabile.

Educația timpurie este un teren fertil pentru acest tip de transfer, tocmai pentru că mintea copilului mic este deschisă și încă nefragmentată de specializări rigide. De exemplu, în cadrul unei activități de grup, elevii mei au creat o scurtă poveste în care personajele foloseau concepte învățate la matematică – au imaginat o călătorie în care trebuiau să rezolve ecuații pentru a trece peste obstacole. Am observat cum și cei mai rezervați elevi s-au implicat, tocmai pentru că povestea le-a oferit un context creativ și motivant. Așa cum remarcă Lev Vygotsky: „*Jocul este sursa dezvoltării. Este mijlocul prin care copilul face un salt înainte în dezvoltarea sa cognitivă.*” (Vygotsky, *Mind in Society*, 1978).

Nu este o întâmplare că unele dintre cele mai mari progrese ale științei au apărut prin gândire creativă. Geniile nu au fost doar riguroase, ci și imaginative. Richard Feynman, laureat al Premiului Nobel pentru Fizică, afirma: „*Imaginația este necesară pentru progres. Nu logica te duce la o idee nouă, ci capacitatea de a o visa.*” (Feynman, *The Pleasure of Finding Things*

Out, 1999). Încurajarea creativității nu înseamnă renunțarea la rigoare, ci îmbinarea ei cu deschiderea către nou.

În acest sens, chiar și evaluarea ar trebui să reflecte acest echilibru. Încerc să ofer frecvent sarcini care presupun nu doar reproducerea cunoștințelor, ci și crearea de conținut nou: texte proprii, desene care sintetizează învățămintele unei lecții, jocuri inventate pe baza regulilor învățate. Reacțiile copiilor sunt pozitive, implicarea lor crește, iar rezultatele se observă și în plan afectiv – devin mai încrezători, mai cooperanți și mai motivați.

Nu putem ignora nici dimensiunea formativă a creativității în conturarea personalității copilului. A avea curajul de a propune o idee proprie, de a ieși din tipare, presupune o anumită maturitate emoțională. Aici apare rolul esențial al cadrului didactic, nu ca simplu furnizor de informații, ci ca facilitator al unui spațiu sigur în care ideile prind formă. Carl Gustav Jung spunea: „*Creația artistică este o expresie a inconștientului, o cale prin care sufletul devine vizibil.*” (Jung, *The Spirit in Man, Art, and Literature*, 1966). Prin urmare, când un copil desenează sau improvizează un cântec, el nu se joacă în sens superficial – el comunică, chiar dacă nu întotdeauna prin cuvinte.

Rolul nostru, ca învățători, este să cultivăm această creativitate – nu doar pentru beneficiile ei academice, ci pentru că ea contribuie la dezvoltarea unei gândiri autonome, a empatiei și a unei identități sănătoase. Creativitatea este resursa interioară care îl va ajuta pe copil să se adapteze, să colaboreze și să găsească soluții în fața necunoscutului. Așa cum nota Martha Nussbaum în reflecțiile sale despre educație: „*Democrația are nevoie nu doar de specialiști, ci de cetățeni care știu să gândească liber și să se pună în pielea celuilalt.*” (Nussbaum, *Not for Profit: Why Democracy Needs the Humanities*, 2010).

Creativitatea, așadar, nu este un lux, nici un accesoriu educațional. Este una dintre competențele-cheie ale secolului XXI și trebuie tratată cu seriozitate și respect. Într-o lume în continuă schimbare, poate că cel mai important dar pe care îl putem oferi copiilor este încrederea în propriile idei.

Referințe:

Robinson, K. (2006). *Do Schools Kill Creativity?*, TED Talk

Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in Society*

Feynman, R. (1999). *The Pleasure of Finding Things Out*

Jung, C. G. (1966). *The Spirit in Man, Art, and Literature*

Nussbaum, M. (2010). *Not for Profit: Why Democracy Needs the Humanities*

PÁLL KLÁRA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "BETHLEN GÁBOR"

LOCALITATE: LĂZAREA

Simfonia primăverii în gânduri și culori

„Creativitatea este inteligența care se distrează.” – George Scialabba

Primăvara este anotimpul renașterii, nu doar în natură, ci și în sufletul copiilor. Pentru elevii clasei I, fiecare floare care răsare, fiecare pasăre care cântă, devine o poveste, o întrebare, o sursă de uimire. În această perioadă a formării literației și a gândirii logice, creativitatea trebuie să rămână un fir călăuzitor. De aceea, proiectul „*Simfonia Primăverii*” a îmbinat știința, arta și poezia într-o activitate integrată care a transformat clasa într-un mic univers viu.

Scopul activității:

Încurajarea observării și exprimării artistice a schimbărilor din natură specifice primăverii, prin activități interdisciplinare care dezvoltă sensibilitatea estetică și exprimarea personală.

Obiective:

- Identificarea elementelor specifice anotimpului primăvara;
- Exersarea exprimării în propoziții descriptive și imaginative;
- Crearea de compoziții plastice inspirate din peisaje de primăvară;
- Redactarea de texte scurte cu temă dată (poezii, descrieri, mesaje pentru natură).

Descrierea activității:

Activitatea s-a desfășurat pe parcursul unei săptămâni, sub forma unui atelier creativ. Am început prin observarea directă a naturii – am ieșit în curtea școlii, am privit mugurii, am ascultat păsările și am cules frânturi de primăvară cu toate simțurile. Copiii au notat impresii într-un „Jurnal de Primăvară”, apoi le-au transformat în poezii simple, pline de metafore copilărești.

În activitățile artistico-plastice, au realizat colaje cu flori, picturi cu acuarelă și chiar mici machete din plastilină. Un moment special a fost „Ziua Naturii Personificate”, în care fiecare copil a creat un personaj (doamna Primăvară, vântul ușor, picătura de ploaie etc.) și a compus un dialog sau o povestioară scurtă cu el.

Strategii didactice:

- Metode: observarea, învățarea prin descoperire, exprimarea liberă, creația literară;
- Mijloace: materiale naturale, jurnale, acuarele, fișe de creație;
- Forme de organizare: individual, pe grupe și frontal.

Reflecții pedagogice:

La 7-8 ani, copiii dezvoltă o gândire mai organizată, dar încă păstrează viu spiritul ludic. Prin activități integrate, care implică simțurile, emoțiile și imaginația, învățarea devine profundă și memorabilă. Creativitatea în această etapă este esențială pentru formarea unor viitori cetățeni empatici, capabili să vadă frumosul și să-l recreeze în mod autentic.

A învăța creativ înseamnă a trăi în armonie cu sine și cu lumea. Primăvara din natură se reflectă în primăvara din mintea și inima copilului – un sezon al descoperirii, al exprimării și al iubirii față de tot ce ne înconjoară.

PLAN DE ACTIVITATE – Simfonia Primăverii în Clasa I

Titlul activității: Simfonia Primăverii în Gânduri și Culori

Nivel de vârstă: Clasa I (7–8 ani)

Durata: 5 zile (câte 1 oră / zi)

Tipul activității: Proiect tematic integrat (științe, arte, comunicare, dezvoltare personală)

<i>Ziua / Etapa</i>	<i>Activitate specifică</i>	<i>Metode și strategii</i>	<i>Mijloace / Materiale</i>	<i>Formă de lucru</i>	<i>Competențe dezvoltate</i>
Ziua 1 – Observare	Ieșire în curtea școlii, observarea semnelor primăverii	Observarea, discuția, întrebări ghidate	Jurnal de notițe, tablete foto	Pe grupe	Gândire logică, exprimare orală
Ziua 2 – Jurnal de primăvară	Scrierea de impresii, descrieri și propoziții tematice	Exerciții de scriere creativă	Fișe de lucru, caiete, imagini	Individual	Literație, exprimare în scris
Ziua 3 – Colaj artistic	Realizarea colajelor, picturi sau machete cu natură	Lucru manual, pictură, exprimare liberă	Hârtie, plastilină, acuarele, lipici	Pe grupe	Creativitate vizuală, motricitate fină
Ziua 4 – Personificări	Inventarea de personaje (Doamna Primăvară etc.)	Joc de rol, scriere creativă	Cartonașe, costume simple, creioane	Individual/duo	Imaginație, vocabular, încredere în exprimare
Ziua 5 – Expoziție și reflecție	Prezentarea creațiilor, exprimarea impresiilor	Povestire, evaluare colegială	Tablă, expoziție în clasă	Frontal	Empatie, exprimare estetică și verbală

MOLNAR CSILLA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "BETHLEN GÁBOR"

LOCALITATE: LĂZAREA

Puterea creativității în educația primară –

O fereastră spre sufletul copilului

În fiecare dimineață, când intru în clasă și întâlnesc privirile curioase ale copiilor, simt că mă aflu în fața unei comori neprețuite: imaginația lor. Ca învățătoare la clasele primare, de la pregătitoare până la a patra, înțeleg tot mai profund că dezvoltarea creativității nu este doar un scop educațional, ci o necesitate pentru sufletul copilului.

Creativitatea nu înseamnă doar desen sau cântat. Este limbajul prin care copiii explorează lumea, se cunosc pe sine și construiesc punți între discipline, idei și trăiri. Este locul unde literele dansează cu sunetele, unde culorile se împletesc cu gândurile, și unde matematica poate prinde formă într-un origami.

„Toți copiii sunt artiști. Problema este cum să rămână artiști și după ce cresc.” – spunea Pablo Picasso, iar această observație (Picasso, apud Richardson, *A Life of Picasso*, 1991) ne provoacă pe noi, dascălii, să le păstrăm vie această flăcără.

Literatura: cuvântul care deschide lumi

Când le citesc copiilor din basmele lui Ion Creangă, Benedek Elek sau Andersen, ori le propun să inventeze un final alternativ la o poveste, îi văd cum încep să-și construiască propriul univers. Prin cuvântul scris sau rostit, creativitatea își găsește prima casă. *„Cuvintele sunt, desigur, cea mai puternică drog inventată de omenire.”* – ne avertizează Rudyard Kipling (Kipling, *Speech at Royal College*, 1923). A le oferi copiilor acces la povești este echivalent cu a le da chei spre mii de porți nevăzute.

Muzica: ecoul sufletului

Când un copil își creează propria melodie la xilofon sau inventează versuri pentru un cântec, el învață nu doar despre ritm sau sunet, ci și despre exprimare autentică. Muzica dezvoltă empatia, disciplina interioară și imaginația. *„Fără muzică, viața ar fi o greșeală.”* – scria Friedrich Nietzsche (Nietzsche, *Amurgul idolilor*, 1889). În fiecare sunet creat de copil există un adevăr personal care cere să fie auzit.

Personalitate și creativitate: rădăcini comune

Creativitatea nu este un simplu talent – ea face parte din formarea identității. A crea înseamnă a-ți asuma riscuri, a greși, a reveni, a încerca din nou. Prin pictură, jocuri de rol sau povești inventate, copilul își descoperă emoțiile și învață să le gestioneze. Carl Rogers, fondatorul psihologiei umaniste, spunea: „*Creativitatea este o stare a ființei care exprimă pe deplin persoana.*” (Rogers, *On Becoming a Person*, 1961). Copilul creativ este un copil care are curajul să fie el însuși.

Artele plastice: mâinile inimii

Fie că e vorba de modelat lutul, pictat cu degetele sau construit din materiale reciclate, artele plastice oferă copiilor o cale prin care gândurile se materializează. Într-un desen al unui copac cu rădăcini în formă de inimă, un copil mi-a spus: „*Doamna, acesta sunt eu – cresc, dar mă țin strâns de ce iubesc.*” Cuvintele lui au fost mai grăitoare decât orice eseu. „*Arta spală sufletul de praful vieții cotidiene.*” – afirma Pablo Picasso (Picasso, apud Daix, *Picasso: Life and Art*, 1988), iar în educație, aceasta este o misiune sfântă.

Științele naturii: uimirea în fața vieții

Mulți nu asociază științele exacte cu creativitatea, dar ele sunt poate terenul cel mai fertil pentru imaginație. Atunci când un copil formulează o ipoteză despre de ce frunza plutește sau construiește un circuit simplu, el gândește ca un mic cercetător. „*Imaginația este mai importantă decât cunoașterea. Cunoașterea este limitată, dar imaginația înconjoară lumea.*” – ne amintește Albert Einstein (Einstein, *Cosmic Religion*, 1931).

Transferența: punți între lumi

Ceea ce învață copiii în artă sau muzică se reflectă în gândirea lor logică, în capacitatea de a rezolva probleme, în empatie și cooperare. Acest *efect de transfer* este esențial. Un copil care inventează o poveste învață structura, secvențialitatea – abilități esențiale și în matematică. Un cântec cu rimă și ritm îi dezvoltă sensibilitatea lingvistică. Astfel, creativitatea devine o *resursă transversală*, cu impact profund asupra tuturor domeniilor vieții.

În loc de încheiere: o promisiune

Ca dascăl, nu pot modela viitorul copiilor, dar pot cultiva în ei resursele cu care să-l înfrunte: curiozitate, curaj, compasiune și creativitate. Când un copil îmi arată un desen și-mi

spune cu mândrie „asta e ideea mea!”, știu că am fost martora unei nașteri tăcute: nașterea încrederii în sine.

Creativitatea nu este doar o abilitate. Este o formă de iubire. Iar datoria noastră este să o protejăm.

Referințe:

- Kipling, R. (1923). *Speech at Royal College of Surgeons*
- Picasso, P., apud Richardson, J. (1991). *A Life of Picasso*
- Rogers, C. (1961). *On Becoming a Person*
- Nietzsche, F. (1889). *Amurgul idolilor*
- Einstein, A. (1931). *The World As I See It / Cosmic Religion*
- Picasso, P., apud Daix, P. (1988). *Picasso: Life and Art*

MOLNAR CSILLA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GIMNAZIALĂ "BETHLEN GABOR"- LĂZAREA

LOCALITATE: LĂZAREA

Creativitate în educație

Magia Măștilor și a Zâmbetelor – Carnaval în clasa pregătitoare

„Creativitatea înseamnă să vezi ceea ce toți văd, dar să gândești ceea ce nimeni altcineva nu gândește.” – Albert Einstein

În universul copilăriei timpurii, educația nu este doar o transmitere de cunoștințe, ci o călătorie în care imaginația, emoțiile și curiozitatea micuților prind viață. Clasa pregătitoare, această etapă delicată de tranziție între grădiniță și școală, oferă cadrul ideal pentru dezvoltarea creativității, iar evenimentele tematice, precum *Farsangul*, devin oportunități autentice de învățare prin joc, expresie și descoperire de sine.

Scopul activității:

Cultivarea creativității, încrederii în sine și spiritului de echipă prin organizarea unei parade a costumelor și activități ludico-artistice specifice carnavalului.

Obiective:

- Dezvoltarea exprimării verbale și non-verbale;
- Stimularea imaginației prin realizarea de măști și costume;
- Încurajarea inițiativei și exprimării personale într-un cadru festiv;
- Consolidarea relațiilor colegiale prin activități de grup.

Descrierea activității:

Pregătirile au început cu multe zile înainte. Am transformat sala de clasă într-un atelier de creație. Cu ajutorul hârtiei colorate, al sclipiciului, al pânzelor și al lipiciului magic (așa cum îl numesc copiii), fiecare elev a creat o mască care să-i reprezinte personalitatea. Unii au fost tigri curajoși, alții fluturi grațioși, iar unii chiar personaje din povești.

Am încurajat părinții să se implice în realizarea costumelor, dar am subliniat că autenticitatea este mai importantă decât perfecțiunea. Copiii trebuie să se simtă implicați în propriile creații.

Ziua carnavalului a început cu un defileu vesel, plin de râsete și aplauze. Am dansat, am cântat și am participat la concursuri amuzante de mimă și pantomimă.

Strategii didactice:

Metode: conversația, brainstorming-ul, jocul de rol, dramatizarea;

Mijloace: materiale de artă, muzică, decoruri create de copii;

Forme de organizare: activitate frontală și lucrul în echipe mici.

Reflecții pedagogice:

Vârsta de 6-7 ani este marcată de o nevoie crescută de exprimare și recunoaștere. Activitățile care implică jocul de rol și simbolic contribuie la dezvoltarea empatiei și a încrederii în sine. Farsangul nu a fost doar o zi festivă, ci o lecție de viață în care am învățat că fiecare copil are o voce unică ce merită să fie auzită.

Educația creativă nu doar informează, ci formează. Prin activități precum carnavalul, cultivăm suflete libere, minți curajoase și zâmbete autentice.

Plan de activitate

Titlul activității: Magia Măștilor și a Zâmbetelor

Nivel de vârstă: Clasa pregătitoare (6–7 ani)

Durata: 2 ore

Tipul activității: Activitate integrată (arte vizuale, educație muzicală, dezvoltare personală)

<i>Etapa activității</i>	<i>Conținut / Activitate</i>	<i>Strategii / Metode</i>	<i>Mijloace didactice</i>	<i>Formă de organizare</i>	<i>Competențe vizate</i>
1. Captarea atenției	Discuție despre carnaval Vizionare video scurtă	Conversația, brainstorming	Videoproiector, imagini	Frontal	Dezvoltarea curiozității, exprimare orală
2. Organizarea activității	Prezentarea temei: „Farsang – o zi a imaginației”	Explicația, întrebări – răspunsuri	Planșă cu cuvinte-cheie	Frontal	Înțelegerea cerințelor, implicare activă
3. Desfășurarea activității	Crearea măștilor și costumelor cu sprijinul elevilor	Lucru manual, exprimare liberă	Hârtie, lipici, foarfecă, sclipici etc.	Pe grupe	Exprimare creativă, coordonare, motricitate fină
	Parada costumelor – defilare și prezentare	Joc de rol, povestire	Muzică veselă, decoruri	Individual, frontal	Încredere în sine, exprimare non-verbală
	Jocuri de mimă și dansuri colective	Jocuri didactice, mișcare creativă	CD player, instrumente simple	Pe grupe	Coeziune de grup, coordonare corporală

<i>Etapa activității</i>	<i>Conținut / Activitate</i>	<i>Strategii / Metode</i>	<i>Mijloace didactice</i>	<i>Formă de organizare</i>	<i>Competențe vizate</i>
4. Reflecția	Discuție de final, exprimarea trăirilor	Conversație ghidată	Stele de evaluare, foi colorate	Frontal	Autoevaluare, exprimarea emoțiilor și opiniei

ONIȘORU GEORGIANA FLORENȚA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ ION HELIADE RĂDULESCU

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Educație integrată și inovație pedagogică –

Model aplicativ în dezvoltarea gândirii critice și a competențelor digitale la nivel primar

Introducere

În contextul evoluției accelerate a societății informaționale și a noilor cerințe impuse de transformările tehnologice, educația primară devine un spațiu esențial pentru formarea unor competențe relevante secolului XXI. Printre acestea, gândirea critică și competențele digitale ocupă un loc central, fiind fundamentale pentru adaptarea și participarea activă a elevilor la realitatea contemporană. Necesitatea unei educații integrate și a inovării pedagogice derivă tocmai din nevoia de a depăși limitele învățării fragmentare și de a oferi elevilor un cadru coerent, funcțional și aplicabil pentru dezvoltarea personală și profesională viitoare.

Educația integrată – concept și aplicabilitate

Educația integrată reprezintă o abordare curriculară care transcende granițele tradiționale ale disciplinelor, favorizând conexiunile între cunoștințe și aplicabilitatea lor în contexte reale. În învățământul primar, această abordare are rolul de a crea o viziune unitară asupra lumii, favorizând transferul de competențe între diverse domenii și dezvoltând o învățare funcțională și motivantă pentru elevi.

Un model eficient de educație integrată presupune corelarea conținuturilor din aria limbă și comunicare, matematică și științe, arte, educație digitală și dezvoltare personală. Prin proiecte interdisciplinare, tematici ancorate în realitatea elevilor și activități centrate pe problem-solving, se pot crea contexte autentice de învățare, în care elevii devin participanți activi și reflexivi.

Inovația pedagogică – premise și direcții de acțiune

Inovația pedagogică în învățământul primar presupune reconsiderarea rolului cadrului didactic și re poziționarea elevului ca subiect activ în procesul educațional. Tehnologiile digitale, metodele participative, învățarea bazată pe proiecte și învățarea colaborativă sunt doar câteva dintre direcțiile care definesc o pedagogie modernă, orientată spre competențe.

Utilizarea resurselor digitale – platforme educaționale, aplicații interactive, table inteligente – contribuie la stimularea gândirii critice prin oferirea unor medii de învățare dinamice, deschise și personalizabile. Elevii pot explora, analiza, compara și crea informații, învățând să gândească logic, să formuleze ipoteze, să verifice surse și să tragă concluzii argumentate.

Model aplicativ: Proiect integrat pentru dezvoltarea gândirii critice și a competențelor digitale

Titlul proiectului: Detectivii informației – Adevăr sau manipulare?

Durata: 4 săptămâni

Clase țintă: Clasa a IV-a

Domenii implicate: Limba română, Educație digitală, Educație civică, Matematică, Arte vizuale

Obiective:

- Dezvoltarea capacității de analiză și evaluare critică a informațiilor;
- Utilizarea responsabilă și creativă a resurselor digitale;
- Formarea deprinderilor de lucru colaborativ și comunicare eficientă;
- Promovarea atitudinii reflexive și a gândirii autonome.

Descriere activități:

1. Săptămâna 1 – Ce este o informație?

- Activitate introductivă: „Adevărat sau fals?” – joc interactiv pe tabletă.
- Discuții ghidate despre tipurile de informații, surse și diferențele între opinie și fapt.
- Utilizarea unei platforme educaționale (ex. Wordwall sau Kahoot) pentru testare rapidă.

2. Săptămâna 2 – Să cercetăm!

- Elevii primesc sarcina de a căuta pe internet răspunsuri la întrebări despre un subiect dat (ex. reciclarea).
- Analiza calității informațiilor: cine este autorul, sursa, data publicării.
- Realizarea unui poster digital cu informațiile validate.

3. Săptămâna 3 – Să argumentăm!

- Elevii lucrează în echipe pentru a susține o opinie pe baza informațiilor colectate.
- Dezbateri moderată în clasă: „Reciclarea trebuie să fie obligatorie.”
- Utilizarea unui organizator grafic (ex. diagramă Venn) pentru compararea punctelor de vedere.

4. Săptămâna 4 – Să prezentăm!

- Prezentarea proiectelor în fața clasei, folosind PowerPoint sau Canva.

- Autoevaluare și evaluare colegială pe baza unei grile simple cu criterii: claritate, argumentare, corectitudinea surselor, creativitate.

Impactul modelului propus asupra elevilor

Modelul propus contribuie la formarea unor competențe transversale esențiale pentru profilul elevului modern: capacitatea de a evalua informația, gândirea logică, colaborarea și competențele media. Prin integrarea educației digitale într-un context tematic relevant, elevii învață cum să navigheze într-un mediu digital complex și să facă alegeri informate.

Totodată, abordarea integrată îi determină pe elevi să vadă legături între diferite domenii, ceea ce facilitează o învățare mai profundă și mai durabilă. Implicarea activă în procesul educativ, prin activități interactive și proiecte, crește motivația pentru învățare și încrederea în sine.

Concluzii

Educația integrată și inovația pedagogică nu sunt doar concepte teoretice, ci imperative practice într-o lume în continuă schimbare. La nivelul învățământului primar, aceste direcții pot transforma fundamental modul în care copiii învață, gândesc și interacționează cu lumea. Prin implementarea unor modele aplicative relevante, centrate pe dezvoltarea gândirii critice și a competențelor digitale, putem construi o școală a viitorului – una care nu doar transmite informații, ci formează oameni capabili să înțeleagă, să evalueze și să contribuie activ la societate.

BOLBORICI MARIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.1

LOCALITATE: URZICENI

Codarea în grădiniță- primii pași în lumea gândirii digitale

Preșcolarii de astăzi, parte a generației digitale, cresc înconjurați de tehnologie-de la tablete și telefoane inteligente, până la jocuri interactive și asistenți virtuali.Din acest motiv, este important ca educația timpurie să țină pasul cu realitatea digitală și să le ofere celor mici o introducere în lumea tehnologiei.

Codarea este *limbajul* prin care comunicăm cu tehnologia. Deși termenul „codare” poate părea complex, în grădiniță nu se face referire la programarea pe calculator în sensul clasic, ci la dezvoltarea gândirii logice și a secvențialității. Codarea la vârste fragede înseamnă introducerea copiilor în concepte precum:

- Identificarea și urmarea unor pași logici
- Rezolvarea de probleme
- Gândire algoritmică
- Lucrul în echipă

Introducerea conceptelor de codare stimulează creativitatea, dezvoltă atenția la detalii și îmbunătățește capacitatea de rezolvare a problemelor.

Exemple de activități de codare desfășurate în grădiniță:

- codarea pe hârtie- copiii creează trasee pentru personaje utilizând grile imprimate și săgeți colorate(stânga, dreapta, sus, jos)

- codarea cu ajutorul jocurilor care necesită urmarea unor instrucțiuni și rezolvarea de puzzle-uri

- codare fizică/ tangibilă (ex .construirea de roboți din materiale reciclabile sau a unor mini roboți funcționali)

- codare creativă cu ajutorul aplicației Quiver care aduce la viață desenele colorate de copii

Educația modernă în grădiniță presupune curajul de a explora, creativitate în predare și deschidere către noile tehnologii. Codarea înseamnă joacă și educație de calitate.

NICHIFOR MARILENA IRINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ PRISĂCANI – GPP PRISĂCANI

LOCALITATE: PRISĂCANI IAȘI

Creativitatea în învățământul preșcolar – temelia unei educații autentice

În contextul actual al educației, în care adaptabilitatea, gândirea critică și flexibilitatea devin competențe esențiale pentru viitorul copiilor, învățământul preșcolar joacă un rol fundamental în cultivarea creativității. Această etapă esențială de dezvoltare nu este doar o pregătire pentru școală, ci o perioadă intensă de formare a personalității, în care jocul, imaginația și explorarea se împletesc natural cu procesul de învățare.

De ce este importantă creativitatea la vârsta preșcolară?

Creativitatea nu înseamnă doar desen, muzică sau meșteșuguri, ci și capacitatea copilului de a găsi soluții, de a experimenta, de a pune întrebări și de a se exprima liber. În grădiniță, creativitatea devine un mijloc prin care copiii învață să înțeleagă lumea. Prin jocuri de rol, povești inventate, colaje sau construcții, copilul descoperă, învață, simte și înțelege într-un mod profund.

Rolul educatorului în cultivarea creativității

Educatorul are o misiune esențială: aceea de a crea un mediu sigur, stimulativ și deschis, în care copilul să simtă că poate explora fără teama de a greși. În locul unui cadru rigid, cu reguli stricte și activități standardizate, grădinița trebuie să devină un spațiu viu, unde ideile copiilor sunt ascultate, valorizate și dezvoltate.

Planificarea activităților trebuie să fie flexibilă, lăsând loc inițiativelor spontane ale copiilor. Un simplu joc cu cuburi poate deveni ocazia perfectă pentru a discuta despre forme, echilibru, cooperare sau chiar povești imaginare. De asemenea, activitățile interdisciplinare – care combină muzica, mișcarea, desenul și limbajul – oferă contexte ideale pentru manifestarea creativității.

Exemple de activități creative în grădiniță

- Atelier de pictură cu degetele: copiii experimentează culori și forme, dezvoltând motricitatea fină și exprimarea liberă.

- Cutia cu povești: fiecare copil extrage un obiect dintr-o cutie și inventează o poveste în jurul acestuia.
- Joc de rol „Magazinul copiilor”: dezvoltă vocabularul, logica și cooperarea, copiii vânzând și cumpărând jucării improvizate.
- Construirea unei case din materiale reciclabile: activitate practică și ecologică, ce stimulează imaginația tehnică.
- Ora de sunete: folosind instrumente improvizate (linguri, pahare, cutii), copiii creează o „orchestră” și învață despre ritm și armonie.

Concluzie

Creativitatea este mai mult decât o abilitate – este o formă de a fi. Iar în grădiniță, această formă de exprimare trebuie să fie nu doar permisă, ci încurajată și valorificată. Prin atitudinea deschisă a cadrului didactic, prin activități variate și printr-un climat pozitiv, educația timpurie devine spațiul în care se modelează nu doar minți, ci și suflete. Să nu uităm: un copil creativ astăzi este un adult împlinit mâine.

SĂSĂRAN COSMINA-MELISA*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „VASILE ALECSANDRI”**LOCALITATE: BAIIA MARE***Rolul metodelor didactice interactive în dezvoltarea
competenței matematice la elevii din ciclul primar**

Matematica este adesea percepută de către elevi ca o disciplină dificilă, și, uneori plictisitoare. Totuși, aceasta poate deveni una atractivă dacă este predată prin metode didactice interactive și centrate pe elev, care să stimuleze participarea activă. Metoda didactică este văzută în sens pedagogic ca fiind o cale eficientă și necesară, propusă de către cadrul didactic pentru realizarea obiectivelor educaționale ale unei lecții. Alegerea metodei se realizează cu multă atenție, ținând cont de particularitățile de vârstă și de nivelul de dezvoltare al elevilor, de resursele disponibile și de condițiile specifice contextului educațional. Folosirea metodelor interactive în învățământul primar este esențială, deoarece copiii se află într-o etapă de dezvoltare cognitivă în care gândirea logică începe să se contureze, dar are încă nevoie de sprijin concret. Conform teoriei dezvoltării cognitive a lui Piaget, elevii din ciclul primar se află în stadiul operațiilor concrete, ceea ce înseamnă că aceștia învață eficient prin manipularea obiectelor (cuburi, jetoane, bețișoare), a jocurilor de rol (la magazin), a experimentelor, precum și a exemplelor din viața reală.

În prezent, accentul nu mai cade memorarea informațiilor, ci pe formarea de competențe durabile, transferabile în viața cotidiană. Competența matematică se formează începând cu cele mai simple acțiuni, precum recunoașterea formelor, compararea cantităților, măsurarea, estimarea. În procesul de formare a competenței matematice, se impune parcurgerea graduală a celor trei etape fundamentale ale învățării: acțională, iconică și simbolică. În etapa acțională, învățarea se realizează prin activitate concretă, prin manipularea materialelor didactice (bețișoare, jetoane, cuburi), care susțin înțelegerea intuitivă a noțiunilor. După aceea, în etapa iconică, conceptele dobândite sunt reprezentate vizual, sub formă de imagini, scheme sau desene, facilitând tranziția către gândirea abstractă. Iar în ultima etapă, cea simbolică, elevul este capabil să opereze cu simboluri matematice și să aplice conceptele în contexte variate. Utilizarea metodelor interactive, selectate în funcție de obiectivele lecției și nivelul de dezvoltare al elevilor, sprijină acest parcurs natural, contribuind la o învățare profundă, funcțională și durabilă. Este importantă parcurgerea acestor etape, însoțite de metode didactice

interactive, deoarece fiecare fază sprijină construcția solidă a următoarei, iar integrarea activă a acestora în lecțiile de matematică oferă elevului o experiență de învățare completă, ancorată în realitate, accesibilă și motivantă.

Metode didactice precum, cubul, ciorchinele, jocul didactic, învățarea prin descoperire, învățarea în perechi, experimentul, proiectul, rezolvarea de probleme în echipă susțin nu doar învățarea matematicii, ci și dezvoltarea gândirii critice, a creativității și a cooperării. Un simplu joc de tip „ștafeta matematică” poate antrena calcule rapide și comunicarea între colegi, asumarea rolurilor și exersarea regulilor. Prin urmare, metodele interactive au avantajul de a transforma conținuturile teoretice în experiențe reale, ce contribuie la formarea atitudinilor pozitive față de matematică. Jocul cu cuburi, desenul pe pătrățele, asocierea numerelor cu obiecte reale sau realizarea de probleme trebuie să pornească de la situații din viața lor. Toate acestea apropie elevii de sensul matematicii și îi ajută să se simtă valorizați, implicați și capabili, dar și să înțeleagă că matematica nu este o sumă de reguli, ci un mod de a gândi.

Așadar, putem afirma faptul că rolul metodelor didactice interactive în dezvoltarea competenței matematice la elevii din ciclul primar permite nu doar însușirea conținuturilor, ci dezvoltarea unei reale competențe matematice, definite ca abilitatea de a aplica raționamente logice, de a rezolva probleme și de a utiliza limbajul matematic în contexte variate. Acestea transformă procesul de predare-învățare într-o experiență vie, care stimulează mintea, încrederea, colaborarea și bucuria descoperirii. Într-o lume în continuă schimbare, a învăța matematică înseamnă a învăța să gândești. Iar pentru asta, metodele interactive reprezintă una dintre cele mai eficiente căi pedagogice.

Este important de subliniat că succesul în matematică nu se măsoară doar prin răspunsuri corecte, ci și prin curiozitate, perseverență și dorința de a învăța, toate fiind cultivate prin metode moderne, interactive.

Bibliografie

- Albulescu, I., & Catalano, H. (2019). Sinteze de pedagogia învățământului primar: ghid pentru pregătirea examenelor de titularizare, definitivat și gradul didactic II. București: Didactica Publishing
- Dulamă, E. (2008). Metodologii didactice activizante. Cluj-Napoca: Editura Clusium
- Magdaș, I. (2022). Didactica matematicii pentru învățământul primar și preșcolar. Fundamente teoretice și aplicative. Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană

MAGDĂU ILEANA LUCICA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ BOGDAN VODĂ

LOCALITATE: BOGDAN VODĂ

Dezvoltarea socio-emoțională la elevii de clasa I

Începerea școlii primare reprezintă o etapă importantă în viața copilului. Pe lângă achizițiile cognitive, elevii de clasa I parcurg o etapă esențială în dezvoltarea socio-emoțională. Aceasta influențează modul în care învață, relaționează cu ceilalți și se adaptează la noul context școlar.

Dezvoltarea socio-emoțională se referă la capacitatea copilului de a:

- recunoaște și exprima emoții într-un mod adecvat;
- înțelege emoțiile altora (empatie);
- stabili relații pozitive cu colegii și adulții;
- gestiona conflicte și emoții dificile (furie, frustrare, tristețe);
- coopera, respecta reguli și așteptări sociale.

Particularități ale elevului de clasa I

La vârsta de 6–7 ani, elevii:

- încep să identifice și să denumească emoții (bucurie, tristețe, frică, furie);
- manifestă nevoia de apartenență la grup (colectivul clasei);
- pot fi ușor influențați emoțional și reacționează intens la laude sau critici;
- au nevoie de rutine clare și de sprijin emoțional constant;
- învață să își controleze impulsurile și să colaboreze în activități de grup.

Rolul învățătorului este esențial în:

- crearea unui climat emoțional pozitiv;
- modelarea comportamentului prosocial;
- utilizarea de activități de dezvoltare emoțională (jocuri, povești, fișe de lucru, discuții ghidate);
- sprijinirea elevilor în gestionarea emoțiilor și conflictelor.

Activități utile în dezvoltarea socio-emoțională

- „Roata emoțiilor” – elevii identifică emoția pe care o simt dimineața.
- Jurnalul de emoții – exprimarea emoțiilor prin desen sau scris.
- Jocuri de rol – exersarea empatiei și a comunicării.

- Povești terapeutice – discutarea reacțiilor și sentimentelor personajelor.
- Biletul de ieșire emoțional – „Azi m-am simțit... pentru că...”.

Importanța acestei dezvoltări

Elevii care sunt sprijiniți emoțional:

- au un randament mai bun la învățătură;
- dezvoltă relații sănătoase cu colegii;
- devin mai încrezători și responsabili;
- pot gestiona mai bine stresul și eșecul.

Dezvoltarea socio-emoțională este la fel de importantă ca alfabetizarea sau competențele matematice. Un elev echilibrat emoțional este un copil pregătit nu doar să învețe, ci și să se bucure de școală. De aceea, este esențial ca școala să sprijine și să cultive această dimensiune a dezvoltării copilului, în parteneriat cu familia.

Bibliografie

CASEL (Collaborative for Academic, Social, and Emotional Learning). (2020). *Core SEL Competencies*.

Goleman, D. (2007). *Inteligența emoțională*. Curtea Veche Publishing.

Imbault, C. (2012). *Copiii inteligenți emoțional*. Editura Trei.

Piaget, J. (1972). *Psihologia copilului*. Editura Didactică și Pedagogică.

Ministerul Educației (2023). *Programa școlară pentru clasa I*.

Voinea, M. (2019). *Dezvoltarea socio-emoțională în școala primară*. Editura Polirom.

BÂRDA MARIA-ANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA PROFESIONALĂ DUMBRĂVIȚA

LOCALITATE: DUMBRĂVIȚA, MARAMUREȘ

Jocul didactic- modalitate de învățare și educare

Activitatea centrală ce solicită psihic și fizic elevul este *învățarea*. Problema majoră a procesului educațional este aceea de a ști cum să-i faci pe elevi să învețe. Rezultatele obținute depind și de alegerea și folosirea metodelor de lucru.

Jocul didactic este un important mijloc de educare care pune în valoare și antrenează capacitățile creatoare ale școlarului. Datorită *caracterului* său *formativ*, jocul influențează dezvoltarea personalității elevului.. Jocurile didactice au drept *scop*, pe de o parte instruirea copiilor într-un domeniu al cunoașterii, iar pe de altă parte sporirea interesului pentru activitatea respectivă prin utilizarea unor elemente distractive caracteristice jocului, facilitează atingerea scopului formativ-educativ urmărit și, împreună cu celelalte activități frontale exercită o puternică influență asupra copilului în vederea pregătirii sale.

Din punct de vedere psihologic, jocul răspunde unor trebuințe firești de activitate, de dobândire a experienței, de afirmare prin performanțe a conduitei. Jocul este esența și rațiunea copilăriei. Ca să poată un copil să devină adult este necesar să fie acaparat în joc. Lumea jocului este lumea basmului vieții, lumea subliniată în visul și aspirațiile copilăriei și, prin aceasta, are importante virtuți educative.

Jocul didactic este inclus în sistemul metodelor de învățământ având rezultate deosebite în captarea atenției elevilor și pentru a înlătura plictiseala, dezinteresul făcându-i pe școlarii timizi să devină activi, cu spirit de inițiativă, să capete încredere în capacitățile lor. Când copiii iau contact cu școala, la începutul clasei pregătitoare, jocul constituie pentru ei o formă de învățare, dar și un mijloc de destindere, stimulând interesul și curiozitatea specifică micilor școlari. Jocul didactic este o *metodă activ-participativă*, dar și un mijloc prin care învățătorul predă, consolidează și verifică cunoștințe, pune în valoare și antrenează capacitățile creatoare ale elevilor. Poate să aducă varietate, poate înviora lecția și ca urmare drumul spre deprinderi este mai sigur și mai plăcut. Copilul fiind preocupat mereu în a desfășura jocuri cât mai variate, va intra mai ușor în ritmul activităților didactice desfășurate, deoarece jocul este modalitatea de lucru folosită în activitățile de învățare. Capacitățile intelectuale ale școlarului sunt solicitate la maxim, situația de joc oferă incertitudine și risc iar copilul tinde spre performanță. Valoarea

principală a jocului reiese din faptul că face elevii participanți nemijlociți, direct interesați la propria lor formare. Pentru a putea fi folosit ca metodă de predare-învățare la clasele primare, învățătorul trebuie să țină cont de particularitățile de vârstă și psihologice ale copiilor, de interesul pe care îl au față de activitățile desfășurate și să dea dovadă de tact pedagogic, imaginație, înțelegere, bună dispoziție ca să se ajungă la reușită. Trebuie ținut cont de stările afective ale elevului, dispoziția sau indispoziția pe care o are la acea oră și să se caute mijlocul de atragere într-o participare activă pentru ca elevii să-și însușească cunoștințele.

Putem spune că, jocul didactic îmbină elementele instructive cu elementele distractive, asigurând o unitate între sarcina didactică și acțiunea de joc. În procesul de învățământ el dobândește funcții psiho-pedagogice, asigurând copilul la o participare activă la lecții, intensificând interesul de a cunoaște conținutul lecțiilor. Jocul devine o activitate cu reguli, care presupune efort psihic depus de copil. Conținutul lui este de fapt un ansamblu de acțiuni și operații care urmăresc de fapt pregătirea intelectuală. Prin jocurile didactice, se urmărește asimilarea cunoștințelor și formarea priceperilor și deprinderilor, elementele lui au rolul de a-i stimula și antrena pe copii. Elevul este convins că trebuie să contribuie la întruchiparea aceluiași rol, pe care îl modelează cu convingere. Jucându-se, copilul își folosește atât mintea, cât și corpul, este antrenat într-un efort fizic dar și intelectual învățând lucruri esențiale despre lumea din jurul lui. Deseori acesta se joacă pentru că jocul îl distrează, îi aduce plăcere și bucurie, dar, totodată are și o valoare formativă contribuind astfel la dezvoltarea memoriei, judecății, a spiritului de observație. Se cultivă astfel obișnuința cu munca intelectuală și cea independentă. În cadrul activităților de fiecare zi ale copilului, jocul ocupă locul preferat și a devenit un fapt banal semnalarea rolului capital al jocului în dezvoltarea copilului și, de ce nu, chiar și a adultului. Copilul este ucenic în copilărie, el are nevoie de inițiere în a se dezvolta prin joc. Trebuie să-i dăm un impuls pentru ca acesta să se poată modela, să-și poată dezvolta funcțiile necesare în a deveni un adult cu inteligență crescută.

Contribuția pe care o aduce jocul didactic în stimularea proceselor psihice, face să fie inclus în procesul instructiv-educativ ca metodă și procedeu, conferindu-i valoare și eficiență deosebită. Privind realizarea obiectivelor specifice conținuturilor de învățare, este ales ca mijloc de educare și instruire a școlarilor. Jocul didactic trebuie folosit ca un stimulent în procesul de învățare, elevul trebuie să simtă satisfacție pentru activitățile pe care le desfășoară. Profesorului îi rămâne sarcina de a decide când să fie introdus în lecție, cum să-l facă mai atractiv și ce obiective urmărește prin utilizarea lui.

Bibliografie

Chateau, Jean, *Copilul și jocul*, Paris, Editura Didactică și Pedagogică, 1967

Șchiopu, Ursula (coordonator), *Probleme psihologice ale jocului și distracțiilor*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1970

IAKAB ANAMARIA TATIANA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT STEP BY STEP
BAIA MARE*

LOCALITATE: BAIA MARE

Sport și mișcare – cheia sănătății tale

Motto: „Sportul te învață să ai caracter, te învață să joci după reguli, te învață să știi ce înseamnă să câștigi și să pierzi – te învață ce este viața.” – Billie Jean King

Într-o lume invadată de tehnologie sportul și mișcarea joacă un rol esențial în menținerea sănătății și bună stării generale. Exercițiile fizice desfășurate în mod organizat și sistematic contribuie în mare măsură la creșterea și dezvoltarea normală a preșcolarilor. Astfel, ele ajută la dezvoltarea scheletului copilului și a sistemului său muscular. Sub influența exercițiilor fizice se urmărește schimbul de substanțe din organism, crește pofta de mâncare a copilului, se îmbunătățește asimilarea hranei, se intensifică metabolismul. Ele influențează favorabil activitatea tuturor organelor interne, mai ales activitatea plămânilor și inimii. Respirația devine mai amplă, ritmul respirator mai stabil, frecvența respiratorie pe minut scade. Paralel cu dezvoltarea aparatului respirator se dezvoltă și aparatul cardiovascular. O dată cu mărirea masei musculare scheletice se mărește și mușchiul cardiac. El crește în grosime și în lungime, pereții cavității cardiac devin mai groși, iar capacitatea cordului mai mare. Cantitatea de sânge pe care o trimite la o contracție cordul unui copil preșcolar antrenat este mai mare și astfel se realizează o mai bună nutriție a tuturor tesuturilor corpului.

Pe lângă beneficiile fizice, sportul și mișcarea au și un effect pozitiv asupra sănătății mentale. Activitatea fizică stimulează eliberarea de endorfine, cunoscute și sub numele de "hormonii fericirii", care îmbunătățesc starea de spirit și reduc simptomele de anxietate și depresie. Avem o mulțime de copii mici care sunt triști, nu au poftă de viață, nu știu să-și facă prieteni fiind ușor dependenți de ecrane. Sportul poate, de asemenea, să îmbunătățească calitatea somnului și să crească nivelul de energie, contribuind la o stare generală de bine. Participarea la activități sportive de echipă poate oferi, de asemenea, oportunități de socializare și de dezvoltarea abilităților de cooperare și comunicare. Executând regulat exercițiile fizice corespunzătoare vârstei, copiii își perfecționează o serie de deprinderi motrice necesare în viață ca: mersul, alergarea, săritura, echilibrul, târârea, cățărarea, aruncarea și prinderea; își formează

o ținută corectă a corpului în toate pozițiile (stând, șezând, în mers etc.). aceste exerciții contribuie în mare măsură și la formarea calităților pozitive de voință și caracter.

Exercițiile trebuie să fie accesibile vârstei copiilor, iar aplicarea lor să fie cât mai plastică, mai atractivă, uneori chiar hazlie, pentru a le crea o bună dispoziție și a-I deconecta. De mare succes se bucură exercițiile fizice desfășurate afară.

În acest sens, de mai multe ori am executat partea de mișcare afară. Vara trecută în cadrul taberei de vară Pas cu pas spre școală, dedicate copiilor de grupa mare, viitorii școlărei, zilnic s-a făcut mișcarea afară. Jocurile și traseele sportive au fost bine alese în funcție de vârsta lor și au avut ca scop dezvoltarea îndemnării, coordonării, vitezei de reacție și deplasării cât și atenția distributivă. Bineînțeles că n-a lipsit etapa de încălzire a corpului.

Valoarea educativă a jocurilor este data de, bogăția de idei a jocului, de puterea de atracție pe care o exercită acestea, de intensitatea emoției, a efortului intelectual, de voința spiritului de organizare al fiecăruia dintre participanții la joc.

Pe de altă parte, fără o bună organizare a colectivului de copii nu a fost posibilă desfășurarea cu succes a jocurilor prin copiii învățând să acționeze în colectiv și ajungând să trăiască viața colectivului.

La ce ajută mult jocurile de mișcare cu reguli? Le dezvoltă copiilor comportarea disciplinată. De exemplu, ei au învățat că nu au voie să arunce cu mingea până nu le vine rândul, că trebuie să fugă numai până la punctual stabilit, că trebuie să asculte de conducătorul jocului etc. Așadar, regula jocului constituie unul dintre mijloacele prin care copiilor le este controlată și corectată comportarea.

Aceste activități vin să ajute la dezvoltarea calităților motrice, dar și a spiritului de fair play și competiție.

Jocurile de mișcare au avut o temă precisă, reguli simple, organizare strictă: să sară din cerc în cerc până la cercul cu mingile de tenis pe care să le arunce la țintă. Jocul bastoanelor: să nu lase nici unul să cadă bastonul, copiii trecând la auzul fluierului de la un baston la altul. Nu lăsa mingile să cadă: 3 mingi așezate pe 2 bastoane de gimnastică, bastoane ținute la cele 2 capete de doi copii sunt deplasate câțiva metri fără să cadă mingile.

S-au desfășurat într-un spațiu relativ redus, în curtea grădiniței, sub o atentă supraveghere și coordonare a cadrelor didactice implicate în proiect. Corect organizate și conduse, jocurile de mișcare au preîntâmpinat apariția și manifestarea unor trăsături negative ca: sentimentul de izolare, irascibilitatea, egoismul, îngâmfare, încăpățănarea etc. Unele jocuri au fost însoțite de melodii sau texte, acestea sporind eficacitatea muncii educative. Au folosit

bastoanele de antrenament într-o mulțime de jocuri, au pășit peste gărdulețele de antrenament cu genunchii sus, s-au jucat cu mingile de tenis și copetele.

La finalul activităților au fost recompensați cu diploma și premii.

Aceste jocuri au ca element esențial mișcarea subordonată anumitor reguli și condiții mereu schimbătoare. Pentru ca jocurile să aibă eficiența dorită, am avut grijă la alegerea locului de desfășurare, a materialelor necesare și a numărului de participanți. Jocurile s-au desfășurat mai mult în aer liber, iar când a fost necesar am trasat marcaje, am fixat unele aparate, am asigurat material suficient.

Am insistat ca preșcolarii să respecte regulile de joc precum și disciplina, iar arbitrajul a fost cât mai corect.

În concluzie, participarea la sport îi ajută pe copii și tineri să rămână activi și să-și formeze obiceiuri sănătoase pentru toată viața. Cu cât e mai mare procentul celor activi, cu atât crește impactul pozitiv asupra sănătății mintale și bunăstării generale la nivel de comunitate. Pe termen lung, o generație mai sănătoasă reduce povara sistemului de sănătate. Sportul îi echipează pe copii cu un sentiment de apartenență și îi învață puterea lui *împreună*. Mai multă activitate fizică înseamnă mai multă concentrare, motivație și energie pentru a reuși *mai târziu* la școală și în profesie.

„Copiii sunt mugurii țării. Să-i învățăm de mici să iubească mișcarea în aer liber, să fie iuți, puternici și căliți, sub soarele fierbinte al țării noastre.” (Aurelia Stoicescu)

Bibliografie:

- Dima S., Firea E., Bojeu E.- Jocuri si exercitii pentru dezvoltarea fizica a prescolarilor, Bucuresti, Editura Didactica si Pedagogica, 1974,
Dragulin I.- Sa facem sport, Bucuresti, Editura Sport-Turism, 1987,
Iakovlev V. – Jocuri pentru copii, Bucuresti, Editura Didactica si Pedagogica, 1981,
Ivan E. – Educatie fizica in gradinite, Bucuresti, Editura Sport-Turism, 1976,
Ticalnic E. – Exerciitii si jocuri pentru prescolari, Bucuresti, Editura Sport-Turism, 1976,

MOVILĂ OANA - MARIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ DOMNEASCĂ

LOCALITATE: TG. NEAMȚ

Băile Oglinzi

România dispune de un fond variat și bogat de factori terapeutici naturali: ape minerale, apa și nămolul unor lacuri, gaze, răspândiți cu generozitate pe aproape întreaga suprafață a țării, în areale climatice diferite (Munteanu, et al., 1986).

Băile Oglinzi fac parte, din punct de vedere geografic, din comuna Răucești, județul Neamț și sunt situate la o distanță de circa 3 km nord - est față de acesta, 50 km de Piatra Neamț, respectiv la 15 km de stațiunea balneară Băltătești (Davidescu și Onofrei, 2007).

Accesibilitatea este pe DN 15C, la 3 km de orașul Târgu Neamț. Microclimatul prietenos, specific zonelor colinare, cu o circulație atmosferică moderată și fără temperaturi excesive au favorizat dezvoltarea turismului pe fondul valorificării factorilor naturali de cură începând cu sfârșitul secolului al XIX-lea.

Izvoarele minerale naturale de la Băile Oglinzi, cunoscute încă din secolul trecut când zona respectivă se afla pe terenurile Mănăstirii Neamț, au constituit sursele unei exploatare empirice în scopuri curative de către călugării acestei mănăstiri.

În urmă cu peste 100 de ani, oameni interesați de efectele terapeutice ale apelor minerale de la Oglinzi ridicau aici primele amenajări balneare, punând temelie băilor Oglinzi.

Dupa construcția Spitalului din Târgu Neamț, la 1850, se intensifică folosirea în scopuri curative, a apei minerale de la Oglinzi.

Stațiunea Băile Oglinzi, deschisă în iunie 1893, a cunoscut o perioadă de dezvoltare și de interes deosebit începând cu primul război mondial până în timpul celui de al doilea război mondial, dispunând de un stabiliment balnear foarte bine dotat și de personal medical calificat.

După anul 1970 au existat preocupări permanente pentru refacerea băilor, efectuându-se cercetări hidrologice prin foraje, pentru evidențierea unor noi surse hidrominerale terapeutice și întocmindu-se planul de amenajări și sistematizare a stațiunii.

Formațiunile geologice din satul Oglinzi s-au format într-un larg interval de timp din Paleogen până în Cuaternar, fiind constituite, în totalitate din roci sedimentare.

Versantul nord-estic al Culmii Pleșului reprezintă Subcarpații Moldovenești ce traversează arealul supus studiului Acesta se prezintă ca o unitate de relief, cutată larg

morfostructurală, ce are ca limite externe o linie de factură tectonică cu denumirea în literatura de specialitate de „linia de dislocație a Subcarpaților” sau „folie pericarpatică” (Mutihac et al., 2007).

Din punct de vedere al regionării climatice, teritoriul satului Oglinzi se încadrează în tipul de climat al Subcarpaților externi. În partea de est, climatul extracarpatic apare datorită tranziției prin valea râului Moldova.

Hidrografia Satului Oglinzi este reflexia interdependenței următorilor factori: geologia, relieful, vegetația, solurile, factorul climatic, dar și cel antropic direct sau indirect, tot mai mult prin activitățile desfășurate de către om.

În ceea ce privește rețeaua hidrografică din satul Oglinzi, aceasta este tributară râului Moldova (L=213 km, Sb=4299 km²) și este formată din pâraiele Sarata (ce izvorăște din regiunea pericarpatică) Toplița, Brustura, Morii, Râșca (ce izvorăsc din regiunea piemontană). Stațiunea Oglinzi dispune de factori naturali de cură (apă minerală terapeutică), confirmați prin studii întocmite de Institutul Național de Recuperare Medicină Fizică și Balneoclimatologie București (INRMFB), rezervații și arii protejate (Parcul Natural Vânători - Neamț), precum și de importante obiective turistice.

Din analiza condițiilor generale geologice și hidrogeologice ale regiunii și ale zonei, reiese faptul că sursele de ape minerale terapeutice provin din apele de precipitație, mineralizate pe seama lentilelor de evaporite (cloruri și sulfati de Na, K, Mg), depozite ce se dezvoltă destul de extins ca grosime.

Apele clorurosodice sunt adevărate surse de excitații fizice, mecanice și chimice care au influență asupra întregului organism, prin intermediul pielii. Din analizarea datelor experimentale de testare a reactivității generale, a unor funcții metabolice enzimatice și antiinflamatorii rezultă ca apele clorurosodice acționează în cura externă asupra organismului prin declanșarea unor reacții locale în țesuturile ce vin în contact cu mediul de baie și reacții generale, la distanță, prin releele vasculare și neuroendocrine.

Vegetația zonei stațiunii și în general a regiunii este alcătuită din păduri de stejar, fag și brad, aerul fiind astfel ozonat, bogat în ioni negativi.

Principalele atracții turistice cu caracter antropocentric din zona Băilor Oglinzi sunt:

- edificii istorice: cetatea Neamț
- edificii religioase: catedrala Adormirea Maicii Domnului, biserica Sfântul Gheorghe, mănăstirea Sihla, mănăstirea. Secu, mănăstirea Sihăstria, mănăstirea Neamț, mănăstirea Agapia, mănăstirea Văratec

- edificii cultural-istorice: situl arheologic Trofinești, cazemate, așezări fortificate, monumentul vânătorilor de munte, Casa memoriala Veronica Micle, Casa memorială Ion Creangă, Casa memorială Mihail Sadoveanu, Casa memorială Alexandru Vlahuță, Muzeul de Istorie și Etnografie, Muzeul comunei Răucești

În urma celor amintite am venit cu propunerea a două trasee turistice, unul cu autoturismul, altul de tip drumeție, de o zi, pentru a putea surprinde frumusețile împrejurimilor Băilor Oglinzi.

Un prim traseu este: Băile Oglinzi – Cetatea Neamț – Rezervația de Zimbri Dragoș Vodă – Mănăstirea Neamț – Casa memorială Mihail Sadoveanu – Parcul Natural Vânători Neamț – Mănăstirea Secu – Mănăstirea Sihăstria – Mănăstirea Sihla – Mănăstirea Agapia – Casa memorială Alexandru Vlahuță – Mănăstirea Agapia

Al doilea traseu: Băile Oglinzi – Cetatea Neamț – Monumentul vânătorilor de munte – Biserica Sfântul Gheorghe – Catedrala Adormirea Maicii Domnului – Casa memorială Veronica Micle – Muzeul de Istorie și Etnografie – râul Ozana – Casa Memorială Ion Creangă – Parcul tematic Ion Creangă.

NICOLA DORINA GELUȚA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 SLATINA, OLT

LOCALITATE: SLATINA, OLT

Metode și tehnici de învățare prin cooperare

Învățarea se fundamentează întotdeauna pe experiența de viață și pe cunoștințele anterioare ale celui ce învață. Învățarea presupune realizarea unor conexiuni între ceea ce știu, înțeleg, cred și simt elevii pe de o parte și conținutul ce trebuie asimilat pe de altă parte. Metodele adecvate care să potențeze funcționalitatea minții să stimuleze capacitatea ei de explorare și descoperire, analiză și sinteză, raționare și evaluare sunt moduri acționale și procedurale eficiente în raport cu unele obiective precise; stimularea și dezvoltarea gândirii critice constructive și eficiente a elevilor.

Etaple considerate condiții specifice necesare stimulării procesului gândirii:

1. Evocarea – elevii sunt îndrumați să-și amintească ceea ce știau dinainte despre un obiect sau o temă, să anticipeze și să stabilească scopuri pentru investigația lor.

Scopuri – consecințe :

implicarea efectivă activă a elevilor în procesul de învățare;
elevii devin conștienți de propria lor gândire și-și folosesc limbajul propriu;
stimularea interesului și a dorinței de participare.

2. Realizarea sensului – elevii vin în contact cu noile conținuturi de idei prin intermediul textului citit, audierea unei prelegeri și încearcă să integreze aceste idei în propriile scheme de gândire pentru a le conferi un sens și o semnificație, pentru a le înțelege.

Scopuri – consecințe :

menține implicarea și interesul stabilite în faza de evocare;
susține efortul elevilor în monitorizarea propriei gândiri (înțelegeri);
permite raportarea informațiilor noi la scheme mintale preexistente care, astfel se restructurează.

3. Reflecția – elevii gândesc la ceea ce au învățat raportând noile conținuturi la cunoștințele anterioare și prin aceasta reconstituindu-și scheme cognitive pentru a integra noile achiziții. În acest mod elevii progresează în cunoaștere și se dezvoltă personal.

Scopuri – consecințe :

- asimilarea cu adevărat a unor cunoștințe noi și restructurarea activă a schemelor mentale; (învățarea autentică și durabilă);
- reformulare, cu propriile cuvinte, a celor învățate; (indiciu al înțelegerii acestora);
- schimburi de idei între elevi, dezvoltarea vocabularului și a capacității de exprimare; (clasa devine o comunitate de învățare).

Gruparea elevilor în funcție de atitudinea / poziția față de o problemă

Este o tehnică de învățare prin colaborare bazată pe discuții / dezbateri referitoare la un subiect controversat.

Are ca scop :

- generarea unei dezbateri și folosirea proceselor de grup pentru a produce idei în urma unor discuții contradictorii
- încurajarea elevilor de a adopta poziții personale, bazate pe argumente satisfăcătoare, față de anumite teme / probleme a căror soluționare presupune exprimarea unor opțiuni, efectuarea unor alegeri bazate pe evaluări proprii.

Tehnica presupune parcurgerea următoarelor etape:

Prezentarea unei teme / probleme care suscită discuții, controverse și exprimarea unor opțiuni privind soluția acesteia. Rezolvarea acestei teme nu presupune avansarea unei singure soluții, ci a mai multora (cel puțin două), alegerea uneia sau a alteia dintre acestea fiind o problemă de opțiune personală (sau, uneori, de grup).

Elevilor li se cere să scrie / să producă, într-un timp determinat (3-4 minute) cât mai multe și mai convingătoare argumente în favoarea opțiunii realizate și argumentate împotriva alternativelor respinse. În astfel de situații elevul poate fi pro, contra sau indiferent / indecis.

Gruparea elevilor în funcție de poziția adoptată:

cei care sunt pro se grupează într-un colț al sălii de clasă, cei care sunt contra (unei poziții) se grupează în alt colț al sălii de clasă. Astfel se poate vedea prin gruparea spațială distribuția părerilor / opiniilor elevilor referitoare la o problemă controversată, care suscită mai multe soluții. Aceasta reprezintă o exprimare publică a gândirii fiecărui elev care obligă la formularea unui punct de vedere cât mai clar și mai bine fundamentat.

Prezentarea, de către grup (cei care sunt pro sau cei care sunt împotriva) a argumentelor proprii care susțin poziția / atitudinea adoptată. Acest lucru se realizează de către un purtător de cuvânt, desemnat de membrii fiecărui grup este posibil ca unii elevi, mai ales din categoria indecișilor, să adere la o poziție sau alta în funcție de natura argumentelor și de forța de convingere a reprezentanților acestor grupuri.

Purtătorii de cuvânt trebuie să fie cât mai convingători în pledoariile lor pentru a nu-și pierde aderenții și pentru ai face pe alții să se alăture grupului în cauză.

Fiecare grup trebuie să-si prezinte cât mai complet și sistematic argumentele care le susțin poziția adoptată-după ce s-a ajuns la stabilirea unei poziții-atitudini.

Exprimarea în scris a propriilor poziții și a argumentelor ce o susțin (eventual demonstrarea contraargumentelor) este o activitate de reflecție și exprimare responsabilă a unor idei, credințe, convingeri. A-i învăța pe elevi să gândească critic, constructiv și deschis, înseamnă a-i determina să-și schimbe poziția / atitudinea atunci când sunt nevoiți să o facă.

Gândirea critică autentică nu presupune dogmatism, conservatorism și inflexibilitate ci, dimpotrivă, spirit deschis, novator , flexibilitate în schimbarea poziției dacă este susținută de argumente convingătoare.

Învățarea prin cooperare conduce la obținerea unor rezultate mai bune și de durată, având și alte consecințe asupra formării personalității elevilor. Dintre acestea esențiale sunt:

- dezvoltarea gândirii critice, constructive, creative și a metacognițiilor elevilor;
- facilitatea transferului (de la grup la individ); ceea ce elevii învață, astăzi, în grup, mâine vor putea să facă singuri;
- atitudini pozitive față de subiectul / tema studiat(ă); elevii se simt mai atașați față de problema la a cărei soluționare au contribuit efectiv, împreună cu ceilalți;
- alocarea unui timp mai mare învățării efective; învățarea este "adusă în clasă" și realizată în grup, în echipă;
- superioritatea rezultatelor obținute; cooperând și colaborând, în cadrul grupului de învățare, elevii generează mai multe idei și soluții decât ar face-o lucrând individual; beneficiul fiecăruia este mult mai mare.

Bibliografie

Dumitru, Ion, Al, Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă, 2000, Timișoara, Editura de vest.

Șeicaru, Mioara, *Învățarea în echipă – premisă a educării elevilor prin cooperare, colaborare, comunicare*, revista Învățământul primar nr. 3- 4, 1999, București, Editura Discipol.

BĂDESCU MIHAELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÎNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ION I. GRAURE"

LOCALITATE: BĂLTENI

Metode interactive de predare-învățare-evaluare

Educația modernă cere o abordare centrată pe elev, în care profesorul devine facilitator al învățării, nu simplu transmitător de informație. În acest context, metodele interactive de predare, învățare și evaluare câștigă teren, promovând implicarea activă a elevului, colaborarea și învățarea prin experiență.

Aceste metode transformă sala de clasă într-un spațiu al comunicării, al creativității și al participării. Scopul lor este nu doar transmiterea cunoștințelor, ci dezvoltarea unor competențe esențiale precum gândirea critică, rezolvarea de probleme și colaborarea.

1. Metode interactive de predare

Predarea interactivă presupune folosirea unor strategii care implică elevul în mod direct. Printre cele mai eficiente metode se numără:

Învățarea prin descoperire – elevii investighează concepte, realizează experimente și trag concluzii proprii, stimulând curiozitatea și gândirea critică.

Învățarea prin proiecte – echipe de elevi colaborează pentru a crea produse finale (afișe, prezentări, experimente), ceea ce dezvoltă autonomia și spiritul de echipă.

Predarea prin joc – utilizată mai ales la clasele mici, dar adaptabilă și în liceu sau la facultate, metoda transformă învățarea într-o experiență plăcută și motivantă.

2. Metode interactive de învățare

În procesul de învățare, elevul devine protagonist, nu doar receptor. Câteva metode interactive eficiente sunt:

Învățarea colaborativă – elevii lucrează în echipe mici, fiecare având un rol, învățând unii de la alții și contribuind la succesul grupului.

Dezbaterea – stimulează argumentarea, respectul față de opinii diverse și exprimarea clară. Este utilă în științe sociale, limbi și chiar științele exacte.

Brainstorming-ul – o tehnică de generare rapidă de idei, ideală pentru introducerea de teme noi sau pentru rezolvarea de probleme deschise.

3. Metode interactive de evaluare

Evaluarea interactivă pune accent pe progres, reflecție și implicarea elevului în propria învățare:

Portofoliul – adună lucrări relevante ale elevului și evidențiază dezvoltarea competențelor pe termen lung.

Autoevaluarea – elevii reflectează asupra propriilor rezultate, dezvoltând metacogniția și responsabilitatea personală.

Evaluarea între colegi – stimulează obiectivitatea, colaborarea și gândirea critică, prin aprecierea muncii altora după criterii clare.

4. Avantaje și provocări

Avantaje:

Implicare activă și motivație crescută;

Învățare durabilă și aplicabilă în viața reală;

Dezvoltarea de abilități esențiale pentru societatea actuală;

Climat educațional mai deschis și colaborativ.

Provocări:

Necesită pregătire suplimentară din partea profesorului;

Uneori e greu de aplicat în clase numeroase sau slab echipate;

Elevii pot manifesta reticență la început;

Evaluarea poate fi mai dificilă, mai ales în activitățile de grup.

Metodele interactive de predare, învățare și evaluare contribuie la formarea unui proces educațional relevant și adaptat cerințelor actuale. Ele promovează implicarea elevilor, colaborarea și dezvoltarea gândirii critice. Deși presupun efort suplimentar, beneficiile sunt substanțiale, pregătind elevii pentru o lume în care adaptabilitatea, comunicarea și învățarea continuă sunt esențiale.

MUȘUROIA MARIOARA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION I. GRAURE” BĂLTENI

LOCALITATE: BĂLTENI/ OLT

 Creativitate și STEM la grădiniță – Învățare prin joc și descoperire

 Introducere:

În contextul actual al unei educații orientate spre formarea gândirii critice, a rezolvării de probleme și a spiritului inovator, integrarea componentelor *STEM* (Știință, Tehnologie, Inginerie, Matematică) în grădiniță devine o necesitate, dar și o provocare. Îmbinarea STEM cu *activități creative* la nivel preșcolar poate transforma procesul educațional într-o aventură captivantă a cunoașterii.

 Exemplu de bună practică: Proiectul tematic „Micii ingineri – construim o lume mai bună!”

 Obiective:

- Stimularea gândirii logice și a creativității prin activități practice;
- Familiarizarea cu concepte de bază din știință și inginerie;
- Dezvoltarea lucrului în echipă și a comunicării.

 Activități desfășurate:

„Podul rezistent” – mini-experiment de inginerie:

- Copiii au construit poduri din paie, bețișoare, plastilină și cuburi Lego;
- Au testat rezistența „podurilor” cu greutate simbolice (pietricele, mașinuțe);
- Au învățat despre echilibru, forță și formă în joacă.

„Tornada într-un borcan” – știința pe înțelesul lor:

- Folosind apă, detergent lichid și sclipici, copiii au observat formarea unui vortex;
- Au discutat despre fenomene naturale, vânt și mișcare circulară.

„Matematica jucăușă” – învățare prin artă:

- Copiii au realizat colaje cu forme geometrice și au compus modele simetrice;
- Au numărat elemente, au comparat mărimi și au recunoscut tipare.

„Roboțelul din reciclare” – tehnologie și ecologie:

- Din materiale reciclabile, copiii au „inventat” roboței imaginari, cărora le-au dat nume și roluri;
- Au descris „funcțiile” lor și au exersat gândirea divergentă.

 Rezultate și impact:

Integrarea STEM în activitățile preșcolare, combinată cu elemente de joc, artă și poveste, a condus la:

- creșterea implicării active a copiilor;
- dezvoltarea vocabularului specific (greutate, formă, forță, funcție etc.);
- stimularea cooperării și a încrederii în propriile idei.

Copiii au fost entuziasmați să devină „oameni de știință în miniatură”, iar părinții au remarcat curiozitatea crescută față de mediul înconjurător și de fenomenele tehnice.

 Concluzie:

STEM nu este un concept rezervat doar elevilor mari. Cu puțină creativitate, răbdare și pasiune, putem transforma grădinița într-un *laborator al curiozității*, unde copiii gândesc, testează, greșesc și reușesc. Prin acest tip de activități, educația timpurie devine mai relevantă, mai interactivă și mai ancorată în realitatea de mâine.

 Sugestie pentru alți educatori:

Nu ezitați să *porniți de la întrebările copiilor*, să încurajați explorarea și să valorificați materialele simple. În mâinile lor, o cutie de carton poate deveni o invenție genială!

TOADER SIDONIA OANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PP ȘI PN CRAI NOU

LOCALITATE: PLOIEȘTI

Fii un model pentru copilul tău!

Elain M Ward spunea: ”Există trei reguli pentru părinți: iubește, pune limite unde e cazul și lasă-i să se dezvolte natural.”

Copiii sunt cele mai minunate daruri ale vieții și la fel ca oricare alte daruri de la viață, ne putem bucura de ele, doar o perioadă de timp, tocmai de aceea trebuie să fructificăm la maxim aceste relații părinți – copii. Să fii părinte este o artă deoarece necesită multă răbdare și multă grijă.

Părinții- primul model al copiilor! Mama și tata sunt cele mai frumoase cuvinte indiferent în ce limbă sunt rostite, iar sentimentul de a fi părinte este unic prin împlinirea și binecuvântarea sa. Suntem cele mai mari exemple din viața copiilor noștri, iar personalitatea celor mici se formează în primii doi-trei ani de viață, iar acest proces de “modelare” continuă este generat de atitudinea noastră.

Nu există o școală pe diverse cicluri care să ne învețe cum să devenim și cum să fim părinți, o școală care să se finalizeze cu o diplomă. Tocmai de aceea sunt binevenite întotdeauna povestirile părinților despre aventura lor în a crește, a-și educa proprii copii și aventura cunoașterii și modelării propriei personalități pentru a fi un „bun” părinte.

Putem spune că suntem buni părinți, atunci când copilul reușește să se adapteze, să ia singur cea mai bună decizie, într-un moment anume, să aplice cea mai bună soluție atunci când nu suntem lângă el. Este important să conștientizeze consecința faptelor lui, a deciziilor lui și să iasă singur dintr-un impas, sau să solicite ajutorul, doar atunci când nu reușește, după ce a încercat singur. Deciziile la care mă refer sunt legate de mediul în care el se învârt, școală, familie, prieteni, petreceri, bazinul de înot, concursurile școlare la care participă, excursiile în care merge, etc. Atunci, pentru noi, ca părinți este o dovadă că, tot ce am putut să le insuflăm despre valorile și principiile unei vieți echilibrate, s-au concretizat, și că, am reușit.

Ar trebui să fim fericiți când îi auzim spunându-ne „ce dor mi-a fost de tine ” sau „sunt furios pe tine pentru că nu m-ai lăsat mai mult la televizor ”..., să fim fericiți când reușim să-i determinăm să-și exprime emoțiile, fie că ele sunt de bucurie, tristețe sau de furie. Este ceea ce încerc să-i învăț și pe alți părinți: să-și învețe copiii să-și recunoască emoțiile , să-i învețe să-și

exprime emoțiile (chiar dacă e prin plâns, țipăt, ton ridicat, exaltat, bătut din palme, etc.), Dar intervine o problemă pe care mi-o ridică majoritatea părinților: „Cum să-i învăț să-și exprime emoțiile?” Nimic mai simplu: “prin exemplul personal” și asta deoarece copilul crede mai mult ce vede decât explicațiile logice venite din partea părinților.

Este bine știut faptul că, minunații noștri copii învață prin imitație și nu preiau numai informații, ci își formează comportamentele, învață să-și gestioneze sau să-și exprime emoțiile. Exemplu : dacă te vede pe tine ca mamă că te bucuri de un cadou primit și sari în sus de bucurie, și te minunezi de surpriza din interiorul cutiei, fii sigură că și copilul tău va învăța să se bucure de un cadou. În primul rând copiii învață de la modele, ei nu pot învăța ceva fără un model pozitiv precis. Mulți dintre noi am respins ipocrizia frazei: “ Fă ce-ți spun..!” și nu vrem să ne comportăm precum părinții noștri. Este mai mult decât indicat ca părinții să fie mereu conștienți de faptul că reprezintă primele modele din viața copilului și cu cea mai mare influență și credibilitate și să acorde o mai mare importanță propriului comportament, mai ales în preajma copiilor. Așadar, dragi părinți, haideți să acordăm noi înșine mai multă atenție propriilor noastre trăiri, emoții, pentru a învăța și copiii noștri de la noi. Și astfel vom afla cu ușurință când sunt triști, de ce sunt triști, ce putem face noi pentru ei, dar mai ales ce pot face ei înșiși pentru ei. Important este să găsim o soluție împreună cu copilul, și să fim alături de el înțelegându-i supărarea, ajutându-l să și-o exprime, să accepte situația și, să găsească soluția confortabilă.

Îmi plac experiențele pozitive și negative prezentate de părinți la ședințele de consiliere și suport educațional pentru că astfel putem învăța din experiența lor, din ceea ce au făcut și ceea ce au greșit.

Pentru că unii, chiar dacă nu vor să recunoască chiar fac greșeli majore : de genul „Nu îți dau prăjitura decât după ce mănânci supa, așa cum am stabilit mai devreme!”-spune mama, iar copilul începe să plângă cu sughituri, și astfel nu mai poate să mănânce supa, și supa începe să se răcească ...și între timp mamei îi sună telefonul (șeful de la serviciu) și copilul plânge în continuare cu lacrimi de crocodil pentru că el vrea prăjitura acum, nu supa, și mai și țipă să audă cel cu care vorbește mama la telefon astfel că.... exasperată... mama cedează și ca să tacă copilul ...îi dă să mănânce prăjitura!

Dar vă întreb eu dragi părinți, cum vreți să vă asculte și să vă respecte cuvântul și deciziile, dacă voi, ca în exemplul de mai sus, voi înșivă vi le încălcați ?

Respectă-ți cuvântul ca părinte și vei fi ascultat de copilul tău! Astfel îl vei învăța și pe el să-și respecte promisiunea făcută, să-și strângă jucăriile, să aibă încredere în ceea ce spui, să se bazeze pe cuvântul tău, iar la rândul-ți vei fi ascultat.

E nemaipomenit dacă fixați unele reguli împreună, dar cel mai important, să respectați și dumneavoastră regulile. Asta face ca și încrederea copilului în voi să fie maximă, și invers, veți avea satisfacții maxime pe măsură de la propriul copil, își va respecta și el promisiunea făcută.

Vreau să aduc în discuție problema unor părinți care mă întreabă: „De ce copilul meu nu se joacă cu jucăriile?” Unii părinți chiar sunt intrigați și nu înțeleg de ce, deși le cumpără multe jucării, diversificate, scumpe, ieftine, din materiale diferite, copiii lor nu se joacă cu ele aproape deloc. Ei spun chiar, “eu nu aveam atâtea jucării, ci doar 3-4”, ei au atâtea și nici nu se uită la ele. Sau „Îi cumpăr jucăria care-l atrage în magazin, iar acasă nici nu se uită la ea.” Din păcate, astfel de părinți scapă din vedere un lucru esențial: copiii învață prin imitație, deci și noi trebuie să ne jucăm cu ei, să fim prezenți în joaca lor, în universul lor.

Astfel că le-aș sugera părinților ca atunci când ajung acasă, și desfac ambalajul jucăriei, să nu-i abandoneze pe copii în camera lor cu noua jucărie, ci să rămână alături de ei și să se arate suficient de curioși și ei de noua jucărie încât să le stârnească curiozitatea.,

Așa că, dragi părinți, puneți-vă imaginația la încercare! Nu vă refuzați șansa să re trăiți perioada copilăriei prin copiii dumneavoastră, redescoperiți jocurile copilăriei vestre într-o formă actualizată!

Bibliografie:

- Dr. Tanya Byron,” Educă-ți pozitiv copilul-Oferă ce vrei să primești”, București, Editura Aramis,2009
- Vășmas Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, București, Editura Aramis,2002

COSTACHE MARIA ALEXANDRA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÎNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ PAREPA-RUȘANI

LOCALITATE: COLCEAG

Metoda cubului

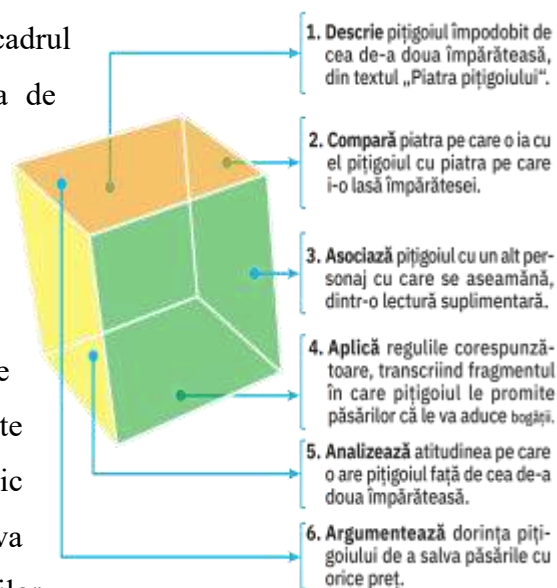
- ✓ *Textul suport:* „Piatra pițigoiului”- repovestire după Tudor Arghezi (pagina 44, Cleopatra Mihăilescu, Tudora Pițilă, Limba și literatura română, manual pentru clasa a III-a, editura Art Klett, 2021)
- ✓ *Tipul lecției:* transmitere și însușire de noi cunoștințe
- ✓ *Clasa:* a IV-a
- ✓ *Competența generală:* Receptarea de mesaje scrise în diverse contexte de comunicare
- ✓ *Competența specifică:* Evaluarea elementelor textuale care conduc la înțelegerea de profunzime în cadrul lecturii
- ✓ *Scopul:* Dezvoltarea capacității de analiză a informațiilor din mai multe perspective
- ✓ *Obiectivele operaționale:*

O1 – să illustreze corect cel puțin patru sarcini de lucru care țin de explorarea textului, având acces la fișa de lucru dată;

➤ *Desfășurarea aplicării metodei:*

După ce elevii au lecturat textul suport, iar cadrul didactic a adresat întrebări pentru a se asigura de înțelegerea celor citite și a propus aplicații pentru înțelegerea elementelor de vocabular, urmează gruparea acestora în șase echipe.

Fiecare echipă formată va primi o fișă de lucru și va rezolva una dintre sarcinile aferente fețelor unui cub confecționat, obținând fiecare câte un produs. Pe tot parcursul activității, cadrul didactic va monitoriza constant activitatea elevilor și se va asigura de implicarea acestora în rezolvarea sarcinilor.

În final, se vor prezenta în fața colegilor și a cadrului didactic produsele obținute, urmând să fie apreciată verbal implicarea acestora în realizarea cerințelor.

PURICE FLORENTINA ALINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 40

LOCALITATE: PLOIEȘTI

Grădinița – factor esențial în socializarea copilului preșcolar

Managementul clasei/grupe de preșcolari reprezintă ramura elementară a managementului educațional care se ocupa cu studiul perspectivelor de abordare ale grupei/clasei atât din punct de vedere psihosocial, cât și didactic, curricular etc și având ca scop favorizarea procesului de negociere și deciziile pe care cadrul didactic le adoptă la nivelul grupului.

Clasa de elevi/grupa de preșcolari face parte din managementul microgrupurilor școlare, că parte fundamentală a acestei ramuri. Aceasta formațiune este definită în literatura de specialitate ca un grup formal în cadrul căruia se pot forma subgrupuri care pot avea lideri responsabili de interacțiunile ce pot degenera în tensiuni și conflicte (Radut-Taciu, Bocos, Chis, 2015, p. 62).

Termenul clasă provine din limba latină (classis) și se traduce ca o mulțime, grup. La nivelul clasei de elevi se poate diferenția caracterul dinamic al acesteia în cadrul căreia se pot observa o serie de procese precum predarea, învățarea și formarea comportamentelor și atitudinilor. Având în vedere cadrul instituționalizat al clasei, activitatea fundamentală a elevilor din cadrul grupului școlar este asimilarea cunoștințelor din planul de învățământ, a programelor și normelor vizate, pe niveluri de dificultate și în funcție de vârstă corespunzătoare elevilor, care contribuie la integrarea acestora în statutul de elev (Radut-Taciu, Bocos, Chis, 2015, p. 63).

Una dintre perspectivele de abordare a clasei de elevi, este constituită de perspectiva didactică. Aceasta are în centru clasa de elevi ca spațiu destinat procesului instructiv-educativ, cu scopul de a dezvolta procesele cognitive și motivarea pentru învățare ca un întreg omogen la nivelul colectivului (Iucu, 2006, p. 52).

Din perspectiva psihosocială, clasa de elevi nu este văzută doar ca un mediu educativ, în care elevul beneficiază de procesul instructiv-educativ, ci și ca un mediu în care comunică, socializează și stabilește relații interpersonale.

Elevul își desfășoară activitatea în cadrul grupului din care face parte, fiind anorați atât social, afectiv și intelectual de acesta. Având în vedere stabilirea relațiilor ce au loc la

nivelul clasei de elevi, acestea au în impact deosebit asupra evoluției personalității și randamentului pe care acesta îl ofera în cadrul activităților desfășurate.

Elevii se află într-o relație de interdependență pentru atingerea scopului comun al activității. De asemenea, pe lângă aceste aspecte menționate înainte, membrii grupului împart atât aspecte afective cât și conflicte și tensiuni. Datorită acestor relații stabilite la nivelul clasei, consecințele asupra procesului instructiv-educativ, se vor răsfrânge asupra tuturor membrilor care fac parte din grup (Radut-Taciu, Bocos, Chis, 2015, p. 64).

Potrivit profesorului Romita Iucu (2006), clasa ca grup social mic reprezintă ansamblul indivizilor care stabilesc relații de interacțiune și comune, și este caracterizată din punct de vedere al următorilor parametrii:

- mărimea: o clasa mare cuprinde mai multe subgrupuri, pe când o clasă cu un număr mai mic de indivizi dezvoltă subiectivitatea membrilor;
- interacțiunea dintre membrii trebuie să fie directă, fără intervenția unui intermediar;
- scopul grupului poate fi comun, agreeat de toți membrii sau la nivel de subgrup;
- structura presupune două aspecte: interacțiunea membrilor din grup și ierarhizarea internă;
- compoziția și organizarea presupun personalitatea membrilor și parametrii amintiți anterior.

FRĂȚILĂ ADINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PP NR 18

LOCALITATE: SIBIU

Inițiativa și independența în jocurile libere-creative la grădiniță

“Jocul este o activitate care își găsește motivația și împlinirea în sine însăși. Spre deosebire de muncă, jocul nu își propune să obțină bunuri materiale sau spirituale, iar spre deosebire de învățatură, nu-și propune să obțină în mod expres noi cunoștințe”.

Pentru preșcolari jocul este un mod de viață, modul principal de a lua contact cu lumea. Este procesul natural prin care copilul învață și se dezvoltă și, în consecință, o componentă importantă pentru asigurarea caracterului formativ al procesului instructiv-educativ din grădiniță. Prin joc se promovează dezvoltarea copilului în multiple planuri și anume: dezvoltarea socio-emoțională, dezvoltarea limbajului și jocului, dezvoltarea cognitivă a jocului, dezvoltarea motorie și jocul.

În pregătirea preșcolarilor pentru munca independentă, un loc însemnat îl dețin jocurile liber-creative pe centre de interes datorită nevoii permanente a copiilor de a crea, de a fi mereu activi, de a se autoexprima prin desen, pictură, modelaj.

Posibilitatea de a opta pentru tipul de activitate preferat, deschide copiilor perspectiva unor preocupări, interese sau chiar înclinații ce se pot evidenția încă de la vârsta preșcolară. Aceste jocuri favorizează dezvoltarea relațiilor interpersonale, copiii asociindu-se în mod spontan în grupuri în vederea unor teme comune sau a realizării unor lucrări colective. Ei învață astfel să se ajute, să coopereze și să se respecte reciproc. Faptul de a se putea dedica activității preferate și de a dobândi un plus de experiență și uneori condiția de “cel mai bun” într-un anumit domeniu, contribuie la câștigarea încrederii de sine. De pe poziții egale sau apropiate el învață să respecte munca altuia. Acordarea calității de “mic specialist” poate constitui pentru educatoare un punct de sprijin în antrenarea copiilor și la acele activități față de care nu manifestă interes. Activitatea desfășurată simultan permite exersarea unor priceperi, deprinderi și cunoștințe achiziționate anterior, consolidarea sau transferul acestora în situații noi, promovând inițiativa și independența în acțiune.

Principalele condiții de care depinde reușita jocurilor liber-creative se referă la proiectarea activității cât mai judicios, abordând aspecte ca:

- selecționarea obiectelor specifice fiecărui domeniu de activitate;

- planificarea jocurilor liber-creative cu identificarea obiectivelor particulare și operaționalizarea lor;
- planificarea jocurilor liber-creative cu identificarea obiectivelor particulare și operaționalizarea lor;
- găsirea unor tematici variate de realizare a obiectivelor fiecărui domeniu de cunoaștere (planificarea se va face pe proiecte tematice, deoarece educatoarea trebuie să țină cont de dorințele, aspirațiile și sfera de interes a copilului în acel moment);
- eșalonarea domeniilor de cunoaștere să pornească de la simplu la complex, respectând particularitățile de vârstă și individuale.

Jocul îl determină pe copil să-și câștige încrederea în sine, pentru integrarea sa socială, cu alți copii, în grup, creează noțiunea “a da – a lua”, esențială pentru o viață normală și îl ajută de asemenea, să-și controleze sentimentele, emoțiile, îi determină dezvoltarea însușirilor necesare relațiilor inter-personale și de comunicare, îi ajută în învățarea de a accepta și a trăi după anumite reguli și norme, de a lucra prin cooperare cu alții, îi dezvoltă independența și inițiativa.

Jocul este atât de important pentru copil, încât, până la vârsta de 6 ani când copilul intră în școală, nici nu ar fi potrivit să se folosească expresia “jocul în viața copilului”, deoarece până atunci jocul este însăși viața copilului. Copilul mic nici nu cunoaște o altă formă de manifestare în afara jocului, exceptând bineînțelese reacțiile firești de foame, durere sau bucurie.

Prin joc copilul are posibilitatea de a fi un învățător în propria sa lume, și nu o persoană manipulată, jocul determină creșterea încrederii în sine a copilului, cât și dorința de auto-depășire, lăsându-i la îndemână liberă opțiune, liberă direcționare, fantezia și imaginația. În sprijinul acestei idei vin jocurile liber-creative pe centre de interes, care permit dezvoltarea spiritului de inițiativă și independență, cât și desfășurarea muncii individuale și pe grupuri mici. Calitatea formativă a interacțiunilor ce au loc atunci când copiii se pot mișca liber, când controlează discută ceea ce fac, este considerabilă.

Activitatea desfășurată în grădiniță creează condiții dintre cele mai favorabile pentru dezvoltarea capacității perspective și de gândire, prin încercări, căutări, pe care o activitate impusă le-ar înlătura. Atmosfera plăcută, stimulatoare, materialul pus la dispoziția copilului precum și respectarea unor reguli de conviețuire în colectiv dau frâu liber expresiei libere și în același timp dezvoltă personalitatea copilului. Copilul are multă energie, dorește permanent să încerce ceva nou, să acopere interese cât mai diferite. Poate fi ușor învățat să desfășoare

activități care dezvoltă calități personale, care să formeze un stil de viață civilizat, să exerseze unele capacități neutilizate. Dezvoltarea creativității presupune stimularea la copii a curajului de a emite ipoteze, capacitatea de a aprecia în ce măsură este plauzibilă o anumită ipoteză, de a elabora o strategie de lucru și nu de a aștepta de-a gata soluțiile adulților. Creativitatea devine educabilă de la vârsta preșcolară în condițiile în care educatoarea este preocupată pentru crearea unui climat corespunzător, propunându-și să utilizeze metode active, să realizeze corelații interdisciplinare, să promoveze manifestarea liberă a copiilor în învățare, dar în primul rând să cunoască și să stimuleze potențialul creator al fiecărui copil, recurgând la creativitatea în grup, cel mai eficient procedeu susținut de specialiști. Pentru copil, aproape orice activitate este joc. “Jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieții. Jocul este singura atmosferă în care ființa sa psihologică cere să respire și, în consecință, să acționeze.” (E. Claparede)

Educatoarea sugerează copiilor iluzia deplinei libertăți. E vorba de o „libertate înțeleasă”, cum spunea marele gânditor J. J. Rousseau; „Nu e supunere mai perfectă decât aceea care păstrează aparența libertății”, spunea el. Apoi adaugă: ”Copilul nu trebuie să facă decât ceea ce vrea el, dar nu trebuie să voiască decât ceea ce voiești tu să facă; nu trebuie să facă un pas fără ca tu să-l fi prevăzut, nu trebuie să deschidă gura fără ca tu să știi ce va spune”.

Părinții, cadrele didactice, bunicii și alți factori interesați de viața copilului pot să se implice direct în organizarea și desfășurarea unor activități și proiecte prin care el se poate îndeletnici cu cea ce îi place, poate descoperii noi zone de interes, poate interacționa cu alții, își poate afirma latura culturală, artistică sau sportivă, fără a simți aceste activități ca pe o corvoadă.

Bibliografie

Fluieraș, V., (2007) Teoria și practica învățării prin cooperare, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca;

Moisin, A., (2007) Arta educării copiilor și adolescenților în familie și școală. Îndrumător pentru părinți, educatoare, învățători, diriginți și profesori, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București;

Voiculescu, E., (2003), Pedagogie preșcolară, ediția a-II-a revizuită, Editura Aramis, București.

MOLDOVAN ALINA EMANUELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P.NR. 5

LOCALITATE: SIBIU

Limbajul la vârsta preșcolară

Ca proces, comunicarea se referă la ansamblul operațiilor de codare-recodare-decodare, ce se aplică asupra alfabetului de bază (la nivelul sursei) și alfabetului-cod (la nivelul destinatarului) și la succesiunea mesajelor care se transmit între emitent și destinatar.

Procesul de comunicare se caracterizează prin frecvență și periodicitate, prin amplitudine sau intensitate, prin natura substanțial-calitativă a semnalelor și prin conținutul mesajelor. Privit prin prisma teoriei generale a informației, el ne dezvăluie trei laturi esențiale: latura cantitativă, statistică, latura semantică și latura pragmatică. Prima latură exprimă cantitatea generală de informație pe care procesul de comunicare dat o realizează pe durata desfășurării lui. Ea se determină în funcție de numărul evenimentelor elementare (independente sau dependente) și de probabilitățile lor (necondiționate și condiționate). Latura cantitativă a procesului de comunicare nu se referă la conținutul mesajului, ci la condiția obiectivă necesară pentru ca mesajul să poarte o minimă cantitate de informație. Și această condiție rezidă în existență, la nivelul presupusului destinatar, a unei stări de incertitudine în legătură cu sursa sau „câmpul de evenimente” considerat.

Latura semantică a procesului de comunicare constă în stabilirea unei relații de corespondență designativă, pe de o parte, între semnal sau semn și un anumit conținut informațional (mesaj), iar pe de altă parte, între mesajul emis de sursă și „tezaurul intern” al destinatarului.

Latura pragmatică a procesului comunicării presupune stabilirea unei relații între mesajul emis de sursă și o anumită stare de necesitate sau o sarcină de reglare a receptorului (destinatarului). (M. Golu, 2007)

Diverși autori (Ch.Buhler, W. Stern) au dat diferite valori de vocabular mediu, maxim și minim la copii până la 6 ani. În această etapă a dezvoltării social-culturale se exprimă următoarele valori extensive ale vocabularului: (Ursula Șchiopu et al. 1981)

- Preșcolarul mic vocabular maxim este de aproximativ 1000 de cuvinte
 vocabularul minim este de aproximativ 400 de cuvinte
 vocabularul mediu de 700-800 cuvinte

- Preșcolarul mare vocabularul maxim conține 2500 cuvinte
 vocabularul minim 1500 cuvinte
 vocabularul mediu 2000 de cuvinte

"Însușirea limbajului este o activitate, un proces, care presupune un efort îndelungat din partea individului. Aceasta pentru că tehnica de recepționare (limbajul impresiv) și de exprimare (limbajul expresiv) a comunicării este una din priceperile omenești cele mai complicate, pentru însușirea căreia este nevoie de un șir întreg de ani." (Jurcău, 1999)

Cercetările științifice au demonstrat că omul nu poate gândi fără să folosească mijloacele lingvistice, în absența limbajului la copil nu se poate dezvolta gândirea specific umană. Gândirea omului normal dezvoltat este întotdeauna o gândire verbală, iar limbajul verbal este întotdeauna încărcat cu un conținut mintal. (Roșca et al., 1976)

Bibliografie

Golu, M., (2007). Fundamentele psihologiei. Volum I, Ediția a V-a. București: Editura Fundației România de Măine.

Șchiopu, U. & Veza, E. (1981) Psihologia vârstelor. Ediția a III-a revizuită. București: Editura Didactică și pedagogică

Jurcău, E., Jurcău, N., (1999) Învățăm să vorbim corect. București: Editura Printek.

Chircev, A. & Roșca, Al. & Mare, V. & Roșca, M. & Radu, I. & Zorgo, B. (1976). Psihologie generală. Ediția a II-a. Cluj Napoca: Editura Didactică și Pedagogică.

COMAN DELIA-ELENA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P.NR.5 SIBIU

LOCALITATE: SIBIU

Rolul educatoarei în adaptarea preșcolarului mic la grădiniță

În fiecare an, la debutul grădiniței, educatoarea se confruntă cu o perioadă mai „dificilă”, mai ales în rândul preșcolarilor mici, respectiv acomodarea și adaptarea copilului la mediul din grădiniță. Această perioadă este deosebit de importantă și copilul trebuie abordat cu multă atenție, sprijin și afecțiune.

Pentru mulți dintre copii, procesul de adaptare în noul colectiv, grădinița, se suprapune cu prima despărțire temporară de părinți. Acest moment este deosebit de important pentru copil și trebuie abordat cu multă atenție, sprijin și afecțiune. Acum se produc fenomene interesante de transfer afectiv și de identificare afectivă, în sensul că preșcolarul își transferă toată dragostea și atenția către educatoare, cu care se și identifică, aceasta constituind pentru el un substitut al mamei.

Educatoarea trebuie să îl atragă pe copil și să îi inducă dorința de a veni cu plăcere la grădiniță, iar relația dintre educatoare și copil trebuie să fie un „proces de interacțiune și acomodare reciprocă, subtilă și continuă. Pentru aceasta, educatoarea trebuie să găsească soluții și să aplice diferite strategii prin care să-i creeze copilului confortul de care are nevoie și să-i alunge teama. Ea este cea care urmează să-i arate și să-i *construiască* copilului o lume nouă, alături de ea și de colegii din grupă.

Educatoarea devine pentru copil un punct de reper și acesta se străduiește să obțină atenția și aprecierea ei. În relația cu copilul educatoarea trebuie să aibă o atitudine calmă, discretă și răbdătoare. Copilul trebuie să simtă și să înțeleagă că educatoarea este acolo pentru el și pentru nevoile lui. Încet, încet, copilul acceptă din partea educatoarei regulile impuse de către aceasta și începe să îi recunoască autoritatea. Educatoarea trebuie să fie preocupată de realizarea unui echilibru stabil între dezvoltarea psihică și fizică a copilului, între ceea ce este comun și ceea ce este individual în grupă. Ea trebuie să găsească exerciții și tipuri de activități potrivite pentru întreaga grupă de copii, cât și pentru fiecare membru în parte, ținând cont de nevoile individuale ale fiecăruia.

Prin activitățile desfășurate în grădiniță, copilul se integrează treptat în „grupa de copii”. Copilul preșcolar trebuie să se simtă valoros și util în spațiul grădiniței. În jurul lui se

dezvoltă o gamă întreagă de acțiuni prin care el acționează și obține rezultate bune, fără a fi conștient de asta, de cele mai multe ori. În timp, toate aceste acțiuni, făcute de cele mai multe ori la îndemnul educatoarei, devin pentru el rutine, automatisme. În acest moment se atinge un obiectiv foarte important, cel al integrării copilului la mediul din grădiniță. Pentru aceasta, educatoarea trebuie să utilizeze toate mijlocele (metode, tehnici) necesare pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Ea trebuie să le modeleze comportamente sociale și să le consolideze încrederea în forțele proprii, ajutându-i să își formeze și desăvârșească identitatea. Educatoarea trebuie să fie „flexibilă, creatoare și dinamică”.

Este foarte important ca educatoarea și familia/părinții să colaboreze în interesul și spre folosul copilului. Părintele trebuie să vină în întâmpinarea educatoarei, oferindu-i informații importante referitoare la comportamentul copilului de acasă, la eventualele probleme de sănătate, comportament etc. Astfel, folosindu-se de aceste informații, educatoarea va încerca să asigure un sentiment de continuitate între viața de acasă și grădiniță. Treptat educatoarea devine pentru copil un punct de reper și acesta se străduiește să obțină atenția și aprecierea ei. Copilul acceptă din partea educatoarei regulile impuse de către aceasta și începe să îi recunoască autoritatea. Prin instituirea unor reguli la nivelul grupei se facilitează învățarea unor comportamente dorite, se reduc situațiile problematice și se stabilesc limitele acceptate ale comportamentelor copiilor.

Rolul educatoarei este esențial în adaptarea preșcolarului mic întrucât ea este principalul intermediar între copil și noua lui lume, grădinița. Educatoarea este unul dintre factorii principali, *pilonul* care îl ajută pe copil pentru a se adapta la noul său mediu, grădinița, iar copilul trebuie să simtă și să înțeleagă că educatoarea este acolo pentru el și pentru nevoile lui.

Bibliografie:

- Salade, D. (1998), Educatoarea- moderatoare a universului copilăriei, Revista Învățământul preșcolar, nr.3-4, București;
- Cemortan, S. (2015), Dimensiuni psihopedagogice ale socializării copiilor de vârstă timpurie- monografie, Institutul de Științe ale Educației, Chișinău;
- Crețu, T. (1994), Grădinița- factor de socializare socială, Revista Învățământul preșcolar, nr.1-2, București;
- Rose, V. (1972), Cunoașterea copilului, Editura Didactică și pedagogică, București.

VAIDA IOANA ALINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC NR 1

LOCALITATE: GALGAU

Strategia "Gândesc, Învăț, Reflectez"

Obiectiv general:

Dezvoltarea capacităților cognitive (atenție, memorie, gândire logică, analiză, sinteză) și metacognitive (planificare, monitorizare, autoreglare și evaluare a propriei învățări) la copiii din ciclul preșcolar și primar.

Etapele strategiei

1. Activare cognitivă – "Gândesc"

Scop: Stimularea curiozității, formularea de ipoteze, activarea cunoștințelor anterioare.

La începutul activității, se pun întrebări de tip:

- „Ce știi deja despre...?”
- „Ce crezi că se va întâmpla dacă...?”

Se folosesc imagini, obiecte concrete, povești scurte sau situații-problemă.

Exemple de activități: brainstorming, jocuri de observație, povestiri incomplete.

2. Învățare activă – "Învăț"

Scop: Consolidarea achizițiilor prin activități variate și interactive.

Copiii participă activ la învățare: experimentează, construiesc, colorează, joacă roluri, rezolvă sarcini.

Se folosesc metode precum: învățarea prin descoperire, învățarea prin joc, învățarea colaborativă.

Se promovează autoexprimarea: „Cum ai gândit?”, „Ce ai observat?”.

3. Reflectare metacognitivă – "Reflectez"

Scop: Dezvoltarea conștiinței despre propriul proces de învățare.

La finalul activității, se folosesc întrebări și rutine de reflecție:

- „Ce am învățat nou?”

- „Ce mi s-a părut ușor/greu?”
- „Ce aş face altfel data viitoare?”

Se poate folosi un „Jurnal al gândirii” simplificat (desene, simboluri, propoziții scurte).

Evaluarea este formată și sprijinitoare, axată pe progresul personal.

Resurse didactice recomandate:

Povești, fișe ilustrate, jocuri educative, materiale manipulabile.

Tabel Vreau să știu – Știu – Am învățat.

Emoticoane/metri de progres (pentru autorefecție vizuală).

Avantajele strategiei:

Sprijină formarea unei gândiri conștiente și reflexive încă de la vârste mici.

Crește autonomia copilului și responsabilitatea pentru învățare.

Este flexibilă și adaptabilă diverselor conținuturi și stiluri de învățare.

Îmbină elemente ludice cu activități cognitive riguroase.

Limite și condiții de aplicare:

Necesită timp și continuitate pentru formarea deprinderilor metacognitive.

Presupune un cadru didactic atent, reflexiv și pregătit să ofere ghidaj individualizat.

La preșcolari, etapa de reflecție trebuie adaptată nivelului de exprimare și înțelegere (folosirea simbolurilor, desenului etc.).

POPESCU ECATERINA MIIHAELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ BURLA

LOCALITATE: BURLA, JUD. SUCEAVA

Lectura în învățământul primar: între necesitate și sens practic

Motto: „Cititul nu e doar despre cuvinte, ci despre ce ne rămâne în minte și inimă după ce închidem cartea.” – Clasa a III-a B

În învățământul primar, lectura nu este doar o competență de bază, ci un instrument de dezvoltare cognitivă, emoțională și socială. Formarea obiceiului de a citi nu se rezumă la învățarea literelor sau la parcurgerea automată a textelor, ci presupune o abordare coerentă, adaptată realităților actuale și nevoilor reale ale copiilor.

1. Contextul actual al lecturii

Accesul la informație este astăzi mai facil ca oricând, însă paradoxal, interesul pentru lectura clasică pare în scădere. Mulți copii sunt expuși zilnic la ecrane, stimuli rapizi și conținut vizual fragmentat, ceea ce scade capacitatea de concentrare și de înțelegere în profunzime. În acest context, școala devine un spațiu esențial pentru cultivarea unui raport sănătos și conștient cu lectura.

2. Lectura ca proces, nu ca obiectiv în sine

Copiii din ciclul primar nu trebuie învățați să citească doar pentru a „știe să citească”, ci pentru a înțelege, interpreta, formula întrebări și găsi sens. A-i învăța să citească eficient înseamnă: să le oferim texte relevante, pe nivelul lor de interes, să îi ajutăm să facă legături între conținutul lecturat și propria viață, să folosim lectura ca pretext pentru gândire critică și exprimare personală.

3. Exemple aplicabile în clasă

Activitățile de lectură funcționează cu adevărat atunci când au sens pentru copil. Iată câteva metode testate în clasa a III-a B, cu rezultate concrete:

Textul de dimineață: un paragraf scurt afișat zilnic pe tablă, însoțit de o întrebare simplă. Ex: „Cum ai fi reacționat tu în locul personajului?” După lectura unui fragment din „Puiul” de Brătescu-Voinești, elevii au discutat despre curaj și loialitate, aplicând exemple din

viața lor.

Lectura ghidată pe roluri: fiecare copil preia un personaj, iar textul devine un dialog activ. Într-o activitate bazată pe „Regele mincinoșilor”, copiii au interpretat pe rând personajele și au dezbătut în final care decizii au fost morale sau nu. Jurnalul cititorului: copiii notează, simplu, ce au înțeles, ce i-a surprins și ce întrebare ar adresa autorului. La finalul poveștii „Fetița care voia să salveze cărțile”, o elevă a scris: „De ce oamenii mari uită că poveștile pot schimba totul?” Colțul cărților recomandate: elevii își aleg cărți preferate și le prezintă colegilor prin desene, idei-cheie sau scurte fișe de lectură. Într-o zi de vineri, clasa a III-a B a avut un mini-târg de lectură, unde fiecare elev a prezentat „cartea săptămânii” printr-un desen și o opinie personală.

Aceste activități sunt scurte, eficiente și ușor de integrat în orarul săptămânal, fără a necesita resurse speciale.

4. Evaluarea – de la formal la funcțional

Evaluarea lecturii nu trebuie să se limiteze la întrebări cu un singur răspuns corect. Mai eficient este să urmărim:

capacitatea de a face conexiuni (cu alte texte, experiențe personale),
 formularea unei opinii proprii,
 interesul autentic pentru subiectul lecturii.

Un copil care întreabă „Mai avem voie să citim?” sau care cere o carte anume, e deja pe drumul cel bun – iar asta e mai valoros decât o fișă rezolvată perfect.

5. Rolul învățătorului: facilitator, nu doar evaluator

Învățătorul nu trebuie să fie un simplu corector de răspunsuri, ci un ghid atent la reacțiile copiilor. Citirea expresivă a unui fragment, discuțiile libere după text, alegerea cărților împreună – toate contribuie la dezvoltarea unei relații firești cu lectura.

De asemenea, este important ca lectura să nu fie folosită ca pedeapsă sau temă de umplură. Trebuie integrată în mod coerent în proiecte interdisciplinare, jocuri, dezbateri simple, chiar și activități de relaxare (lectură pe perne, în aer liber etc.).

Concluzie

Formarea gustului pentru lectură la vârste mici nu se produce prin obligație, ci prin expunere constantă, exemple autentice și activități cu sens. Cititul trebuie să devină parte din viața școlară de zi cu zi – nu doar în orele de „Comunicare în limba română”, ci și în activități

integrative, proiecte și momente de reflecție.

Lectura, făcută cu răbdare și sens, nu doar dezvoltă mintea copilului, ci îl ajută să devină un adult care înțelege lumea, pe ceilalți și pe sine.

Bibliografie și resurse utile (selectiv, cu rol stimulator):

Manolescu, M. (coord.) – *Didactica lecturii*, Editura Paralela 45, 2022.

Ghid actualizat pentru învățători privind abordarea funcțională și expresivă a textului literar.

Stăncescu, I. – *Cititul cu sens în clasele primare*, Editura Didactică și Pedagogică, 2021.

Mureșan, A. – *Copiii și lectura în era digitală*, Revista „Educația Azi”, nr. 3/2023.

Reflecție realistă și practici recomandate pentru atragerea elevilor către lectură în context digital. la vârste mici nu se produce prin obligație, ci prin expunere constantă, exemple autentice și activități cu sens. Cititul trebuie să devină parte din viața școlară de zi cu zi – nu doar în orele de „Comunicare în limba română”, ci și în activități integrative, proiecte și momente de reflecție.

Lectura, făcută cu răbdare și sens, nu doar dezvoltă mintea copilului, ci îl ajută să devină un adult care înțelege lumea, pe ceilalți și pe sine.

FĂDOR ANCA - VERONICA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „REGINA ELISABETA”

LOCALITATE: RĂDĂUȚI

Managementul clasei de elevi: fundamente teoretice și perspective educaționale

Clasa de elevi nu este doar un spațiu al transmiterii de cunoștințe, ci un mediu socio-educational complex, în care interacțiunile, regulile, emoțiile și comportamentele contribuie esențial la succesul procesului de predare-învățare.

Cu cât procesul educațional este mai adaptat nevoilor și particularităților individuale ale elevilor, cu atât interacțiunea dintre activitatea educațională și elev devine mai eficientă.

În sistemul de învățământ actual, tot mai mulți profesori, atât debutanți, cât și cu experiență, se confruntă cu noi provocări legate de gestionarea comportamentelor perturbatoare ale elevilor și de menținerea unui climat educațional sănătos.

În special în învățământul primar, unde bazele dezvoltării personalității copilului sunt în plină formare, eficiența managementului clasei devine un factor esențial pentru succesul procesului instructiv-educativ. În ultimele decenii, studiile educaționale au arătat o creștere a comportamentelor disruptive în rândul elevilor din ciclul primar, fenomen asociat cu o diversificare a nevoilor educaționale, cu influențele mediului familial și digital, dar și cu schimbarea stilurilor de predare și învățare.

Conceptul de managementul clasei a fost introdus în SUA și este deseori tradus drept conducerea clasei. De asemenea sunt utilizați și alți termeni cum ar fi managementul activității didactice, organizarea, conducerea clasei.

Această noțiune amplă poate fi definită în multiple moduri, precum în tabelul următor:

<i>John Dewey</i>	1938	Managementul clasei este organizarea mediului educațional în așa fel încât să favorizeze cooperarea, autonomia elevului și experiența activă, într-un cadru democratic, în care disciplina nu este impusă din exterior, ci rezultă natural din implicarea conștientă a copilului în activități semnificative.
<i>Maria Montessori</i>	1977	Clasa este un spațiu organizat pentru dezvoltare autonomă; cadrul didactic gestionează indirect procesul prin „mediul pregătit”.

<i>Carol Weinstein & Andrew Mignano</i>	1997	„Managementul clasei reprezintă totalitatea acțiunilor pe care profesorul le întreprinde pentru a crea și menține un mediu care favorizează învățarea academică și dezvoltarea socio-emoțională a elevilor.”
<i>Robert J. Marzano</i>	2003	„Un management eficient al clasei implică stabilirea unor reguli clare, intervenții consecvente și dezvoltarea unor relații pozitive cu elevii, toate corelate direct cu succesul academic.”
<i>W. Weber (apud Stan, E., 2009)</i>		„setul de activități prin intermediul cărora profesorul promovează comportamentul adecvat al elevului și elimină comportamentul inadecvat, dezvoltă relații interpersonale bune și un climat socioemoțional pozitiv în clasă, stabilește și menține o organizare eficientă și productivă a clasei”
<i>Vasile Molan</i>	2007	„Managementul clasei de elevi vizează intervenția planificată, sistematică și adaptivă a profesorului pentru a asigura coerența procesului educativ și participarea activă a elevilor.”
<i>Ioan Jinga & Elena Istrate</i>	2008	„Managementul clasei constă în totalitatea strategiilor utilizate de cadrul didactic pentru organizarea activităților, controlul comportamentului elevilor și crearea unui climat educațional eficient.”

Este evidentă nevoia permanentă de adaptare la schimbările survenite inopinat, iar optimizarea managementului clasei devine esențială pentru a asigura un învățământ de calitate.

Managementul clasei reprezintă o competență esențială pentru profesori, fiind direct corelat cu calitatea educației. Formarea cadrelor didactice în acest domeniu trebuie să devină o prioritate, iar strategiile aplicate să fie adaptate la nevoile reale ale elevilor.

Surse bibliografice:

1. Dewey, J., *Experience and Education*. New York: Macmillan, 1938;
2. Jinga, I., & Istrate, E., *Management educațional*. București: Editura All, 2008;
3. Marzano, R.J., *Classroom Management That Works: Research-Based Strategies for Every Teacher*. Alexandria, VA: ASCD, 2003;
4. Molan, V., *Managementul clasei de elevi*, Iași: Editura Polirom, 2007;
5. Montessori, M., *Descoperirea copilului*, București: Editura Didactică și Pedagogică, 1977;
6. Weber, W. (apud Stan, E., 2009), *Managementul clasei de elevi*. În E. Stan, *Management educațional*. Iași: Polirom.

TODAȘCĂ IONELA-LOREDANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.2

LOCALITATE: VATRA DORNEI, SUCEAVA

Finalități transdisciplinare în proiectele educaționale LeAF

„Finalitatea sa este înțelegerea lumii prezente, unul dintre imperativele sale fiind unitatea cunoașterii.”

(Basarab Nicolescu)

Când un răsărit de soare sau un apus privit de sus, de pe vârful Oușoru, își revarsă razele blânde deasupra orașului Vatra Dornei, totul capătă culori minunate: verdele e parcă mai verde, albastrul e parcă mai albastru și-n jurul tău oamenii zâmbesc. Orașul nostru, situat într-o zonă binecuvântată cu aer curat, păduri mândre, pământ generos, ape vindecătoare și vârfuri maiestuoase ale munților ce ne înconjoară, este locul în care trăim zi de zi cu dorința de a păstra ceea ce ni s-a dăruit.

În Vatra Dornei, 30 de elevi din clasa a II-a A de la Școala Gimnazială Nr.2 sunt mai mult decât niște admiratori ai naturii, sunt copii care iubesc și protejează mediul înconjurător, iar sloganul nostru Eco-Școala este ”Natura suntem noi!”.

Pentru a diminua efectele perioadelor pline de stres, am decis să stimulez elevii să-și recapete interesul pentru învățare prin implicarea activă într-un proiect de educație ecologică LeAF.

Proiectul ”Culorile pădurii prin ochi de copil”. Proiectul a respectat tematica pentru anul școlar 2024/2025: ”Pădurea și Biodiversitatea”, s-a derulat cu sprijinul părinților și a fost structurat în trei etape.

a) În etapa de documentare, am desfășurat sesiuni on-line pe platforma G-Suite for Education pentru a constitui comitetul de mediu, pentru a completa lista de activități și locații cu propunerile elevilor. Primele sarcini de lucru au fost să observe bogăția de culori a pădurii de la propria fereastră și să redea dragostea lor față de natură în compoziții plastice. Creațiile lor au fost înscrise la Concursul Internațional de creație ”Natura inspiră și dăruiește” și au fost popularizate prin proiectul eTwinning ”Reading is life”. Alți elevi au participat la etapa I a Concursului de fotografie organizat în cadrul programului Eco-Școala și au obținut premii. Momentul cel mai frumos din etapa de documentare a fost acela în care am primit permisiunea

de a desfășura prima activitate de tip outdoor: am efectuat o vizită la Parcul Național Călimani pentru a ne familiariza cu fauna și vegetația specifică zonei, apoi ne-am extins experiența de învățare cu vizionarea unui documentar despre Parcul Municipal Vatra Dornei, care este centrul de atracție al orașului pentru toți turiștii.

b) În etapa de lucru, am desfășurat o activitate integrată cu titlul ”Culorile pădurii” în Parcul Municipal. A fost evidențiat mesajul educativ al textului ”Povestea brăduțului” de Passionaria Stoicescu. Am primit ”Sfaturi de la un copac” pe care le-am supus unei discuții și am construit împreună mini-postere cu mesaje, am discutat despre importanța pădurii ca mic ecosistem, ne-am orientat prin labirintul de copaci, am observat plante, am hrănit veverițele și păsările, am pictat în culorile pădurii, am jucat teatru cu jucării de pluș, ne-am bucurat cu cântecul ”Toți copiii Pământului” și ne-am energizat cu jocuri și voie bună.

c) În etapa de evaluare, ne-am reîntâlnit fizic în sala de clasă și elevii au avut ocazia să expună opinii în favoarea utilizării raționale a resurselor și a protejării acestui habitat numit pădure, să specifice beneficiile oferite de pădure, să enumere oportunitățile economice ce nu lezează mediul și să menționeze comportamentele civice ce trebuie încurajate. Ne-am hotărât să nu mai folosim pahare de plastic, să utilizăm de mai multe ori o sticlă de apă, să umplem bidoanele cu apă de la izvorul din parc, să reutilizăm unele materiale pentru a realiza , pentru a confecționa ceva diferit, atractiv și distractiv: ne-am făcut jucării noi din materiale reciclabile.

Pot concluziona faptul că a fost o experiență minunată participarea noastră la Programul ”Să învățăm despre pădure” în acest an școlar. Prin proiectul ” Culorile pădurii prin ochi de copil” ne-am dorit să ne reconfirmăm statutul nostru de harnici voluntari și vom continua prin activități specifice să atragem atenția asupra necesității urgente de protejare a mediului.

Transdisciplinaritatea construiește punți între discipline.Reprezintă forma de întrepătrundere a mai multor discipline în contextul învățării școlare. La clasele primare, avantajele abordării transdisciplinare nu sunt de neglijat prin faptul că transdisciplinaritatea fundamentează învățarea pe realitatea lumii înconjurătoare, iar situațiile și experiențele trăite stimulează interesul elevului pentru învățare.

Finalitățile transdisciplinare sunt vizibile atunci când a comunica, a reacționa la mediul înconjurător, a se adapta, a prevedea, a învăța, a aplica, a rezolva probleme, a crea este facil pentru elev.

Proiectul nostru poate intra în galeria bunelor practici pentru că încurajează învățarea de tip Learning by doing, învățarea experimentală și învățarea colaborativă. Copiii și-au recăpătat interesul pentru învățare, și-au îmbunătățit rezultatele școlare, s-a simțit o revigorare a relațiilor dintre elevi în sala de clasă și dintre părinții implicați în activitățile proiectului.

Proiectul ne-a oferit oportunitatea de a învăța împreună, de a lucra împreună, de a colabora, de a crea împreună, de a descoperi împreună, de a ne asculta și înțelege unul pe celălalt, de a ne sprijini unul pe celălalt, de a ne întâlni toți: copii, părinți, cadre didactice, într-o lume curată, veselă, plină de energie numită Copilărie.

Prin propunerile lor, copiii ne-au fost colaboratori și au creat clipe de neuitat. Zâmbetul și bucuria lor au făcut acest an școlar mai fericit.

BORONEA GEORGETA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ARTUR GOROVEI” BUNEȘTI

LOCALITATE: BUNEȘTI, JUD. SUCEAVA

Importanța creativității în educație

Într-o lume în continuă schimbare, în care informația este accesibilă oricui printr-un simplu click, capacitatea de a gândi creativ devine una dintre cele mai valoroase abilități. Creativitatea nu mai este rezervată doar domeniilor artistice, ci este esențială în toate aspectele vieții, inclusiv în educație. Într-o școală modernă, creativitatea nu este un adaos opțional, ci o necesitate.

Ce este creativitatea?

Creativitatea poate fi definită ca abilitatea de a genera idei originale, de a găsi soluții noi la probleme și de a vedea lumea din perspective diferite. În educație, aceasta se manifestă prin metode de predare inovatoare, prin încurajarea gândirii critice și prin promovarea exprimării libere a elevilor.

Beneficiile cultivării creativității în clasă

- *Stimulează gândirea critică și capacitatea de analiză*

Elevii învață nu doar să accepte informația, ci să o pună sub semnul întrebării, să caute alternative, să formuleze explicații proprii. Creativitatea și gândirea critică merg mână în mână în procesul educațional modern.

- *Crește angajamentul și motivația intrinsecă*

Activitățile care implică joc, imaginație, explorare și libertate de exprimare sunt mai atractive decât cele standardizate. Ele transformă învățarea într-un proces viu, în care copilul se simte valorizat și implicat.

- *Încurajează exprimarea emoțională și identitară*

Creativitatea le permite elevilor să se exprime autentic, să-și descopere pasiunile și să își construiască o identitate personală sănătoasă, într-un mediu sigur.

- *Sprijină colaborarea și învățarea socială*

Prin proiecte, dezbateri, activități interdisciplinare sau jocuri de rol, elevii învață să lucreze în echipă, să-și exprime ideile clar și să asculte opiniile celorlalți.

- *Oferă soluții în fața incertitudinii*

Într-o lume imprevizibilă, capacitatea de a improviza, de a găsi soluții neașteptate și de a învăța din greșeli este crucială. Creativitatea pregătește elevii pentru necunoscut, nu doar pentru examene.

Cum pot profesorii să stimuleze creativitatea?

Într-o sală de clasă creativă, profesorul nu este doar un furnizor de cunoștințe, ci și un *facilitator al descoperirii*. Câteva direcții esențiale pentru susținerea creativității sunt:

- *Utilizarea metodelor active de predare:* brainstorming, proiecte, jocuri de rol, scenarii, învățare prin descoperire;
- *Încurajarea exprimării libere*, fără teama de a greși;
- *Adaptarea activităților la interesele elevilor* și oferirea de alegeri în realizarea sarcinilor;
- *Integrarea tehnologiei* – aplicații interactive, platforme digitale, instrumente multimedia care permit exprimarea vizuală și narativă;
- *Evaluarea formativă*, care oferă feedback constructiv și încurajează progresul, nu doar performanța punctuală.

De asemenea, este important ca profesorii să-și cultive propria creativitate. Un cadru didactic pasionat, deschis la nou, care inovează constant în propria practică, devine un model viu pentru elevi.

Concluzii

Creativitatea reprezintă un pilon esențial al educației contemporane, contribuind la formarea unor indivizi compleți, pregătiți să facă față provocărilor societății actuale. Pentru ca educația să devină cu adevărat transformatoare, este necesară o reconfigurare a paradigmatelor pedagogice, în care creativitatea să fie nu doar încurajată, ci valorizată sistematic.

Bibliografie

1. Craft, A. (2005). *Creativity in Schools: Tensions and Dilemmas*. Routledge.
2. Robinson, K. (2015). *Creative Schools: The Grassroots Revolution That's Transforming Education*. Penguin Books.
3. Sawyer, R. K. (2012). *Explaining Creativity: The Science of Human Innovation* (2nd ed.). Oxford University Press.
4. Pânișoară, I.-O. (2017). *Motivarea elevilor. Strategii și tehnici de stimulare a învățării*. Polirom.

LUȚIA ANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "IULIAN VESPER,,

LOCALITATE: HORODNIC DE SUS JUD. SUCEAVA

Beneficiile participării elevilor la concursuri școlare

Participarea elevilor la concursuri școlare aduce o serie de beneficii importante în dezvoltarea personală și intelectuală a copiilor. Dincolo de rezultatele obținute, aceste experiențe contribuie la formarea unor deprinderi și valori valoroase pe termen lung.

1. Stimularea interesului pentru învățare

Concursurile trezesc curiozitatea și dorința de a învăța mai mult decât conținutul de bază din programa școlară. Elevii sunt provocați să gândească aplicat, creativ și să își aprofundeze cunoștințele într-un mod atractiv.

2. Dezvoltarea încrederii în sine

Un copil care participă la concursuri, indiferent de rezultat, capătă mai multă încredere în forțele proprii. Fiecare experiență îi oferă prilejul de a-și evalua nivelul, de a-și descoperi punctele tari și de a învăța din greșeli.

3. Formarea responsabilității și a perseverenței

Pregătirea pentru un concurs presupune muncă susținută, planificare și seriozitate. Astfel, elevii învață ce înseamnă efortul personal, disciplina și angajamentul față de un scop.

4. Oportunități de recunoaștere și motivare

Diplomele, premiile sau simplele aprecieri oferite în cadrul concursurilor devin surse de motivație puternică. Ele pot încuraja elevii să continue să performeze și să se dezvolte, atât pe plan academic, cât și personal.

5. Descoperirea talentelor și orientarea în carieră

Concursurile oferă contextul ideal pentru ca elevii să își descopere pasiunile și aptitudinile – fie că vorbim de matematică, limba română, arte sau științe. Aceste descoperiri pot influența traseul educațional și profesional de mai târziu.

6. Socializare și spirit de competiție sănătos

Participarea la concursuri – mai ales cele desfășurate la nivel județean sau național – înseamnă și interacțiune cu alți copii talentați. Elevii învață să colaboreze, să își exprime ideile și să respecte performanțele celorlalți, dezvoltând un spirit de competiție corect.

Concluzie

Concursurile școlare nu ar trebui privite doar ca o întrecere pentru premii, ci ca o *oportunitate de creștere și autocunoaștere*. Prin participare activă, elevii învață nu doar să fie mai buni la o anumită disciplină, ci și să devină *persoane responsabile, curajoase și motivate să își depășească limitele*.

Analiză SWOT – Participarea elevilor la concursuri școlare

Categorie Descriere

- Stimularea gândirii critice și a creativității
- Creșterea motivației pentru învățare

- Puncte tari*
- Dezvoltarea încrederii în sine și a responsabilității
 - Posibilitatea de a obține recunoaștere și validare personală
 - Identificarea timpurie a talentelor și aptitudinilor individuale
 - Presiune emoțională asupra unor elevi sensibili
 - Accent exagerat pe rezultate în detrimentul învățării

- Puncte slabe*
- Inegalități între elevii cu resurse diferite (mediu rural vs urban, acces la pregătire suplimentară)
 - Posibila demotivare în cazul eșecului repetat
 - Posibilitatea de participare la concursuri naționale și internaționale
 - Dezvoltarea unor abilități transversale (comunicare, gestionarea timpului,

Oportunități autocontrol)

- Colaborări între școli și cadre didactice pentru susținerea elevilor
- Implicarea părinților în procesul educațional

- Amenințări*
- Compararea excesivă între elevi, care poate crea tensiuni
 - Scăderea interesului dacă concursurile sunt percepute ca „obligații”

Categorie Descriere

- Lipsa unui cadru echitabil pentru toți participanții
- Neimplicarea școlii sau a familiei în susținerea elevilor

STRATULAT ANAMARIA RALUCA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ MIHAI NICULĂIASA ”

LOCALITATE: LĂMĂȘENI

Creativitatea în educație – un drum spre inima copilului

Atunci când vorbim despre școală, ne gândim de multe ori la bănci, manuale, note și lecții. Dar, dincolo de toate acestea, școala este – sau ar trebui să fie – un loc în care copilul învață să gândească, să creeze și să se exprime liber. Ca învățătoare, am înțeles în timp că, dacă vreau ca elevii mei să vină cu drag la ore, trebuie să le dau libertatea de a fi ei înșiși și de a-și folosi imaginația.

Creativitatea nu înseamnă doar desen sau muzică. Ea înseamnă să găsești soluții originale, să pui întrebări curajoase și să ai curajul de a greși. Într-o zi, la ora de matematică, am dat o problemă obișnuită despre măsurarea timpului. Un elev a propus o rezolvare inedită, folosind un desen cu ceasuri solare. În loc să îl corectez, l-am invitat să explice și colegilor. A fost o lecție pentru toți: și în matematică putem fi creativi!

Am organizat deseori ateliere în care copiii și-au creat propriile povești, benzi desenate, sau chiar jocuri. Într-un proiect intitulat „Orașul visat de noi”, fiecare elev a construit din materiale reciclabile o clădire imaginată. Apoi, le-am așezat împreună și am discutat despre valori: cum arată o lume în care ne respectăm, reciclăm, ne ajutăm. Prin joacă și creativitate, am făcut educație civică și dezvoltare personală, fără ca elevii să simtă că „fac lecții”.

Creativitatea apropie copiii de școală, dar și pe noi – adulții – de sufletul lor. Uneori, un copil mai timid poate înflori atunci când i se oferă șansa să creeze ceva al lui. Îmi amintesc de o fetiță care nu răspundea aproape deloc în clasă, dar care a uimit întreaga școală cu o pictură realizată pentru un concurs. Acel moment a fost pentru ea o rampă de lansare – a căpătat curaj, s-a deschis și a devenit mult mai implicată.

Un copil creativ este un copil încrezător în forțele proprii, capabil să își exprime ideile și să se adapteze ușor în fața provocărilor. Prin exercițiul constant al imaginației și al exprimării libere, elevul își dezvoltă autonomia, responsabilitatea, empatia și gândirea critică – calități esențiale pentru o viață echilibrată, atât în plan personal, cât și profesional.

În plus, atunci când creativitatea este valorizată în clasă, relația profesor-elev se umanizează. Elevii simt că pot contribui, că au un cuvânt de spus, că ideile lor contează. Se

simt văzuți și ascultați – iar acest lucru contribuie la stima lor de sine și la motivația pentru învățare.

Noi, dascălii, nu trebuie să inventăm activități spectaculoase pentru a stimula creativitatea. Uneori, este suficient să punem o întrebare altfel, să schimbăm ordinea lucrurilor, să oferim posibilitatea alegerii. Am observat că simplul fapt de a le permite copiilor să-și aleagă titlul propriu pentru o compunere le aprinde imaginația și îi implică mai mult în scris.

Creativitatea nu e un „premiu” pentru cei mai buni, ci o parte firească din procesul de învățare. Fiecare copil are ceva de spus, iar școala trebuie să-i ofere un cadru prietenos, în care să se simtă ascultat și încurajat. Printr-o educație care valorizează creativitatea, îi ajutăm pe elevi să devină nu doar buni la școală, ci și pregătiți pentru viață.

ZĂICESCU MIRELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.3

LOCALITATE: SUCEAVA

Strategii de evaluare

Strategia evaluării în trei timpi este cea care azi câștigă tot mai mult teren în practica didactică datorită efectelor sale formative.

Ea presupune următorii pași:

1. evaluare inițială
2. evaluarea pe parcursul procesului (formativă și sumativă)
3. evaluare finală

1. Evaluarea inițială

- se efectuează la începutul unui program de instruire (ciclu de învățământ, an școlar, capitol, lecție)
- este necesară datorită eterogenității cunoștințelor elevilor
- constituie o condiție pentru reușita activității
- asigură continuitatea în asimilarea unui ansamblu de cunoștințe
- funcții îndeplinite: diagnostică și prognostică

2. Evaluarea pe parcurs/ dinamică îmbracă două forme:

a. evaluarea cumulativă sau sumativă

- se realizează prin verificări punctuale pe parcursul programului, încheiată cu o evaluare globală la sfârșitul unor segmente de activități relative mari (modul/an școlar/ ciclu școlar)
- se limitează la constatarea reușitei/ nereușitei
- are efecte slabe pentru reglarea programului
- sondajele au o fidelitate redusă
- îndeplinește funcții de : verificare a rezultatelor finale și de comunicare în exterior a rezultatelor

b. evaluarea formativă sau continuă

- se efectuează continuu, pe secvențe mici, vizînd nu numai produsul învățării ci și procesul

- evaluează progresul fiecărui elev
- are efecte de reglare atât asupra învățării cât și asupra întregului proces didactic
- pentru a-și îndeplini funcția formativă, evaluarea trebuie să fie: continuă, analitică și completă, aprecierea rezultatelor să se facă în raport cu obiectivele instruirii și nu cu rezultatele altor elevi.

3. Evaluarea finală

- este retrospectivă în raport cu programul de formare, intervenind la încheierea acestuia
- este sintetică, globală, în comparație cu evaluările realizate pe parcursul programului
- operează un sondaj în conținuturi
- funcții: de certificare, de ierarhizare și selecție, foarte slab funcția de diagnoză

LAZAR ELENA

UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 - GPN NR. 3

LOCALITATE: MARGINEA

Alfabetismul funcțional

Într-o epocă în care majoritatea dintre noi ne dorim să avem copii care să cunoască cel puțin două limbi străine, trebuie să punem tot mai mult accent pe alfabetizare. Dar cum am putea oare defini acest termen?

În înțelegerea clasică, *alfabetizarea* este procesul de instruire a unei persoane cu scopul obținerii abilității (capacității) de a scrie și de a citi. Termenul primește conotații suplimentare în discursul contemporan care pune problema funcționalității abilităților de citit-scris în contexte diverse. Câmpul lexical al alfabetizării a fost ca urmare completat cu termenul alfabetizare funcțională și conceptul opus: analfabetism funcțional, noțiuni care atrag atenția asupra achiziției citit-scrisului ca instrumente absolut esențiale în repertoriul omului modern confruntat cu situații de comunicare diverse și din ce în ce mai problematice și inedite.

Alfabetizarea la citire / lectură – sintagmă care nuanțează câmpul lexical al alfabetizării, se referă la înțelegerea, utilizarea, și reflecția asupra textelor scrise, pentru a-și atinge scopurile, pentru a-și dezvolta cunoștințele și potențialul și pentru a participa la viața socială. Ea reprezintă, alături de alfabetizarea matematică și alfabetizarea științifică, un câmp de dezvoltare care contribuie la dezvoltarea abilității de a rezolva probleme.

Procesul de instruire în domeniul citirii este „Abilitatea de a înțelege și de a utiliza acele forme ale limbajului scris obligatorii în societate și apreciate de indivizi. Tinerii cititori pot construi semnificații dintr-o varietate de texte. Ei citesc cu scopul de a învăța, de a participa la cercurile de lectură din școli, pentru nevoile curente și pentru plăcerea personală.”

Un punct de vedere cu privire la modul în care se desfășoară și ar trebui să se desfășoare acțiunea educațională în favoarea alfabetizării funcționale este *capacitatea de lectură* la elev. Aceasta reprezintă un pas în învățare. Miron Costin afirma „...*nu este alta, și mai frumoasă, și mai de folos în viața omului zăbavă decât cetitul cărților.*” Gustul pentru lectură se formează încă de la vârste fragede, în familie. Orice plimbare poate fi un motiv pentru lectură, dar un alt fel de lectură - cea a semnelor de circulație, a comportamentului, a culorilor, a reacțiilor celorlalți. Orice călătorie prin și în afara localității este, de asemenea, un prilej pentru a povesti istoricul locurilor, pentru amintiri și impresii.

Copiii cărora li se citește începând de la vârste mici vor învăța să citească mai ușor și mai repede decât cei cărora nu li s-a citit. Este cea mai ușoară și mai puțin costisitoare metodă prin care îi putem ajuta să aibă succes la școală. Este unul dintre cele mai importante lucruri pe care le putem face ca părinți/educatori. Copiii învață să citească abia la școală, dar, de multe ori, asociază cititul cu lecțiile și nu cu o activitate distractivă. De departe, cea mai eficientă metodă de a-i încuraja pe copii să iubească cărțile și cititul este să le citim de mici, și, cu cât începem mai devreme, cu atât șansele de succes sunt mai mari.

Stimularea interesului copiilor pentru lectură și pentru carte din familie, se continuă în grădiniță. Dezvoltarea creativității, a expresivității și a înțelegerii mesajului scris astfel încât să-i permită copilului integrarea cu mai multă ușurință în cerințele programului școlar. Prin diferite proiecte educaționale cum ar fi *Să citim pentru mileniul III* și *Citește-mi 100 de povești* se dorește o provocare lansată copiilor și educatorilor ce constă în capacitatea de a evada în universul basmelor, adică de a reuși să pătrundă în acest loc tainic prin stăpânirea artei de a asculta, de a analiza, de a învăța, de a reproduce, de a acționa, de a se relaxa.

Copiii adoră poveștile, de aceea am propus activități cât mai variate, care să îmbine armonios necesitatea lor de mișcare cu activități care să le solicite memoria, gândirea și să le stimuleze imaginația creatoare. De regulă citesc sau rostesc în fiecare zi povești astfel încât să a creat un „*moment al poveștilor*” în cadrul activităților din ziua respectivă. Voi citi copiilor sau voi prezenta o poveste în fiecare zi, la centru „*Biblioteca*”, astfel stimulându-se curiozitatea copiilor și apropierea față de mesajul scris. De asemenea și copiii pot prezenta povești pe care le-au auzit de la părinți devenind astfel povestitori pentru un moment.

Fiind educatoare de peste trei decenii, am aplicat la grupă sau am sugerat de multe ori părinților, ca în momentele lecturii, copilul să fie încurajat să redea prin desen ceea ce a înțeles sau să asculte muzică potrivită textului audiat. Ținând cont de faptul că dezvoltarea cognitivă și emoțională a copiilor este diferită, părinții trebuie să fie atenți la dezvoltarea armonioasă, evitând comparațiile cu alții copii și observațiile care îi pot inhiba.

În învățământul primar forma de îndrumare a lecturii folosită cel mai des este povestirea. Elevii citesc povestirea, de regulă acasă, iar în oră povestesc lectura citită. Conținutul povestirii este redat de mai mulți elevi ceea ce duce la activizarea și antrenarea lor în activitate. Elevii se întrec în a povesti cât mai mult și mai frumos, antrenând astfel și pe cei mai puțin dornici de lectură.

Școala trebuie să organizeze cât mai multe activități extrașcolare de cultivare a lecturii suplimentare, activități extrașcolare de cultivare a lecturii suplimentare, activități la care poate fi antrenată și familia, comunitatea locală, instituțiile și organizațiile de educație și cultură.

Dacă elevul face parte dintr-o familie mai elevată, atunci se poate recomanda părinților să poarte discuții întâmplătoare cu copilul, despre cărțile citite, ce l-ar interesa, discuții despre opere și diverși autori. În excursiile care se fac cu întreaga familie, părinții trebuie să își propună și vizitarea unor case memoriale, muzee, biblioteci și alte obiective culturale, prin care vor cultiva în mod implicit dorința de a ști mai multe despre un lucru, despre un sciitor, despre o carte.

A înțelege literatura înseamnă a avea capacitatea de a raporta impresiile, trăirile autorului la propria ta experiență de viață, înseamnă a stabili legături nu doar cu cele știute dinainte, cu noțiunile cunoscute, ci și cu emoțiile, simțămintele pe care le generează lectura cărții. Succesul rezidă în educație, acces la cărți, ore de lectură împreună cu copiii, dar și interacțiunea verbală cu aceștia, pentru a le stimula creativitatea și curiozitatea.

Bibliografie

1. Albuлесcu, I., (2009) *Doctrine fundamentale în științele educației*, Casa Cărții de Știință, Cluj Napoca
2. Cain, K. (2012). *Abilitatea de a citi*, Editura ASCR Cluj-Napoca
3. Wagner, T. (2014), *Formarea inovatorilor. Cum crești tinerii care vor schimba lumea de mâine*, Editura Trei, București.

HULPE LIDIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: SCOALA GIMNAZIALA NR.27

LOCALITATE: TIMISOARA

Creativitatea in procesul instructiv-educativ

Creativitatea este capacitatea de a realiza creații noi, originale.

Concluzia este ca cea mai bună modalitate de a fi creativ este să li se permită copiilor să facă ceea ce le place din punct de vedere educativ, libertatea de a alege e un factor foarte important în acest proces.

Creativitatea este găsirea unei soluții, idei, rezolvarea prin efort propriu de gândire și acțiune. Când vine vorba de procesul educațional, înseamnă formarea și cultivarea unor capacități intelectuale și practice, fundamentale în procesul creator real.

Componenta principală a creativității este *imaginația*, pe lângă aceasta mai adăugăm și *motivația*... iar cealalta componentă este *voința, perseverența* spre reușită.

Se spune ca toți oamenii sunt creativ, dar numai unii sunt și talentați.

Psihologic, creativitatea este dată de *factori cognitivi* (intuiție, gândire, inteligență, memorie și imaginație) și de *factorii noncognitivi* (motivație, aptitudini, trăsături de personalitate). Intuiția și memoria achiziționează și stochează informația, gândirea și inteligența prelucrează și transformă informația în produse noi. Nu putem vorbi despre un proces creativ fără participarea inteligenței, ceea ce nu înseamnă că toate persoanele inteligente sunt și creative.

Inteligența creatoare este o formă superioară a comportamentului creativ care presupune sensibilitate, flexibilitate, dorință și pasiune. Un alt factor important este *intuiția*, apariția bruscă a rezolvării problemei.

Aptitudinile speciale – exprimă potențialul nativ al individului. Talentul este o formă de manipulare a aptitudinilor, iar cea mai înaltă formă este geniul.

Factorii nonintelectuali – persoanele creatoare au încredere în forțele proprii, tărie de caracter, persoane independente, nonconformiste și de obicei introvertite. Colectivul are un rol important în formarea motivației creatoare.

Factorii pedagogici – presupune o muncă îndelungată și constantă, atât la școala cât și acasă și un bagaj de cunoștințe și deprinderi, priceperi. Metode participativ active (metoda descoperirii, conversația euristică, problematizarea, studiu de caz).

Cercetarea experimentală își propune să evidențieze rolul creativității în predarea limbii române, matematică, dezvoltarea gândirii critice și a imaginației creatoare la elevi.

Metode folosite în cadrul cercetării: *observația, planul de observare și experimentul.*

În urma observației, cadrul didactic obține date despre elev, comportamente în situații provocate și în condiții obișnuite. Totodată poate face și aprecieri verbale, important este să fie sincere și obiective.

Planul de observare vizează: nivelul limbajului, vocabularul, exprimarea, capacitatea de comunicare, implicarea, participarea, pasiunea pentru joc.

În cadrul experimentului, am apelat la 2 clase din ciclul primar, clasa a IV-a tradițional și clasa a IV-a în alternativa educațională Step by Step, unde am susținut ore de limba română și matematică în condiții diferite.

Experimentul s-a desfășurat în 3 etape:

Pre – testul în care s-a stabilit nivelul de pregătire, deprinderi, priceperi, atenție voluntară.

Etapă intervenției experimentale și a avut ca scop dezvoltarea limbajului creator.

Pro – estul a fost evaluat nivelul de dezvoltare și îmbogățirea limbajului, imaginația, interesul pentru joc.

Concluzia

- Utilizarea jocului asigură funcționalitate mai bună în procesul instructiv-educativ și rezultate superioare din partea elevilor.
- Gândirea creativă permite elevilor să se exprime liber, să aibă păreri diferite, fără rețineri și constrângeri.
- Copiii sunt diferiți, învață diferit, de aceea ei devin capabili să descopere, să aprecieze și să-și dezvolte potențialul interior. Prin greșeli ei se autocorectează, prin exprimarea sentimentelor negative ei învață să-și exprime emoțiile.

Învățătorul creează o atmosferă în care elevii își construiesc propria cunoaștere. Este stimulată foarte mult cooperarea, pentru a evita marginalizarea și excluderea.

VICAȘ DANIELA ELENA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC ELECTROTIMIȘ. ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.20

LOCALITATE: TIMIȘOARA

Gândirea critică în învățământul primar în alternativa step by step

Într-o lume tot mai complexă și rapid schimbătoare, abilitatea de a gândi critic nu mai este un lux, ci o necesitate fundamentală. Gândirea critică, adică procesul de analiză obiectivă a informațiilor, de evaluare a argumentelor și de formare a judecăților raționale, este o competență esențială pentru succesul academic, profesional și personal. Deși mulți o asociază cu studiul la nivel universitar, semințele gândirii critice trebuie plantate și cultivate încă din învățământul primar. La această vârstă, copiii sunt prin natura lor curioși și dornici să exploreze, iar școala are rolul de a le structura această curiozitate într-un mod care să le permită să devină cetățeni informați și capabili să ia decizii responsabile. În contextul alternativelor educaționale, precum programul Step by Step, dezvoltarea gândirii critice capătă o importanță deosebită, fiind integrată organic în filosofia și metodologia de predare.

La ciclul primar, gândirea critică nu înseamnă să-i transformăm pe copii în filosofi, ci să le oferim instrumentele necesare pentru a pune întrebări, a căuta răspunsuri, a distinge între fapte și opinii și a înțelege perspective diferite. Este vorba despre a-i învăța să nu accepte informația ca atare, ci să o proceseze activ. Un elev care gândește critic este un elev care știe să observe, să compare, să clasifice, să facă conexiuni, să identifice probleme și să propună soluții. Aceste abilități sunt fundamentale nu doar pentru a înțelege materia școlară, ci și pentru a naviga în viața de zi cu zi, a face față provocărilor și a se adapta la situații noi. Fără dezvoltarea gândirii critice, copiii riscă să devină receptori pasivi de informații, ușor manipulabili și lipsiți de inițiativă.

Alternativa educațională Step by Step este concepută, prin însăși structura sa, pentru a cultiva gândirea critică de la cele mai mici vârste. Aceasta se bazează pe câteva principii cheie care favorizează dezvoltarea acestei abilități esențiale:

Unul dintre pilonii Step by Step este învățarea centrată pe elev. Aceasta înseamnă că elevul nu este un vas gol care trebuie umplut cu informații, ci un participant activ la propriul proces de învățare. Copiii sunt încurajați să-și exprime ideile, să pună întrebări și să exploreze subiecte de interes. Prin alegerea activităților în centrele de activitate sau stațiile de învățare,

elevii își asumă responsabilitatea pentru învățarea lor, își stabilesc obiective și își gestionează timpul. Această autonomie forțează copilul să gândească, să planifice și să ia decizii, acțiuni fundamentale în procesul gândirii critice. De exemplu, alegerea unui centru de matematică implică decizia ce problemă să rezolve sau ce joc logic să abordeze, evaluând singur gradul de dificultate și propriile abilități.

Învățarea experiențială și bazată pe proiecte este un alt element central în Step by Step care stimulează puternic gândirea critică. În loc să memoreze fapte din manuale, elevii participă la proiecte practice, unde trebuie să cerceteze, să colecteze informații, să analizeze date și să prezinte concluzii. De exemplu, un proiect despre "Ciclu de viață al plantelor" nu înseamnă doar citirea despre el, ci plantarea de semințe, observarea creșterii, înregistrarea datelor, compararea rezultatelor și tragerea de concluzii despre factorii care influențează creșterea. Aceste activități concrete cer copiilor să gândească logic, să rezolve probleme și să evalueze rezultatele, dezvoltând astfel abilități de gândire critică în mod natural.

Colaborarea și comunicarea sunt, de asemenea, esențiale în abordarea Step by Step. Prin discuțiile de la "Întâlnirea de dimineață" și prin lucrul în grup la diverse proiecte, copiii sunt expuși la perspective diferite, învață să asculte, să argumenteze, să negocieze și să ajungă la un consens. Această interacțiune socială este vitală pentru dezvoltarea gândirii critice, deoarece îi obligă pe elevi să își clarifice propriile idei, să le apere sau să și le modifice în lumina noilor informații primite de la colegi. Când lucrează la un proiect de grup, copiii trebuie să discute, să aleagă cea mai bună strategie, să își împartă sarcinile și să se evalueze reciproc, toate acestea implicând procese de gândire critică.

Educatorii Step by Step folosesc o serie de strategii și activități pentru a încuraja gândirea critică la elevii din ciclul primar:

Un exemplu concret este tehnica "Gândește-pereche-împărtășește". Elevii primesc o întrebare sau o problemă, își iau un moment să gândească individual, apoi discută cu un coleg (în pereche), iar la final împărtășesc ideile lor cu întreaga clasă. Această metodă le oferă copiilor timp să-și structureze gândurile, să-și testeze ideile într-un context restrâns și apoi să le prezinte public, dezvoltând atât gândirea independentă, cât și capacitatea de comunicare și colaborare.

Jocurile de rol și simulările sunt de asemenea extrem de eficiente. De exemplu, o simulare a unei dezbateri simple despre "Ar trebui să avem mai multe parcuri în oraș?" îi poate determina pe copii să identifice argumente pro și contra, să asculte punctul de vedere al altora și să încerce să convingă. Acest exercițiu îi învață să analizeze o situație din mai multe unghiuri și să își formuleze argumentele.

Folosirea întrebărilor deschise și a celor de tip Socratic este o practică constantă. În loc să pună întrebări cu răspunsuri scurte și unice, educatorii Step by Step încurajează întrebările de tipul "De ce crezi asta?", "Cum ai ajuns la această concluzie?", "Ce s-ar întâmpla dacă...?", "Ce alte soluții ar mai fi?". Aceste întrebări stimulează explorarea, raționamentul și gândirea divergentă, forțând copiii să își justifice răspunsurile și să gândească dincolo de superficial.

Analiza vizuală și interpretarea imaginilor reprezintă o altă activitate utilă. Copiii pot fi rugați să privească o imagine (o fotografie istorică, o operă de artă, o ilustrație dintr-o carte) și să răspundă la întrebări precum "Ce vezi în această imagine?", "Ce crezi că se întâmplă aici?", "Ce simți când o privești?", "Ce întrebări îți ridică această imagine?". Această activitate dezvoltă abilitățile de observare, interpretare și formulare de ipoteze.

Rezolvarea de probleme autentice, adaptate nivelului lor de vârstă, este un pilon al gândirii critice. De exemplu, dacă clasa vrea să organizeze o serbare, elevii pot fi implicați în planificare: "Cum am putea strânge bani?", "Cine ar trebui să facă ce?", "Cum vom decora sala?", "Ce muzică ar trebui să punem?". Procesul de planificare, de identificare a resurselor și de depășire a obstacolelor dezvoltă abilități practice de gândire critică.

Portofoliile sunt instrumente prin care elevii își pot documenta propriul proces de gândire. Ei pot scrie despre ce au învățat, ce le-a fost greu, cum au depășit un obstacol sau ce întrebări mai au. Această auto-reflecție ajută la consolidarea gândirii critice și la dezvoltarea metacogniției (gândirea despre propriul proces de gândire).

În concluzie, gândirea critică în învățământul primar nu este un subiect separat predat în orar, ci o abilitate transversală, integrată organic în întreaga experiență de învățare. Abordări precum Step by Step, prin accentul pus pe autonomia elevului, învățarea experiențială, colaborare și întrebările stimulatoare, creează un mediu fertil în care copiii sunt încurajați să gândească, să exploreze și să devină adevărați rezolvatori de probleme. Investiția în dezvoltarea gândirii critice la vârste mici este, de fapt, o investiție în viitorul fiecărui copil și al societății în ansamblul ei, pregătindu-i pentru a face față provocărilor unui secol XXI dinamic și imprevizibil.

HULBER LIA-VIOLETA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC ELECTROTIMIȘ. ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.20

LOCALITATE: TIMIȘOARA

Motivația învățării în alternativa educațională step by step

Motivația este unul dintre motorarele fundamentale ale învățării, iar la ciclul primar, importanța sa este cu atât mai pronunțată. Această perioadă reprezintă temelia pe care se construiește întreaga experiență educațională a copilului. Odată aprinsă scânteia curiozității și a bucuriei descoperirii, procesul de învățare devine o aventură captivantă, nu o corvoadă. Dezvoltarea unei motivații intrinseci puternice la această vârstă este esențială pentru a forma elevi autonomi, perseverenți și dornici să exploreze lumea cunoașterii. Motivația în învățare la elevii din ciclul primar este influențată de o multitudine de factori, atât interni, cât și externi. Pe lângă curiozitatea naturală a copiilor, factori precum relația cu cadrul didactic, mediul de învățare, percepția succesului și a eșecului, precum și suportul familial joacă un rol crucial. Un copil motivat este mai angajat, mai perseverent în fața dificultăților, își dezvoltă o stimă de sine pozitivă și, în cele din urmă, obține rezultate academice superioare. Dimpotrivă, lipsa motivației poate duce la demotivare, frustrare, scăderea performanțelor școlare și chiar la atitudini negative față de școală. Este vital ca cadrele didactice și părinții să înțeleagă aceste dinamici și să acționeze strategic pentru a hrăni și susține motivația copiilor.

Cadrul didactic, în special la ciclul primar, este un catalizator esențial al motivației. Prin atitudinea sa, entuziasmul său și metodele didactice folosite, el poate transforma sala de clasă într-un spațiu plin de provocări stimulante și de oportunități de învățare. Un cadru didactic empatic, care creează o atmosferă pozitivă și sigură, în care fiecare copil se simte valorizat și încurajat să-și exprime ideile, va contribui semnificativ la dezvoltarea motivației intrinseci. Recunoașterea efortului, nu doar a rezultatului final, este de asemenea crucială. Atunci când un copil simte că munca sa este apreciată, chiar dacă întâmpină dificultăți, va fi mai motivat să continue.

Alternativa educațională Step by Step, prin principiile sale fundamentale, pune un accent deosebit pe motivarea intrinsecă a elevilor, pornind de la înțelegerea faptului că fiecare copil este unic, cu propriile sale ritmuri de învățare și interese. Această abordare promovează învățarea centrată pe elev și urmărește dezvoltarea holistică a acestuia. Una dintre

caracteristicile distinctive ale programului Step by Step este utilizarea centrelor de activitate sau stațiilor de învățare. Acestea oferă copiilor posibilitatea de a alege activitățile la care participă, în funcție de interesele și stilul lor de învățare. Această libertate de alegere sporește semnificativ motivația, deoarece elevii se simt responsabili de propria lor învățare și sunt mai angajați în activități pe care le consideră relevante și interesante. De asemenea, în Step by Step, se pune un mare accent pe învățarea prin experiență și pe proiecte. Copiii nu sunt simpli receptori de informații, ci participanți activi la procesul de descoperire. Prin proiecte tematice, ei explorează subiecte în profunzime, colaborând cu colegii și utilizând o varietate de resurse. Această abordare stimulează curiozitatea, gândirea critică și rezolvarea de probleme, transformând învățarea într-un proces viu și dinamic.

Un alt aspect crucial în Step by Step este rolul comunicării și al colaborării. Fiecare dimineață începe cu "Întâlnirea de dimineață", un moment dedicat discuțiilor, împărtășirii ideilor și planificării activităților. Aceasta creează un sentiment de comunitate și apartenență, contribuind la un climat emoțional pozitiv, esențial pentru motivație. Elevii învață să asculte, să respecte opiniile celorlalți și să lucreze în echipă, abilități care le vor fi utile pe tot parcursul vieții. Această abordare inclusivă și participativă alimentează motivația intrinsecă, transformând școala într-un loc unde copiii se simt în siguranță să își exploreze potențialul.

Pentru a stimula și menține motivația elevilor din ciclul primar, cadrele didactice și părinții pot implementa o serie de strategii și activități practice.

În primul rând, este importantă stabilirea unor obiective clare și relevante, dar prezentate într-un mod atractiv pentru copii. De exemplu, în loc să spunem "Astăzi vom învăța adunarea numerelor până la 100", putem formula "Astăzi vom deveni detectivi ai numerelor și vom descoperi cum putem aduna obiecte mari!". Prezentarea obiectivelor sub formă de provocare sau joc sporește implicarea.

O strategie eficientă este învățarea prin joc. Jocurile didactice, fie ele de rol, de masă sau digitale, transformă învățarea într-o activitate distractivă. De exemplu, pentru a exersa operațiile matematice, se poate juca "Magazinul de fructe" în care copiii vând și cumpără, calculând prețuri și rest. Pentru limba română, "Vânătoarea de cuvinte" sau "Teatrul de păpuși" stimulează creativitatea și exprimarea orală.

Proiectele tematice sunt deosebit de motivante, mai ales când le permit copiilor să-și aleagă tema sau aspecte ale temei. Un proiect despre "Animalele sălbatice" poate implica nu doar studierea caracteristicilor, ci și crearea unor machete, desenarea de postere, vizionarea de documentare sau chiar o vizită la grădina zoologică. La final, prezentarea rezultatelor în fața clasei sau a părinților oferă un sentiment de împlinire și recunoaștere.

Învățarea experiențială și excursiile didactice sunt metode excelente de a aduce lumea reală în clasă. O vizită la o fermă, la o brutărie, la un muzeu sau chiar la poștă poate oferi o perspectivă concretă asupra subiectelor studiate și poate aprinde curiozitatea. După o astfel de experiență, discuțiile, desenele sau redactarea unor mici texte despre ce au învățat consolidează cunoștințele.

Învățarea colaborativă prin activități de grup este o altă strategie puternică. Atunci când lucrează în echipe mici pentru a rezolva o problemă, pentru a construi ceva sau pentru a realiza un mini-proiect, copiii învață să comunice, să negocieze și să-și împărtășească ideile. Aceasta le dezvoltă abilitățile sociale și le oferă un sentiment de apartenență. De exemplu, construirea unui oraș din cutii de carton, unde fiecare grup este responsabil de o anumită zonă sau clădire, necesită colaborare și planificare.

Feedback-ul pozitiv și încurajarea constantă sunt esențiale. În loc să corectăm doar greșelile, este important să scoatem în evidență efortul depus și progresele înregistrate. O frază precum "Observ că ai lucrat foarte mult la acest desen și îmi place cum ai folosit culorile vii!" este mult mai motivantă decât un simplu "Frumos!" sau "Mai ai de lucrat". Utilizarea unor recompense simbolice, cum ar fi stickere, ștampile sau diplome personalizate, poate fi de asemenea un factor motivant pentru copiii din ciclul primar, cu condiția să nu devină singura sursă de motivație.

În concluzie, motivația învățării la ciclul primar nu este un simplu concept teoretic, ci o forță vie, dinamică, ce necesită o atenție constantă și o abordare strategică. Fie că vorbim de abordarea tradițională sau de alternative educaționale precum Step by Step, cheia succesului stă în crearea unui mediu unde curiozitatea este celebrată, explorarea este încurajată, iar fiecare copil se simte valorizat și capabil. Prin joc, prin proiecte, prin colaborare și printr-un feedback pozitiv constant, dascălii și părinții pot aprinde și menține scânteia motivației, transformând anii de școală primară într-o experiență memorabilă și plină de bucuria descoperirii. Astfel, punem bazele unei relații pozitive cu învățarea pe tot parcursul vieții.

MĂRĂȘOIU FLORENȚA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ BALACI

LOCALITATE: BALACI, JUDEȚUL TELEORMAN

Importanța cunoașterii copilului la vârstele timpurii

„A cunoaște în mod precis ființele asupra cărora trebuie să se exercite activitatea educatorului, este prima condiție a succesului pedagogic.” (F.N. Planchard)

Este evidentă necesitatea ca dascălul să fie un bun cunoscător al problemelor psihologice inerente instruirii și educării școlarilor.

Necesitatea cunoașterii psihologice a școlarului mic este mereu în actualitate, făcându-se resimțită la tot pasul în procesul educării lui.

Cunoașterea elevului este una dintre condițiile necesare în educație. Noi cunoaștem copilul educându-l și-l educăm mai bine, cunoscându-l.

Necunoscând copilul, datele specifice evoluției și individualității sale, educația acestuia nu este posibilă.

Educatorul reușește să-și apropie copilul, să-l descopere și apoi să-l ajute, să-l sprijine în drumul ce trebuie parcurs spre cunoașterea de sine.

Interacționând cu copiii, reușim să înțelegem modul lor de a fi, de a lucra, de a colabora cu ceilalți, de a se comporta în mediul școlar și în afara lui.

În orice domeniu ne-am desfășura activitatea, am avea nevoie să cunoaștem particularitățile „materiei prime”, pentru a putea folosi cele mai potrivite „unelte”, astfel încât produsul finit să fie cât mai bun cu putință. Acest lucru este absolut necesar și în educație, unde „materia primă” este elevul, care trebuie modelat și apreciat, care prezintă o multitudine de comportamente imprevizibile.

Procesul de cunoaștere al școlarului mic este una dintre cele mai importante acțiuni, în care trebuie să se angajeze cu toată răspunderea, fiecare cadru didactic.

În activitatea noastră didactică, în procesul de învățământ, ne dorim pentru elevii noștri, rezultate cât mai bune, iar ca acest lucru să fie posibil, trebuie mai întâi să-l cunoaștem.

Observând problemele cu care se confruntă, evităm urmările negative ce pot afecta dezvoltarea sa ulterioară.

Pentru a oferi tuturor elevilor deopotrivă, șansa de a se dezvolta pe toate planurile, cadrul didactic trebuie să identifice particularitățile acestora, să cunoască progresele și/sau regresele, reglându-și procesul instructiv-educativ în funcție de nevoile acestora.

Pentru a avea un proces instructiv-educativ eficient, trebuie să descoperim punctele forte ale elevilor, temerile și aspirațiile acestora, să-i ajutăm să se exprime, fără teama de a fi greșit înțeleși.

Cunoașterea elevului la intrarea în clasa pregătitoare necesită timp și implicare din partea cadrului didactic, dar este fundamentală în sesizarea acelor aspecte caracteristice ale diferitelor niveluri de dezvoltare, amintite mai sus.

Fiind răspunzător direct al progresului școlar al elevilor, prin intermediul metodelor potrivite, acesta își proiectează întregul demers didactic, sprijinind elevul spre afirmarea potențialului său și-i oferă acestuia premisele unei reușite școlare.

PECHE ALINA-MARIETA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 13/GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 14

LOCALITATE: RÂMNICU VÂLCEA

Concursurile extrașcolare la grădiniță – o cale spre descoperirea potențialului copilului

În perioada preșcolară, copilul traversează o etapă esențială în formarea personalității sale. Activitățile extrașcolare, printre care și concursurile, joacă un rol semnificativ în dezvoltarea armonioasă a celor mici. Concursurile organizate în afara programului educațional standard aduc beneficii multiple, atât în plan educațional, cât și social și emoțional.

Concursurile extrașcolare din grădiniță reprezintă mai mult decât simple activități recreative. Ele sunt oportunități valoroase prin care copiii își pot exprima creativitatea, se pot afirma în fața colegilor și pot învăța să colaboreze într-un cadru prietenos și motivant. Grădinița este locul în care copilul începe să descopere lumea din jur, iar participarea la astfel de activități contribuie în mod direct la dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a fiecărui copil.

Concursurile se desfășoară într-un cadru relaxat, adaptat vârstei preșcolare, fără accent pe competiție în sensul clasic, ci cu scopul de a stimula implicarea, inițiativa și bucuria de a participa. Fie că este vorba despre un concurs de desen, o recitare de poezie, un joc de mișcare sau o activitate ecologică, copilul are ocazia de a se manifesta liber, de a-și valorifica abilitățile și de a învăța lucruri noi într-un mod plăcut.

Un aspect esențial al acestor concursuri este caracterul lor formativ. Participarea la o activitate extrașcolară poate consolida încrederea în sine, poate dezvolta capacitatea de exprimare și poate încuraja socializarea. Copilul învață să își susțină ideile, să respecte regulile jocului și să se bucure de realizările proprii, dar și de ale celorlalți. De asemenea, învață că efortul și implicarea sunt importante, chiar mai valoroase decât premiul în sine.

Educatoarea are un rol central în organizarea acestor concursuri. Ea este cea care creează un climat pozitiv, oferă sprijin fiecărui copil și îl încurajează să participe fără teamă de greșeală. Concursurile nu trebuie să devină o sursă de presiune, ci o experiență plăcută din care copiii învață și se dezvoltă. De asemenea, implicarea părinților în susținerea copiilor este esențială. Atunci când familia apreciază efortul copilului și îi oferă încurajări sincere, acesta capătă încredere și se simte valoros.

Multe grădinițe organizează concursuri tematice, adaptate intereselor și nivelului de dezvoltare al copiilor. De exemplu, concursurile de creație artistică le permit celor mici să exprime, prin desen sau colaj, emoții și idei personale. Recitățile de poezii îi ajută să-și dezvolte memoria, dicția și curajul de a vorbi în fața unui grup. Jocurile sportive sau de echipă contribuie la dezvoltarea abilităților motrice și la consolidarea spiritului de echipă. Activitățile cu temă ecologică le oferă copiilor ocazia de a învăța despre natură și responsabilitate.

Prin organizarea de concursuri extrașcolare, grădinița devine un spațiu viu și atractiv, în care copilul se simte motivat să exploreze, să creeze și să se afirme. Aceste activități completează educația formală și oferă o bază solidă pentru învățarea viitoare. Este important ca fiecare copil să aibă ocazia de a participa și să fie apreciat pentru efortul său, indiferent de rezultat.

Concursurile extrașcolare la grădiniță nu urmăresc performanța în sens strict, ci dezvoltarea globală a copilului. Prin joc, creativitate și socializare, copiii învață valori fundamentale care le vor ghida parcursul educațional viitor. Rolul educatoarelor și al părinților este de a transforma aceste activități în experiențe plăcute, care să lase amintiri pozitive și să contribuie la formarea unor indivizi echilibrați și încrezători.

În concluzie, concursurile extrașcolare la grădiniță reprezintă o formă eficientă și plăcută de stimulare a dezvoltării copilului. Prin ele, cei mici învață să fie curajoși, creativi și implicați, pregătindu-se astfel, pas cu pas, pentru provocările etapei următoare din educația lor.

Bibliografie:

1. Cucoș, C. (2006), *Pedagogie*, Iași, Editura Polirom.
2. Munteanu, A. (2013), *Activități extracurriculare în grădiniță*, București, Editura Aramis.

PETRIAN ROXANA MARIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÎNT: SCOALA GIMNAZIALA „I. GHE. DUCA”

LOCALITATE: RM. VÂLCEA

PUTEREA CREATIVITĂȚII ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ

Motto: „Creativitatea este inteligența care se distrează.” – Albert Einstein

Creativitatea a devenit, în ultimele decenii, un element esențial în procesul educațional. Mai mult decât o abilitate înnăscută sau un talent artistic, creativitatea este o formă de gândire flexibilă, inovatoare, care permite elevilor să găsească soluții, să își exprime emoțiile și să exploreze lumea din perspective inedite. Într-o eră a digitalizării accelerate și a schimbărilor constante, creativitatea este cheia adaptabilității și succesului personal și profesional.

În mediul școlar, dezvoltarea creativității începe de la cele mai fragede vârste. Copiii sunt, în mod natural, curioși și dornici să experimenteze. Rolul cadrului didactic este acela de a susține și de a valorifica această curiozitate, oferindu-le elevilor contexte de învățare deschise, stimulative, care să încurajeze exprimarea liberă și gândirea divergentă. Activitățile artistice, jocurile de rol, proiectele transdisciplinare, scrierea creativă sau amenajarea unor spații de învățare neconvenționale sunt doar câteva dintre metodele prin care putem cultiva imaginația și inițiativa personală.

În cadrul clasei pregătitoare pe care o coordonez, creativitatea este firul roșu al întregului parcurs educațional. De la decorarea colțului de lectură cu materiale reciclabile, până la scenete de teatru improvizate sau ateliere de creație plastică, fiecare activitate are în centru ideea de exprimare personală. Copiii învață prin joacă, descoperă prin experiment și cresc prin poveste.

Un exemplu relevant este proiectul “Lecturi inspirate”, desfășurat în colțul de lectură amenajat împreună cu elevii. Aici, poveștile prind viață, personajele se plimbă printre bănci, iar copiii devin, pe rând, autori, ilustratori și povestitori. În acest spațiu, lectura nu este o obligație, ci o aventură. Astfel, motivația internă crește, iar copiii dezvoltă o relație pozitivă cu actul cititului și al scrisului.

Creativitatea în educație nu înseamnă doar artă. Înseamnă și curajul de a pune întrebări, libertatea de a greși și capacitatea de a privi lumea cu ochi proaspeți. Într-un sistem educațional aflat în permanentă transformare, avem datoria de a forma nu doar elevi bine informați, ci și oameni capabili să gândească liber, să viseze și să creeze.

Investiția în creativitate este, de fapt, o investiție în viitor. Prin încurajarea exprimării originale și prin construirea unui climat de învățare deschis și empatic, oferim copiilor nu doar cunoștințe, ci și aripi.

Închei cu convingerea că fiecare profesor poate deveni un arhitect al creativității, modelând minți libere, curajoase și pline de imaginație. Să nu uităm că, în mâinile noastre, se află viitorul unor generații capabile să schimbe lumea – cu o idee, un desen sau un gând rostit cu încredere. Prin încurajarea exprimării originale și prin construirea unui climat de învățare deschis și empatic, oferim copiilor nu doar cunoștințe, ci și aripi.

VĂDUVA NATALIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU”

LOCALITATE: MUN.DRĂGĂȘANI, JUD. VÂLCEA

Importanța activităților împotriva violenței școlare

Violența școlară reprezintă una dintre cele mai stringente probleme din mediul educațional contemporan, afectând siguranța fizică și emoțională a elevilor. Ea se poate manifesta sub multiple forme: violență fizică, verbală, psihologică, emoțională, socială și chiar cibernetică (cyberbullying). Combaterea acestui fenomen necesită o abordare holistică, centrată pe prevenție, educație și implicarea întregii comunități școlare.

De ce sunt importante activitățile anti-vioență în școli?

1. Crearea unui climat școlar sigur și incluziv

Activitățile de prevenire contribuie la construirea unui mediu educațional bazat pe respect, cooperare și toleranță. Un climat pozitiv favorizează performanțele academice și dezvoltarea socio-emoțională a elevilor.

2. Prevenirea marginalizării și a excluderii sociale

Programele anti-vioență încurajează incluziunea, reduc discriminarea și susțin elevii vulnerabili sau proveniți din medii defavorizate.

3. Îmbunătățirea relațiilor dintre elevi și cadrele didactice

Activitățile colaborative și proiectele comune sporesc încrederea reciprocă și încurajează comunicarea deschisă între toți actorii implicați în procesul educațional.

4. Promovarea valorilor civice și democratice

Elevii învață să rezolve conflictele pașnic, să-și gestioneze emoțiile și să își exprime opiniile fără a recurge la violență.

Exemple de activități eficiente împotriva violenței școlare

- Ateliere de educație emoțională – dezvoltarea empatiei, autocontrolului și

conștientizarea impactului propriilor acțiuni.

- Campanii de conștientizare – afișe, sloganuri, marșuri tematice, flashmoburi.
- Jocuri de rol și dezbateri – pentru învățarea comportamentelor prosoziale și gestionarea conflictelor.
- Teatru forum – pentru analizarea situațiilor de violență și găsirea de soluții în mod participativ.
- Cluburi de mediere și peer-support – în care elevii învață să devină mediatori și sprijin pentru colegii lor.
- Colaborare cu părinții – sesiuni de informare și implicarea acestora în prevenirea și intervenția în cazuri de violență.

Rolul actorilor educaționali

- Profesorii trebuie să fie formați în recunoașterea semnelor de violență și în aplicarea unor strategii educaționale non-violente.
- Consilierii școlari joacă un rol esențial în prevenție și intervenție psihologică.
- Elevii trebuie încurajați să vorbească despre experiențele lor și să se implice activ în activitățile anti-violență.
- Părinții și comunitatea sunt parteneri-cheie în cultivarea valorilor comune împotriva violenței.

Bibliografie

- 1.Cucos, C. (coord.) (2016). Educația moral-civică. Fundamente, metode, aplicații. Iași: Polirom.
- 2.Voinea, M. (2017). Educația nonformală în școală. Teorie și practici educaționale. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- 3.Salvați Copiii România (2021). Raport privind violența în școli și cyberbullying-ul. www.salvaticopiii.ro

BĂJAN MARGARETA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL GEORGE ȚĂRNEA

LOCALITATE: BĂBENI, JUD. VÂLCEA

Creativitatea în educație – cheia unui viitor viu și adaptabil

Într-un sistem educațional tradițional, accentul a fost pus adesea pe memorare, conformism și obținerea unor rezultate standardizate. Astăzi, însă, ne confruntăm cu o realitate care cere mai mult decât cunoștințe: cere inovație, adaptabilitate și gândire originală. Creativitatea nu mai este un „talent artistic” al câtorva elevi, ci devine o competență de bază pentru toți cei care se pregătesc pentru viața modernă.

Creativitatea, în context educațional, înseamnă:

- Gândire divergentă – capacitatea de a găsi mai multe soluții la o problemă;
- Curajul de a pune întrebări și de a gândi „în afara tiparelor”;
- Utilizarea cunoștințelor în moduri neobișnuite sau originale;
- Exprimarea liberă prin diferite forme: scris, desen, vorbit, mișcare, teatru etc.

Aceasta nu trebuie confundată doar cu desenul, pictura sau activitățile artistice. Un elev care găsește o metodă proprie de rezolvare a unei probleme de matematică, care propune o poveste alternativă în locul unui rezumat, sau care creează o machetă din materiale reciclabile – este un elev creativ. Creativitatea îi ajută pe elevi să:

- Devină gânditori critici și rezolvatori de probleme;
- Se adapteze mai ușor la situații noi și provocări neașteptate;
- Își exprime emoțiile și ideile într-un mod sănătos;
- Colaboreze și comunice eficient în echipă;
- Găsească motivație intrinsecă pentru învățare.

Într-o lume a inteligenței artificiale, roboților și automatizării, ceea ce ne diferențiază ca oameni este creativitatea.

Profesorul nu este doar un furnizor de informații, ci un facilitator al gândirii libere. El are un rol esențial în modelarea unui climat deschis și stimulat în clasă.

Un profesor care valorizează întrebările elevilor și nu oferă doar răspunsuri, acceptă răspunsuri multiple și idei originale, creează activități variate, în care elevii pot explora și colabora, permite greșeala ca pas învățabil, fără rușine sau etichete, este un profesor care cultivă creativitatea.

Modalități de stimulare a creativității la clasă:

- Învățare prin joc – jocurile de rol, enigmele logice, rebusurile, simulările;
- Proiecte interdisciplinare – legături între arte, științe, limbi, tehnologie;
- Întrebări deschise – ex: „Ce s-ar întâmpla dacă...?”, „Cum ai schimba finalul poveștii?”;
- Tehnologie și resurse digitale – aplicații care permit elevilor să creeze (desene, animații, prezentări);
- Ateliere creative – colaje, scenete, experimente, scriere liberă;
- Spațiu fizic și psihologic sigur – o clasă unde elevii nu se tem să greșească sau să spună ceva diferit.

Creativitatea nu este un lux, ci o necesitate. Școala viitorului trebuie să devină un spațiu al curajului de a visa, de a imagina și de a construi. Prin încurajarea creativității, profesorul nu doar predă o lecție, ci formează minți libere, suflete curioase și oameni pregătiți pentru realitate.

Bibliografie

1. Robinson, K. (2011). *Elementele esențiale ale educației creative*. București: Editura Trei.
2. Gardner, H. (2006). *Inteligențele multiple. Noi orizonturi*. București: Sigma.
3. Piaget, J. (1970). *Psihologia copilului și educația*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
4. Munteanu, A. (2014). *Didactica dezvoltării gândirii creative la vârstele mici*. Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană.
5. Cerghit, I. (2008). *Metode de învățământ*. București: Editura Polirom.
6. OECD (2019). *The Future of Education and Skills: Education 2030 Framework*. [online] Disponibil la: <https://www.oecd.org/education/2030>
7. UNESCO (2021). *Reimagining our futures together: A new social contract for education*. Paris: UNESCO Publishing.
8. Neacșu, I. (2000). *Creativitatea – factor al eficienței învățământului*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
9. Boncu, Ș., & Ceobanu, C. (2008). *Ghid de dezvoltare personală pentru elevi*. Iași: Polirom.
10. European Commission (2020). *Key Competences for Lifelong Learning*. [online] Disponibil la: <https://education.ec.europa.eu>

ILIESCU AURORA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL PREDA BUZESCU

LOCALITATE: BERBEȘTI

Creativitate și eficiență la copiii din învățământul special

”Imaginația este mai importantă decât cunoașterea.” (Albert Einstein)

Psihologii susțin în general, că a fi creativ înseamnă a crea ceva nou, original și adecvat realității. A crea înseamnă a face să existe, a aduce la viață, a cauza, a genera, a produce. Creativ este cel care se caracterizează prin originalitate, expresivitate și este imaginativ, generativ, deschizător de drumuri, inventiv, inovativ.

Printr-o definiție generală, creativitatea poate fi văzută drept un proces prin care se focalizează într-o sinergie de factori (biologici, psihologici, sociali) întreaga personalitate a individului și care are drept rezultat o idee sau un proces nou, original, cu sau fără utilitate și valoare socială. Astăzi, a fi creativ înseamnă a avea mai multe șanse de a reuși în plan profesional și social, dar și personal. Creativitate și eficiență în demersul didactic .

Creativitatea oferă un sentiment de bine, îți umple timpul cu activități care ajută la dezvoltare, crește optimismul și ajută în lupta cu stresul. Primul și cel mai ușor pas de a încuraja creativitatea copiilor este de a pune cât mai puține reguli la joacă. Atunci când copilul nu urmează întocmai pașii care trebuie, avem tendința de a-l corecta și de a-l duce rapid pe traseul corect. Însă, atunci când el testează, când experimentează, nu face decât să învețe și să își dezvolte creativitatea.

Copilul, care-și manifestă permanent mirarea și surpriza, încercând să surprindă ineditul lumii, neinfluențat încă de educația rutinieră, este considerat prototipul creativității. Teamă față de orice deviere de la normă(convenție, tradiție) sau conformismul social are ca efect dispariția originalității, fiind capcana în care eșuează creativitatea multor indivizi.

Caracteristicile fundamentale ale personalității creatoare sunt fluiditatea și flexibilitatea gândirii, dar și originalitatea și capacitatea de a da multiple soluții aceleași probleme. Factorul cel mai important care participă nemijlocit la realizarea creativității este factorul verbal, iar creativitatea verbală constă în capacitatea de a utiliza vorbirea unei gândiri în sensul unei cât mai mari fluidități, flexibilități și originalități.

Principalul instrument de conștientizare a oricărui act de creație și de obiectivare a produsului creativității, rămâne limbajul. Numai verbalizând stimulii verbali „încităm” creierul

la acte creative. Lărgirea relațiilor cu mediul și îmbogățirea neconținută a cunoștințelor copiilor preșcolari cu dizabilități despre obiectele și fenomenele lumii reale, determină o creștere a vocabularului activ. Copilul învață să crească prin experiențe.

Art-terapia utilizează toate formele expresive: pictura, muzica, literatura, teatrul și dansul ca mijloace de punere în valoare și îmbogățire a personalității fiecăruia, ajutându-l să exprime emoțiile profunde și dificultățile pe care le întâmpină. Atunci când intrăm în contact cu persoane care se confruntă cu o suferință psihofizică, ne dăm seama că de cele mai multe ori, scânteia creativă se află într-o stare de imobilitate, astfel, utilizarea diferitelor tehnici artistice devine o cale de blocare a acelor resurse ce sunt momentan paralizate, gustul creativ devenind modalitate de a depăși „obstacolul” și însușirea în mod treptat a drumului către încrederea în sine.

Colajul ajută la eliberarea imaginației și poate fi utilizat ca exprimare senzorială și emoțională. Pe copilul cu deficiență folosind diverse exerciții îl ajută foarte mult în îmbogățirea motricității fine. Poveștile au rol de a-l ajuta pe copil să asimileze experiențele trăite și realitatea în general. Copilul învață să dea sens lumii din afara lui dar și să structureze gândurile.

Alte tehnici folosite sunt teatrul de păpuși, jocul de rol, jocurile de mișcare, muzica și dansul. Muzica este folosită cu succes în recuperarea multor întârzieri în învățare și a multor tulburări în dezvoltarea neuropsihică. În ascultarea și prelucrarea muzicii, creierul uman folosește ambele emisfere. De aceea, orice informație adusă prin intermediul muzicii este preluată rapid de către alte zone ale creierului.

Tehnicile de art-terapie sunt folosite atât pentru obiective specifice psihoterapiei, cât și pentru a contribui la dezvoltarea personalității și armonizarea interiorului cu mediul înconjurător. În cadrul activităților practice personalitatea copiilor se manifestă divers. Conform experților este posibilă atât încurajarea cât și inhibarea creativității la copii.

Majoritatea teoriilor privind dezvoltarea copiilor văd clasele primare cu un grad de creativitate ridicat, cu o tendință naturală către fantezie, către experimentare și către explorarea mediului fizic și conceptual. În general, nivelul de creativitate scade în momentul în care încep primii ani de grădiniță și crește din nou atunci când perioada de adolescență se instaurează. Putem spune că, creativitatea este abilitatea esențială în rezolvarea problemelor. Dar pentru anumite probleme, acelea pentru care nu există răspunsuri simple, acelea la care răspunsurile convenționale nu funcționează.

Creativitatea implica adaptare și flexibilitate în gândire, aceleași trăsături pe care numeroase studii le citează ca fiind critice pentru student. Creativitate și eficiență în demersul didactic 284 284 Pentru a înțelege în mod corect creativitatea la copii, trebuie să distingem

între aceasta și inteligență sau talent. Cercetatorii afirmă că inteligența și creativitatea sunt independente, aceasta din urmă mergând dincolo de talent în anumite discipline.

Este important să avem în vedere că abilitatea creativă nu este demonstrată doar în muzică, artă sau literatură, ci și de-a lungul evoluției noastre personale, în știință, în studii sociale sau alte activități. Imaginația copiilor se dezvoltă prin stimularea curiozității. În vederea creativității, copiii trebuie înscriși în cercuri de activități specifice, trebuie urmărite interesele și talentele copiilor de aceeași vârstă, să le oferim o educație în vederea autoîngrijirii, încurajată inițiativa copiilor, în special când este vorba de activități educative, și nu în ultimul rând trebuie să nu uităm să le încredințăm responsabilități pe măsura puterilor lor.

„Oamenii ar fi mult mai creativi dacă li s-ar explica în ce constă, de fapt noțiunea de creativitate” - A. Haven

Bibliografie:

1. BONIFACE J.; LEGRAND J.A.; PERETTI A., Tehnici de comunicare, Editura Polirom, Iași, 2007
2. BOUILLERENCE B.; CARRE E., Cum să ne dezvoltăm creativitatea, Editura Polirom, Iași, 2002.
3. CONSTANTIN COCOȘ, Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 1998.
4. PAUL POPESCU NEVEAU, Dicționar de psihologie, Editura Albatros, București, 1978.
5. ROCO MIHAELA, Creativitate și inteligență emoțională, Editura Polirom, Iași, 2004.
6. STOICA CONSTANTIN ANA, Creativitatea pentru student și profesori, Institutul European, Iași, 2004.
7. VASILE BUNESCU, Almanahul Părinților, București, 1987

BUNESCU MIHAELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU” NICOLAE BĂLCESCU, VÂLCEA

LOCALITATE: NICOLAE BĂLCESCU, VÂLCEA

Necesitatea monitorizării progresului preșcolarilor prin intermediul instrumentelor digitale

În școala contemporană, tehnologia joacă un rol tot mai important în modelarea procesului educațional. În cazul învățământului preșcolar, utilizarea instrumentelor digitale pentru monitorizarea progresului copiilor reprezintă o oportunitate de a sprijini dezvoltarea acestora în mod eficient și structurat. Aceste instrumente permit educatorilor și părinților să obșină o imagine clară asupra progresului individual, să identifice eventualele dificultăți și să personalizeze intervențiile educaționale.

Importanța monitorizării progresului preșcolarilor

Dezvoltarea copiilor preșcolari implică mai multe dimensiuni: cognitive, emoționale, sociale, fizice și lingvistice. Monitorizarea atentă a acestor domenii este esențială pentru a asigura o creștere armonioasă. Tranziția de la stadiul preșcolar la cel școlar implică dobândirea unor competențe esențiale, cum ar fi abilitățile de comunicare, gândirea logică sau capacitatea de interacțiune socială.

Beneficiile utilizării instrumentelor digitale

Evaluare detaliată și personalizată:

Instrumentele digitale permit colectarea datelor despre performanțele copiilor în diverse activități – fie că este vorba despre jocuri educative, exerciții de alfabetizare sau activități artistice. De exemplu, o aplicație precum "ABC Play" poate înregistra timpul petrecut de copil la anumite jocuri, dificultățile întâmpinate și progresul realizat pe parcursul mai multor sesiuni. Astfel, educatorii pot adapta conținutul în funcție de nevoile individuale ale fiecărui copil.

Feedback rapid și eficient:

Aplicațiile educaționale oferă feedback instantaneu atât pentru copii, cât și pentru educatori și părinți. De exemplu, dacă un copil nu reușește să completeze corect o activitate, aplicația poate sugera exerciții suplimentare pentru consolidarea cunoștințelor. Acest feedback imediat ajută la corectarea greșelilor în timp util.

Promovarea colaborării între părinți și educatori: Platformele digitale permit partajarea informațiilor despre progresul copilului cu părinții, ceea ce crește transparența procesului educațional. De exemplu, un raport generat lunar poate include date despre abilitățile dezvoltate de copil, zonele care necesită atenție suplimentară și recomandări pentru activități acasă.

Creșterea motivației și implicării copiilor: Jocurile educaționale și activitățile interactive oferite de instrumentele digitale sunt atractive și stimulante pentru copii. Ele transformă învățarea într-o experiență plăcută, crescând interesul acestora pentru activități educaționale. Spre exemplu, un joc care implică identificarea formelor geometrice sau recunoașterea literelor poate fi perceput ca o joacă, în timp ce copilul acumulează cunoștințe importante.

Exemple de instrumente digitale utilizabile

Aplicații educaționale:

Platformele precum ABC Play sau Montessori Digital Tools sunt concepute special pentru preșcolari, oferind o gamă variată de activități care sprijină dezvoltarea cognitivă și socio-emoțională.

Sisteme de management educațional:

Aplicații precum ClassDojo permit educatorilor să înregistreze comportamentul și progresul zilnic al copiilor, partajând aceste informații cu părinții în timp real.

Tablete educaționale:

Dispozitivele dotate cu software adaptat pentru preșcolari permit realizarea de activități practice și stimulative.

Provocări și soluții:

Unul dintre principalele obstacole în utilizarea instrumentelor digitale este lipsa resurselor financiare pentru achiziționarea dispozitivelor necesare. O soluție poate fi accesarea de fonduri europene sau naționale destinate modernizării procesului educațional. De asemenea, formarea adecvată a cadrelor didactice în utilizarea acestor instrumente este esențială pentru succesul implementării lor.

Un alt obstacol poate fi reticența unor părinți sau educatori față de utilizarea tehnologiei în procesul educațional. Organizarea unor sesiuni de informare și training pentru a explica beneficiile instrumentelor digitale poate contribui la reducerea acestor temeri.

Concluzie:

Monitorizarea progresului preșcolarilor prin intermediul instrumentelor digitale este o necesitate în contextul în care educația se modernizează rapid. Aceste instrumente oferă

multiple beneficii, de la evaluarea personalizată până la implicarea activă a părinților în procesul educațional. Investiția în tehnologie nu doar că sprijină dezvoltarea copiilor, dar contribuie și la crearea unui mediu educațional modern, adaptat cerințelor societății contemporane. În plus, utilizarea acestor instrumente ajută la formarea unor generații mai bine pregătite pentru viitor, capabile să facă față provocărilor unei lumi digitalizate.

MUȘAT IOANA ROXANA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU”, SAT
ROTĂRĂȘTI*

LOCALITATE: NICOLAE BĂLCESCU, VÂLCEA

Modalități de valorificare a platformei educaționale G-Suite for Education în monitorizarea progresului

Suite for Education (acum Google Workspace for Education) este o platformă digitală complexă, care integrează un set de instrumente pentru predare, învățare și administrarea activităților educaționale. Aceasta include aplicații precum Google Classroom, Google Forms, Google Sheets, și Google Docs, care pot fi utilizate pentru organizarea și monitorizarea progresului elevilor.

Modalități de valorificare a platformei

1. Organizarea și centralizarea resurselor cu Google Classroom

Google Classroom servește drept punct de plecare pentru întreaga activitate educațională. Profesorul poate crea o clasă virtuală pentru fiecare disciplină, unde să distribuie lecții, materiale educaționale, fișe de lucru și teme de casă.

Fiecare elev poate accesa resursele în propriul ritm, având acces permanent la ele.

2. Utilizarea Google Forms pentru evaluări rapide

Google Forms este un instrument esențial pentru a crea teste rapide, sondaje sau chestionare. Acesta permite crearea de evaluări atât formative, cât și sumative, care sunt corectate automat. Profesorul creează un test formativ de tip grilă, elevii completează testul online, iar rezultatele sunt înregistrate automat. Profesorul analizează răspunsurile pentru a identifica conceptele care necesită clarificări suplimentare.

3. Monitorizarea progresului cu Google Sheets

Rezultatele obținute în teste, teme și participarea la activități pot fi înregistrate și monitorizate în Google Sheets. Platforma permite analiza datelor și vizualizarea tendințelor de progres, fie individual, fie la nivel de clasă.

După fiecare evaluare, rezultatele elevilor sunt înregistrate într-un tabel din Google Sheets. Se pot utiliza formule și grafice pentru a genera rapoarte individuale despre progres

4. Feedback personalizat cu Google Docs

Elevii pot trimite eseuri, proiecte sau exerciții elaborate prin Google Docs, iar profesorul poate utiliza instrumentele de comentariu și sugestie pentru a oferi feedback detaliat.

5. Învățarea colaborativă cu Google Slides

În cadrul unor proiecte sau exerciții, elevii pot colabora în timp real la o prezentare Google Slides. Astfel, profesorul poate evalua nu doar produsul final, ci și contribuțiile individuale și procesul de lucru.

Avantajele G Suite for Education în monitorizarea progresului

Elevii și profesorii pot accesa platforma de pe orice dispozitiv conectat la internet.

Corectarea testelor și gestionarea notelor este eficientă și rapidă.

Platforma permite elevilor să lucreze împreună, dezvoltând competențe esențiale.

Profesorul poate adapta sarcinile și resursele în funcție de nevoile fiecărui elev.

Elevii și părinții pot verifica progresul în timp real, reducând incertitudinile.

Platforma G Suite for Education este un instrument extrem de versatil care facilitează monitorizarea progresului elevilor la discipline diverse.

Integrarea Google Classroom, Forms, Sheets și Docs permite crearea unui mediu educațional colaborativ și orientat spre performanță, ajutând elevii să atingă obiectivele de învățare într-un mod organizat și transparent.

CRĂCIUN RALUCA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ SLOBOZIA BRADULUI

LOCALITATE: SLOBOZIA BRADULUI

Brainstorming

Alex F. Osborn a propus tehnica brainstormingului, dezvoltând principiile acesteia în lucrarea „Applied Imagination”(1953). Generarea de idei a fost un subiect de cercetare a creativității de peste jumătate de secol. Într-o recenzie, Smith (1998) a identificat un total de 172 de metode de generare a ideilor cu scopul de a crea mai multe și mai bune idei. Brainstormingul a devenit sinonim cu generarea de idei, iar familiaritatea sa răspândită se explică prin faptul că a fost introdusă încă din 1938 de Alex Osborn, un director de publicitate care avea expertiză și experiență în procesul de vânzare a ideilor. Osborn (1953) a inventat mai întâi procesul de „brainstorming” și l-a publicat în influenta sa carte, *Imaginația aplicată*. El a numit sesiunile de generare a ideilor „brainstorming” pentru că înseamnă „utilizarea creierului pentru a asalta o problemă” (Osborn, 1957, p. 80). El a inventat procesul pentru că a fost descurajat de natura evaluativă a majorității întâlnirilor de creativitate. Declarațiile lui Osborn care susțineau că munca în grup este superioară muncii individuale a stârnit o mare controversă. O comparație standard pentru grupurile interactive care fac brainstorming este formarea așa-numitelor grupuri nominale. Acest lucru se realizează prin faptul că indivizii generează idei cu privire la aceeași sarcină separat, fără a comunica și apoi formează grupuri nominale, combinând rezultatele individuale ale aceleiași număr de subiecte ca și grupurile interactive într-o listă combinată, eliminând ideile duplicate. Un grup de cercetători din Yale a conceput primul experiment pentru a compara productivitatea între rezultatele grupului și rezultatele grupate de indivizi și, în mod surprinzător, au descoperit că grupurile nominale au depășit performanța grupurilor interactive în studiul lor. Ulterior, s-au efectuat multe studii de laborator despre brainstorming pentru a înțelege pierderea productivității în brainstormingul de grup. Odată cu avansarea tehnologiilor informatice, au fost create sisteme electronice de brainstorming pentru a sprijini procesul de generare a ideilor. Un EBS (sistem electronic de brainstorming) încorporează adesea beneficii ale brainstormingului de grup nominal prin susținerea intrării anonime și paralele, care elimină atât reținerea evaluării, cât și blocarea producției. Utilizarea acestui tip de EBS implică de obicei mai mulți utilizatori care introduc idei în mod anonim într-un depozit central în paralel. Ideile stocate în depozitul central sunt

selectate la întâmplare și prezentate participanților la intervale specifice sau la cerere pentru a declanșa idei noi.

Brainstormingul este metoda care „își propune atât să stimuleze creativitatea membrilor grupului, cât și să încurajeze emiterea unor soluții inovatoare pentru problemele vizate”. (Chirca, R., Oprea, C.L., Pânișoară, I.O., 2019). Brainstormingul este o tehnică de creativitate în grup care are ca scop generarea unui număr mare de idei pentru soluționarea unei probleme. În funcție de metoda de expunere a ideilor, se diferențiază trei tipuri de brainstorming: metoda expunerii libere (membrii grupului au libertatea de a-și expune ideile în mod spontan, moderatorul notându-le în forma și ordinea în care au fost emise); metoda exprimării pe rând (moderatorul solicită participanților să își expună ideile pe rând, într-o ordine circulară); metoda bilețelilor (participanții își vor exprima ideile în scris, iar moderatorul le va reuni la finalul sesiunii și le va prezenta grupului). Regulile privind desfășurarea brainstormingului sunt următoarele. Toate ideile cu privire la tema discutată vor fi luate în considerare și nu vor fi supuse criticii. Moderatorul va încuraja producerea ideilor originale, chiar dacă, în aparență, pot fi considerate bizare. Moderatorul va solicita producerea ideilor și din partea membrilor mai puțin participativi. Eventualele pauze pot fi depășite prin reorientarea către o idee produsă anterior și argumentarea acesteia cu noi opinii. Este recomandat ca regulile activității să fie expuse clar încă de la început sau să fie afișate într-un loc vizibil pentru toți participanții. Principiile brainstormingului sunt: căutarea în voie a ideilor; amânarea judecății ideilor; cantitatea mare de idei; schimbul fertil de idei. Etapele organizării brainstormingului sunt următoarele: etapa de pregătire (organizarea grupului și pregătirea ședinței); etapa productivă (stabilirea temei de lucru sau a problemelor, formularea și colectarea ideilor); etapa evaluativă, de selecție a ideilor emise, care favorizează gândirea critică (analiza ideilor din lista realizată și selectarea celor mai potrivite soluții în raport cu problema vizată). Într-un sens mai restrâns, unui brainstorming eficient presupune: deschiderea sesiunii de brainstorming, în care se prezintă scopul acesteia și se discută tehnicile și regulile de bază care vor fi utilizate; perioada de acomodare, care durează 5-10 minute și care are ca obiectiv introducerea grupului în atmosfera brainstormingului, unde participanții sunt stimulați să discute idei generale pentru a putea trece la un nivel superior; partea creativă a brainstormingului, care are o durată de 25-30 de minute. Este recomandat ca în timpul derulării acestei etape, coordonatorul (profesorul) să amintească timpul care a trecut și cât timp a mai rămas, să „prezeze” participanții și în finalul părții creative să mai acorde câte 3-4 minute în plus. În acest interval grupul participant trebuie să fie stimulat să-și spună părerile fără ocolișuri. La sfârșitul părții creative, coordonatorul brainstormingului trebuie să clarifice ideile

care au fost notate și puse în discuție și verifică dacă toată lumea a înțeles punctele dezbătute. Este momentul în care se vor elimina sugestiile prea îndrăznețe și care nu sunt îndeajuns de pertinente. Se face și o evaluare a sesiunii de brainstorming și a contribuției fiecărui participant la derularea sesiunii. Pot fi luate în considerare pentru evaluare: talentele și aptitudinile grupului, repartitia timpului și punctele care au reușit să fie atinse. Pentru a stabili un acord obiectiv cei care au participat la brainstorming își vor spune părerea și vor vota cele mai bune idei. Grupul supus la acțiunea de brainstorming trebuie să stabilească singur care au fost ideile care s-au pliat cel mai bine pe conceptul dezbătut. Pe timpul desfășurării brainstormingului participanților nu li se vor cere explicații pentru ideile lor.

Bibliografie:

1. Anghel, A., Crivac, G.M., Grigore, A., Ionică, N.S., Ipate-Toma, C., Negrițoiu, C.D. (2016). DEZVOLTARE PERSONALĂ. Manual pentru clasa a II-a. Semestrul al II-lea. Argeș: Ars Libris.
2. Chirca, R., Oprea, C.L., Pânișoară, I.O. (2019). Metode și tehnici bazate pe producerea ideilor și rezolvarea de probleme. În (coord.) Pânișoară, I.O. & Manolescu, M. (2019). *Pedagogia învățământului primar și preșcolar*. București: Polirom.
3. Chien-Pai, P. (2011). Brainstorming Beyond the Laboratory: Idea Generation Practices in Software Development Firms. University of California: UMI Desertation Publishing.

BOGDAN MARINELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAIL SADOVEANU” HUȘI

LOCALITATE: HUȘI, JUDEȚ VASLUI

Abordarea interdisciplinară/transdisciplinară a învățării
în învățământul primar - de la teorie la practică

MOTTO:

„Dascălii cu adevărat înzestrați sunt cei care își aduc clasa la stadiul în care să poată spune:
«Fie că sunt de față ori nu, clasa își continuă activitatea. Grupul și- a câștigat independența».”

Maria Montessori

În perioada contemporană reforma conținuturilor învățământului românesc a creat cadrul unor transformări la nivelul curriculumului, între care se distinge perspectiva interdisciplinară.

Societatea în care trăim și în care vor trăi copiii pe care îi pregătim, are nevoie de oameni care să gândească interdisciplinar, care să treacă cu ușurință de la un domeniu la altul. Un învățământ interdisciplinar poate să- i ajute pe copii să dobândească o privire de ansamblu asupra vieții și universului, să asimileze temeinic valorile fundamentale și să distingă mai ușor scopurile de mijloace.

Abordarea interdisciplinară pornește de la ideea că nici o disciplină de învățământ nu constituie un domeniu închis, ci se pot stabili legături între discipline. Argumentul care pledează pentru interdisciplinaritate constă în aceea că oferă o imagine integrată a lucrurilor care sunt analizate separat. Predarea interdisciplinară pune accent simultan pe aspectele multiple ale dezvoltării copilului: intelectuală, emoțională, socială, fizică și estetică. Interdisciplinaritatea asigură formarea sistematică și progresivă a unei culturi comunicative necesare elevului în învățare, pentru interrelaționarea cu semenii, pentru parcurgerea cu succes a treptelor următoare în învățare, pentru învățarea permanentă.

În înfăptuirea unui învățământ modern, formativ, predarea- învățarea interdisciplinară este o condiție importantă. Corelarea cunoștințelor de la diferitele obiecte de învățământ contribuie substanțial la realizarea educației elevilor, la formarea și dezvoltarea flexibilității gândirii, a capacității lor de a aplica cunoștințele în practică. Acest aspect duce la fixarea și

sistematizarea mai bine a cunoștințelor; o disciplină o ajută pe cealaltă să fie mai bine însușită. Posibilitățile de corelare a cunoștințelor dintre diferitele obiecte de învățământ sunt nelimitate. Important este ca predarea-învățarea să fie văzută ca o modalitate modernă de realizare a eficienței lecțiilor, iar învățătorul, pentru a-și atinge obiectivele propuse, trebuie să se pregătească din timp și să apeleze la capacitatea sa creatoare. Predarea-învățarea prin corelarea obiectivelor de studiu reprezintă noul în lecții, care îi activează pe elevi, le stimulează creativitatea și contribuie la unitatea procesului instructiv-educativ, la formarea unui om cu o cultură vastă.

Învățământul modern își pierde treptat caracterul reproductiv, orientat spre însușirea de cunoștințe, devenind din ce în ce mai creativ și activ, centrându-se pe dezvoltarea competențelor. Teoriile actuale ale personalității arată că nu există om fără calități.

Pedagogia modernă a demonstrat eficiența utilizării metodelor interactive la lecție. Învățătorul trebuie să-și adapteze conținuturile la specificul educatului și să găsească cele mai bune metode de valorificare a acestuia.

Avantajele interdisciplinarității sunt:

- permite elevului să acumuleze informații despre obiecte, procese, fenomene care vor fi aprofundate în anii următori ai școlarității;
- clarifică mai bine o temă, făcând apel la mai multe discipline;
- creează ocazii de a corela limbajele disciplinelor școlare;
- permite aplicarea cunoștințelor în diferite domenii;
- constituie o abordare economică din punct de vedere al raportului dintre cantitatea de cunoștințe și volumul de învățare.

Abordarea transdisciplinară oferă posibilitatea de a răspunde dorinței asidue de cunoaștere și de a forma părghiile, instrumentele necesare acestei cunoașteri.

Având în centrul ei demersurile intelectuale și afective ale elevilor, această activitate are ca finalitate formarea unor competențe cu caracter transdisciplinar, ce țin nu numai de cunoaștere, ci și de comunicare, creație și interacțiune socială.

Trecând dincolo de barierele disciplinelor școlare, putem aborda o temă din mai multe perspective, păstrând însă caracterul ei unitar, evidențiindu-i acele aspecte care sunt accesibile și importante pentru copilul de această vârstă. Învățătorul iscusit va adresa elevilor o invitație de genul: „O lume întreagă așteaptă să fie explorată”.

Stimularea și succesul școlar cresc atunci când elevul poate să se implice personal într-o sarcină. Procesul de învățare transdisciplinară dă ocazia participării individuale și de grup a elevilor, formarea deprinderilor multiple de a asculta, a vorbi, a sintetiza o informație, a rezolva

probleme, a urma o indicație, a lua o decizie, a citi, a scrie, a socoti, a cerceta, a corecta, a concluziona.

Educația modernă se află într- un proces continuu de adaptare la nevoile societății, punând accent pe dezvoltarea competențelor și a gândirii critice. În acest context, abordările interdisciplinare și transdisciplinare devin esențiale în învățământul primar, oferind elevilor o înțelegere holistică a realității și facilitând conexiuni între diferite discipline. Prin integrarea cunoștințelor din diferite domenii, elevii dezvoltă o înțelegere mai profundă a lumii, își formează competențe esențiale și devin mai motivați în procesul de învățare. Aplicarea acestor metode poate transforma școala într- un spațiu mai atractiv și mai relevant pentru dezvoltarea elevilor.

Bibliografie:

1. *Organizarea interdisciplinară a ofertelor de învățare pentru formarea competențelor cheie la școlarii mici- Program de formare continuă de tip blended learning pentru cadrele didactice din învățământul primar- suport de curs- 2013.*
2. Ciolan, L., *Învățarea integrată, fundamente pentru un curriculum transdisciplinar*, Iași, Editura Polirom, 2008.
3. Manolescu, M., *Curriculum pentru învățământul primar și preșcolar- Teorie și practică*, Univ. București, Editura Credis, 2004.
4. Mihăilescu, M., Dulman, A., *Activități transdisciplinare- Ghid pentru învățători*, Craiova, Editura Radical, 2005.
5. *www.didactic.ro.*

HRISTEA CLAUDIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 12- PJ, JUD. VASLUI

LOCALITATE: HUȘI

Importanța folosirii tehnologiei digitale în activitățile cu preșcolarii

În contextul societății moderne, tehnologia digitală face parte integrantă din viața cotidiană, influențând inclusiv procesul educațional încă din primii ani de viață. Integrarea responsabilă a instrumentelor digitale în activitățile desfășurate cu preșcolarii poate contribui semnificativ la dezvoltarea cognitivă, emoțională și socială a acestora, cu condiția ca aceste resurse să fie utilizate echilibrat, sub îndrumarea cadrelor didactice și a părinților.

Beneficii educaționale ale tehnologiei în grădiniță

Folosirea tehnologiei în activitățile cu preșcolarii are numeroase beneficii, mai ales dacă este combinată cu metode tradiționale de predare. De exemplu, aplicațiile educaționale precum *Khan Academy Kids*, *ABCmouse* sau *Starfall* oferă jocuri și activități interactive care îi ajută pe copii să învețe literele, cifrele, culorile sau formele într-un mod atractiv. Aceste aplicații sunt concepute special pentru vârste fragede și respectă principiile pedagogiei timpurii.

Un alt exemplu este utilizarea tablei interactive în sala de grupă. Prin intermediul acesteia, educatoarea poate proiecta povești animate, poate face lecții multimedia sau activități de tip „drag and drop”, unde copiii identifică animalele, asociază sunete cu imagini sau rezolvă puzzle-uri simple. Astfel, învățarea devine o experiență multisenzorială, care le captează atenția și le stimulează gândirea logică și observația.

Dezvoltarea competențelor digitale timpurii

Familiarizarea timpurie cu tehnologia ajută copiii să își dezvolte competențe digitale de bază, necesare în secolul XXI. De exemplu, în cadrul unor ateliere speciale, preșcolarii pot învăța cum să folosească un mouse sau o tabletă, cum să deschidă o aplicație sau să navigheze printr-un joc educativ. Aceste abilități, deși simple, sunt utile pentru viitorul lor parcurs educațional. În plus, folosirea tehnologiei în grădiniță contribuie și la dezvoltarea altor competențe esențiale: autonomia în învățare (copiii învață să își urmeze propriul ritm), gândirea critică (prin rezolvarea de sarcini interactive), dar și cooperarea (în jocuri digitale realizate în echipă).

Exemple practice din activitatea zilnică

În cadrul unei grupe mijlocii, educatoarea poate introduce o activitate de recunoaștere a emoțiilor folosind o aplicație cu fețe animate. Copiii urmăresc expresiile faciale și aleg emoția corespunzătoare (bucurie, tristețe, furie). Aceasta ajută la dezvoltarea inteligenței emoționale într-un mod ludic.

De asemenea, în cadrul unui proiect tematic despre natură, se poate realiza o „excursie virtuală” cu ajutorul videoclipurilor interactive sau a aplicațiilor precum *Google Earth*, unde copiii pot „vizita” pădurea, marea sau muntele, observând animale și plante în habitatul lor natural, fără a părăsi sala de clasă.

Rolul cadrului didactic și al părinților

Este foarte important ca tehnologia să nu înlocuiască interacțiunea umană, jocul liber sau activitățile creative. Cadrele didactice au rolul de a selecta conținutul digital adecvat vârstei copiilor și de a încuraja utilizarea tehnologiei ca un instrument complementar, nu ca scop în sine. De asemenea, este esențial ca părinții să continue acasă educația digitală într-un mod echilibrat, prin limitarea timpului petrecut în fața ecranelor și prin implicarea activă în ceea ce copiii explorează.

Concluzie

Tehnologia digitală, utilizată cu discernământ, poate aduce un plus de valoare în activitățile cu preșcolarii. Ea nu doar că facilitează învățarea prin metode moderne și atractive, dar ajută și la formarea unor deprinderi utile pentru viitor. Este esențial, însă, ca aceasta să fie folosită într-un mod echilibrat și ghidat, pentru a sprijini dezvoltarea armonioasă a copilului, fără a-i afecta capacitatea de a socializa, de a se mișca liber sau de a crea prin joc.

PISALTU CECILIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P.NR.12

LOCALITATE: HUȘI

Povestirea educatoarei, filon principal, în activitățile cu preșcolarii

Povestirea, ca formă de activitate în grădiniță, este un instrumente de cunoaștere, cu rol de comunicare și expresie cu valoare etică și estetică, cu ajutorul căreia, noi, educatoarele, în cadrul activităților de educare a limbajului din Domeniul Limbă și Comunicare, le transmitem copiilor cunoștințe legate din viața de zi cu zi, din lumea animală, din lumea vegetală, fenomene ale naturii. De asemenea, prin desfășurarea acestor activități, copiii își îmbogățesc vocabularul cu cuvinte și expresii noi, pot să răspundă la întrebările formulate de cadrul didactic despre conținutul poveștii, clasifică personajele în funcție de faptele prezentate. În continuare voi prezenta scenariul unei activități de povestire din cadrul Domeniului Limbă și Comunicare, o activitate integrată „Povestea micului penguin, Pele”, povestirea educatoarei, desfășurată cu preșcolarii de la Grupa Mare „Spiridușii”, prezentată în cadrul comisiei metodice a educatoarelor pe unitate, în anul școlar trecut. În cadrul acestei activități am utilizat și îmbinat metode tradiționale (explicația, conversația euristică, povestirea, exercițiul), precum și metode interactive de grup (metoda „Predicția, Explozia Stelară, Dilema morală).

După ce copiii sunt așezați pe pernuțe în semicerc, în zăpadă(pe o pânză albă), educatoarea le comunică că astăzi, vor face o călătorie imaginară la Polul Sud, un ținut al gheții, zăpezii și a vântului, unde vor asculta ”Povestea micului penguin, Pele”, o poveste despre un pui de penguin care ieșit din ou, tocmai atunci când mămica lui era plecată după mâncare. Educatoarea le expune copiilor povestea, cu intonația adecvată, cu tonalitate potrivită, cu modelarea vocii pentru a imita personajele și stările sufletești ale acestora. În timp ce povestește, cadrul didactic mănuieste planșele pe care le așează în mijlocul centrului tematic. După prezentarea poveștii, port discuții cu preșcolarii despre conținutul acesteia, pentru a constata dacă copiii au reținut ideile principale din poveste.

Prezint *ideile principale* focusate pe metoda predicțiilor care m-au ajutat sa-i familiarizez pe copii cu conținutul povestirii.

1. *Ieșirea din ou a pinguinului Pele și întâlnirea cu tatăl acestuia;* odată cu ieșirea lui din ou, alți mulți pinguini ieșise mai devreme și aveau ceva diferit față de el;

Predicția nr. 1 adresată copiilor:

-Ce credeți ca era diferit la ceilalți pui de pinguin??

2. *Scrisoarea pinguinului Pele către mama*; îngrijorat că mama nu ajunge acasa, micuțul pinguin i-a scris o scrisoare în care o roagă să vină repede acasă pentru că îi este dor de ea!! Acest mesaj de ajutor este adresat animalelor și pasărilor care trăiesc la poli.

Predicția nr. 2:

-Ce credeți că au făcut balenele ca să-l ajute pe micuțul Pele?

3. *Căutarea mamei de către Albatrosul prietenos, Foca-elefant,.....*; găsirea ei în mijlocul ghețarilor împreună cu un pui de focă antartică care era accidentat.

Predicția nr. 3

-De ce mama pinguin a rămas lângă puiul de focă ??

4. *Întoarcerea mamei acasă ajutată de Foca elefant*;
5. *Bucuria întâlnirii micuțului cu mama; întregirea familiei cu un nou membru.*

Predicția nr. 4:

-Ce a făcut Pele când l-a văzut pe puiul de focă alături de mama lui??

6. *Toată familia este bucuroasă că Pele are un frațior -foca!!*

Copiii sunt invitați de către doamna educatoare să fixeze conținutul poveștii cu ajutorul întrebărilor din cadrul metodei Explozia stelară și a imaginilor prezentate anterior. Pe un suport rotativ este expusă metoda explozia stelară, un copil învârtă roata mobilă și verbalizează corect întrebarea în timp ce alt copil care primește bulgărele de zăpadă răspunde la întrebare, exprimându-se corect în propoziții, respectând ordinea cronologică a evenimentelor.

UNDE s-a petrecut întâmplarea?

CÂND a scris Pele scrisoarea?

CINE a dus mesajul mai departe?

CE a făcut foca elefant?

DE CE Pele l-a acceptat pe puiul de focă în familia lui?

Împreună cu copiii am fixat și mesajul povestirii:

Așa cum balenele, albatrosul și foca elefant nu l-a lăsat la greu pe micuțul Pele, tot așa și noi trebuie să ne ajutăm prietenii la nevoie, prin bunătate, iubire și curaj. Întodeauna trebuie să-i ajutam pe cei aflați la nevoie!!

Asigurarea retenției și a transferului de cunoștințe, am folosit metoda Dilema morală. Pentru dezbateră dilemei se parcurg următoarele etape:

1. *Prezentarea dilemei: care ar fi fost comportamentul potrivit al focii-elefant: să-l ajute pe micuțul Pele aducând-o pe mama acasă/sau să rămână indiferentă cu toate că știa unde este aceasta!!*

2. Se cere copiilor să clarifice problemele și să evidențieze posibilitățile de acțiune
3. Se solicită copiilor să adopte o poziție preliminară în ceea ce privește dilema prin ridicarea mâinii și precizarea a 2-3 motive care susțin alegerea făcută.
4. Grupa este împărțită în două, în funcție de poziția adoptată. Grupurile discută motivele și le aleg pe cele pe care le considera convingătoare și puternice.
5. Fiecare grup își exprimă poziția și se inițiază o dezbatere între cele două părți.
6. La final membrii grupului au posibilitatea să își schimbe pozițiile și să se alăture celuilalt grup.

După ce copiii au aprobat sau dezaprobat comportamentul focii-elefant, la finalul activității, cadrul didactic solicită un preșcolar să vină în fața lor și să redea pe scurt conținutul poveștii, având ca material suport planșele cu imagini din poveste.

Reușita activităților de educare a limbajului constă în modul în care educatoarea selectează poveștile accesibile nivelului de vârstă și intereselor copiilor, alege și îmbină cu măiestrie metodele didactice tradiționale cu cele moderne, selectează și folosește mijloace de învățământ atractive și frumos ilustrate pentru a stârni interesul, curiozitatea și implicarea copiilor pe tot parcursul desfășurării activităților, astfel încât la sfârșitul activității de povestire, obiectivele propuse de educatoare să fie atinse în totalitate.

Bibliografie:

- *1. ** *Curriculum pentru educație timpurie* (a copiilor de la naștere până la vârsta de 6 ani), M.E.N., București, 2019;
2. Lespezeanu, Monica, „*Tradițional și modern în învățământul preșcolar*, o metodică a activităților instructiv-educative, Editura Omfal-Esențial, București, 200

DEAC IOANA*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ BOGDAN VODĂ**LOCALITATE: BOGDAN VODĂ***Creativitatea în educație la ciclul primar**

Creativitatea joacă un rol esențial în dezvoltarea copiilor, având un impact profund asupra modului în care aceștia învață, gândesc și interacționează cu lumea din jur. În ciclul primar, perioada în care copiii își formează bazele educației și abilităților cognitive, stimularea creativității este deosebit de importantă. Ea nu doar că sprijină procesul de învățare, dar contribuie și la dezvoltarea abilităților socio-emoționale, la formarea gândirii critice și la încurajarea unui comportament pozitiv în școală.

Unul dintre cele mai importante aspecte ale creativității în educație este faptul că aceasta nu se limitează doar la activitățile artistice, cum ar fi desenul sau muzica. Creativitatea este o abordare integrată, care se reflectă în toate domeniile educației, stimulând gândirea inovativă și rezolvarea de probleme. Astfel, învățarea devine o experiență activă, care îi încurajează pe elevi să exploreze noi idei, să își pună întrebări și să descopere soluții originale. Mai mult, creativitatea îi ajută pe copii să dezvolte abilități esențiale, precum încrederea în propriile idei, flexibilitatea în gândire și capacitatea de a lucra în echipă.

Unul dintre modurile prin care educația la ciclul primar poate stimula creativitatea este prin activități de învățare prin joc. Jocurile educaționale nu doar că fac procesul de învățare mai plăcut, dar îi provoacă pe copii să gândească în mod creativ. Aceste jocuri pot include activități de rol, în care elevii își imaginează diverse situații și își dezvoltă abilități de rezolvare a problemelor, sau jocuri de construcție, care îi ajută să vizualizeze și să creeze soluții pentru diferite provocări. În acest fel, copiii învață prin experimentare și interacțiune, procesul de învățare devenind mai dinamic și mai eficient.

De asemenea, învățarea interdisciplinară poate contribui semnificativ la stimularea creativității. Prin integrarea diferitelor domenii, cum ar fi matematica, științele, literatura și artele, copiii au ocazia să facă legături între cunoștințele acumulate și să le aplice într-un context mai larg. De exemplu, un proiect care combină matematica și arta poate ajuta elevii să înțeleagă concepte geometrice prin intermediul desenului, iar în acest mod învățarea devine mai semnificativă și mai atractivă. În plus, acest tip de învățare le dezvoltă imaginația și le stimulează curiozitatea, făcându-i să exploreze mai adânc domeniile de studiu.

Activitățile artistice, cum ar fi desenul, pictura, teatrul sau muzica, sunt și ele modalități excelente de a stimula creativitatea. Acestea le permit copiilor să își exprime gândurile, sentimentele și ideile într-un mod personalizat, dezvoltându-le astfel abilități de auto-exprimare și empatie față de ceilalți. Artele sunt o formă de comunicare non-verbală care îi ajută pe copii să înțeleagă și să aprecieze diversitatea punctelor de vedere, iar prin crearea unor proiecte artistice, elevii învață să își asume riscuri și să experimenteze fără teama de a eșua. În plus, prin intermediul activităților de grup, copiii pot învăța să colaboreze, să își împărtășească ideile și să își asume responsabilitatea pentru succesul colectiv al proiectului.

Un alt factor important în promovarea creativității este crearea unui mediu educațional stimulat. Învățătorii pot contribui la acest lucru prin utilizarea unor materiale didactice variate, care să capteze atenția elevilor și să îi inspire. Colțurile de lectură, atelierele de lucru și chiar activitățile desfășurate în aer liber pot stimula curiozitatea și imaginația copiilor, permițându-le să învețe într-un mod mai activ și mai interesant. Un mediu creativ și deschis, în care elevii se simt în siguranță să își exprime ideile și să își pună întrebări, este esențial pentru dezvoltarea acestora pe termen lung.

În ciuda importanței evidente a creativității, există și provocări în implementarea acesteia în școala primară. Lipsa resurselor materiale sau a timpului necesar pentru activitățile creative poate reprezenta o dificultate pentru mulți profesori. Totuși, există soluții pentru aceste provocări, cum ar fi utilizarea materialelor reciclabile sau organizarea unor activități în aer liber, care pot fi la fel de eficiente și mai puțin costisitoare.

În concluzie, creativitatea în educația primară nu reprezintă doar un element suplimentar, ci o componentă esențială în procesul educativ. Stimularea creativității ajută copiii să devină gânditori critici, inovativi și empatici, pregătindu-i pentru succesul în viață. Prin metodele adecvate de învățare și un mediu educațional stimulat, învățătorii pot contribui la dezvoltarea unei gândiri creative, care va sprijini nu doar educația școlară, ci și evoluția personală a fiecărui copil.

Bibliografie:

Țăranu, M. (2007). *Creativitatea în educație: Teorie și practică*. Editura Didactică și Pedagogică.

Munteanu, D. (2011). *Inovație și creativitate în educație*. Editura Polirom.

Popescu, C. (2012). *Abordări moderne în educația primară*. Editura Universității din București.

NISTERIUC – CUMPĂȚĂ NICOLETA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 6

LOCALITATE: SUCEAVA

Cum transformă concursurile școlare învățarea într-o aventură

Concursurile școlare constituie, în cadrul procesului educațional din ciclul primar, un instrument didactic complex, cu valențe formative multiple. În contextul unei societăți caracterizate de competiție și performanță, acestea capătă un rol deosebit în stimularea motivației pentru învățare, dezvoltarea competențelor cognitive, cultivarea abilităților socio-emoționale și identificarea potențialului individual al elevilor. Lumea copilăriei timpurii, descrisă de Piaget (1970) ca etapă a gândirii concrete, este marcată de curiozitate, nevoia de explorare și dorința de validare socială. Concursurile educative, atunci când sunt adaptate particularităților de vârstă, pot valorifica aceste predispoziții naturale și le pot transforma în experiențe de învățare semnificative.

Organizate cu rigoare metodologică și adaptate nivelului de dezvoltare cognitivă și socio-emoțională al copiilor, competițiile școlare oferă oportunități multiple: verificarea și consolidarea cunoștințelor, exersarea gândirii critice, învățarea strategiilor de rezolvare a problemelor, creșterea rezilienței și dezvoltarea spiritului de echipă. Dincolo de recompensele materiale, experiența participării generează beneficii pe termen lung, fiind în acord cu principiile învățării experiențiale formulate de Kolb (1984), conform cărora elevul învață cel mai eficient prin implicarea activă în situații concrete.

Un aspect fundamental al concursurilor școlare este potențialul lor de a transforma învățarea dintr-o sarcină percepută ca obligație într-o activitate atractivă și motivantă. În etapa școlarității mici, conform teoriei motivației autodeterminate (Deci & Ryan, 1985), copiii răspund pozitiv la stimulii care generează satisfacție personală și recunoaștere socială. Atmosfera de competiție constructivă, lipsită de presiune excesivă, stimulează efortul susținut și dorința de progres. Multe studii (de ex. Ames, 1992) au arătat că implicarea elevilor în activități competitive cu obiective clare și feedback imediat conduce la creșterea motivației intrinseci și la îmbunătățirea performanțelor școlare.

Concursurile reprezintă, de asemenea, un cadru propice pentru dezvoltarea gândirii critice și a creativității. În perspectiva lui Vygotsky (1978), învățarea are loc optim atunci când elevul este provocat dincolo de nivelul actual de competență, dar în interiorul zonei proximei

dezvoltări, beneficiind de sprijin adecvat. Astfel, probele care presupun interpretarea unor texte, formularea de soluții originale sau realizarea de proiecte interdisciplinare îi determină pe elevi să combine cunoștințele acumulate cu gândirea divergentă. Concursurile interdisciplinare, îmbinând elemente de științe, artă și sport, stimulează capacitatea de transfer a cunoștințelor și încurajează descoperirea unor conexiuni între domenii aparent distincte, în spiritul inteligențelor multiple descrise de Gardner (1983).

Procesul de pregătire pentru o competiție este în sine o etapă educativă valoroasă. Elevii recapitulază, își corectează erorile și își structurează informațiile, consolidându-și astfel baza de cunoștințe. În plus, dobândesc competențe transversale, precum gestionarea timpului, planificarea activităților și autoevaluarea progresului – elemente esențiale în formarea unei învățări autonome, conform taxonomiei lui Bloom (1956) care subliniază trecerea de la nivelurile inferioare ale achiziției cognitive (memorie, înțelegere) la cele superioare (analiză, sinteză, evaluare).

Din perspectivă socio-emoțională, concursurile contribuie semnificativ la formarea încrederii în sine. Pentru un elev de ciclul primar, o diplomă sau un premiu reprezintă nu doar o validare externă, ci și un simbol al reușitei personale. Recunoașterea efortului, așa cum subliniază Bandura (1997) în teoria autoeficacității, are un impact direct asupra percepției propriiei competențe și asupra dispoziției de a aborda noi provocări. Chiar și în absența unui rezultat premiat, simpla participare devine o sursă de învățare: elevul descoperă cum să își gestioneze emoțiile, să accepte feedback-ul și să își mențină motivația în fața dificultăților.

O altă dimensiune importantă este cultivarea spiritului de echipă și a fair-play-ului. În contextul actual al educației centrate pe competențe colaborarea și comunicarea sunt abilități-cheie. Concursurile de echipă, fie că sunt de tip ștafetă educativă sau proiect colaborativ, îi învață pe elevi să își asume roluri, să își împartă responsabilitățile și să își valorifice punctele forte în beneficiul grupului. În același timp, învățarea acceptării înfrângerii și gestionarea emoțiilor asociate sunt lecții esențiale pentru dezvoltarea inteligenței emoționale.

Un beneficiu adesea subestimat al competițiilor școlare este acela al identificării și valorificării potențialului individual. Copiii au abilități și talente diverse, uneori greu de evidențiat în cadrul lecțiilor obișnuite. Concursurile pot deveni spațiul unde un elev cu aptitudini artistice, lingvistice sau logico-matematice să se manifeste și să fie recunoscut. Aceste momente de afirmare pot influența semnificativ traiectoria educațională și profesională ulterioară, orientând copilul către domenii în care poate excela.

Impactul concursurilor nu se limitează la prezent. Participarea constantă la astfel de evenimente educaționale dezvoltă reziliența, capacitatea de a gestiona presiunea și abilitățile

de autoorganizare – competențe esențiale pentru succesul pe termen lung. Elevii care se obișnuiesc încă din ciclul primar cu evaluările externe, cu lucrul sub constrângere de timp și cu necesitatea unei pregătiri susținute vor aborda cu mai multă încredere examenele și provocările viitoare. În plus, amintirile pozitive legate de aceste experiențe contribuie la construirea unei atitudini favorabile față de învățare, reducând riscul de abandon sau demotivare.

Rolul profesorilor și al părinților în acest proces este determinant. Cadrele didactice trebuie să selecteze concursuri adaptate nivelului de dezvoltare al elevilor și să creeze contexte de pregătire în care accentul să fie pus pe progres și învățare, nu exclusiv pe rezultat. Părinții, la rândul lor, trebuie să adopte o atitudine de susținere și încurajare, evitând presiunea excesivă și compararea cu alți copii.

În concluzie, concursurile școlare în ciclul primar nu sunt doar teste de cunoștințe. Ele sunt instrumente puternice de formare a motivației, a încrederii în sine, a gândirii critice și a spiritului de echipă. Atunci când sunt organizate cu înțelepciune, fără presiune inutilă, ele devin o parte importantă din educația copiilor, ajutându-i să devină elevi curioși, perseverenți și deschiși către nou. Mai mult decât rezultatele obținute, contează procesul: pregătirea, experiența trăită, lecțiile învățate și bucuria de a fi parte dintr-o provocare frumoasă. În acest fel, concursurile școlare își îndeplinesc rolul de a forma nu doar cunoștințe, ci și caractere – și, mai ales, de a transforma actul învățării într-o adevărată aventură, plină de descoperiri, emoții și provocări constructive, unde fiecare copil devine explorator al propriului potențial.

Bibliografie

- Bandura, A. *Self-Efficacy: The Exercise of Control*. New York: W.H. Freeman, 1997.
- Cerghit, I. *Metode de învățământ*. București: Editura Didactică și Pedagogică, 2008.
- Cucoș, C. *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom, 2006.
- Deci, E. L., & Ryan, R. M. *Intrinsic Motivation and Self-Determination in Human Behavior*. New York: Springer, 1985.
- Gardner, H. *Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences*. New York: Basic Books, 1983.
- Nicola, I. *Tratat de pedagogie școlară*. București: Editura Aramis, 2003.
- Vygotsky, L. S. *Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes*. Cambridge, MA: Harvard University Press, 1978.

BORCEA VALENTINA MIRELA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA PROFESIONALĂ SPECIALĂ PENTRU
 DEFICIENȚI DE AUZ "SFÂNTA MARIA", BUCUREȘTI*

LOCALITATE: BUCUREȘTI

„I Iunie – Ziua Copilăriei”

Sunt profesor psihopedagog la Școala Profesională Specială pentru Deficienți de Auz „Sfânta Maria”, din București, sectorul 6. În anul acesta școlar 2024-2025, sunt dirigintă la clasa a-VI-a A, având un colectiv format din 3 fete și 9 băieți. Acești copii își petrec mai mult timp la școala decât acasă împreună cu familia, de aceea sunt preocupată să îi antrenez în diferite activități școlare și extrașcolare (activități distractive desfășurate în clasă, completarea de rebusuri, concursuri, plimbări în parc, vizite în cartier, excursii).

În luna Iunie a fost ziua de naștere a lui Florin. El este un elev ambițios, mereu în concurență cu ceilalți, vrea tot timpul să câștige și să obțină rezultate bune, dar pleacă acasă foarte rar, o dată sau de două ori pe lună, de aceea m-am gândit să îi facem o surpriză, să-i serbăm ziua la școală. Am vorbit cu părinții lui Florin și cu doamna educatoare de la clasă și am organizat o petrecere pe cinste, am aranjat și decorat sala de clasă cu baloane umplute cu confetii, ghirlande, coifuri, trompete confecționate de elevi. Am avut chiar și muzică, copiiiilor le place să danseze cu toate că ei nu aud ci doar simt ritmul muzicii pe podea. Florin a fost foarte bucuros, se citea pe fața lui fericirea, a suflat cu putere în lumânări, a dansat, a făcut multe poze, a primit cadouri de la toată lumea(cele mai frumoase daruri au fost din partea colegilor lui care i-au desenat felicitări haioase pe care le-am citit împreună și ne-am amuzat). A fost o petrecere frumoasă, în care nu a lipsit bătaia cu frască, copiii s-au simțit minunați.

Aceste evenimente sunt plăcute de copii, ne ajută să îi cunoaștem mai bine pe fiecare în parte și să îi tratăm cu mai multă grijă ținând cont de personalitatea lor, pe care ne străduim să o modelăm cât mai frumos pentru ca ei să se integreze cât mai ușor în societate.

Atașez câteva poze de la petrecere....

PADURARU ANGELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "EMIL RACOVIȚĂ ONEȘTI

LOCALITATE: ONEȘTI

Povestea Albinuței Maia

Proiect didactic

NIVEL II: Grupa Lalelelor

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR: PĂDURARU ANGELA

TEMA ANUALĂ DE STUDIU: „Când, cum și de ce se întâmplă?”

PROIECT TEMATIC: „PRIMĂVARĂ,BINE AI VENIT!”

TEMA SĂPTĂMÂNII: „ALBINUȚA MAIA ȘI PRIETENII EI”

TEMA ZILEI: „ALBINUȚA MAIA”

CATEGORIA DE ACTIVITATE: Activități pe domenii experiențiale/Domeniul Limbă și comunicare /Educația limbajului

CAPITOL: Comunicare și expresivitate

TEMA: „ Nuanțarea exprimării verbale prin utilizarea de cuvinte și expresii cu valoare stilistică”

SUBIECT LUDIC: „Povestea Albinuței Maia ”

MODALITATEA DE REALIZARE: povestea educatoarei

TIPUL ACTIVITĂȚII:formare deprinderi și priceperi

DOMENIUL DE DEZVOLTARE:

Dezvoltarea limbajului,a comunicării și premisele citirii și scrierii

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII:

Manifestarea curiozității, a interesului și a inițiativei în învățare

COMPORTAMENTE VIZATE:

Asimilarea unor elemente ale scrisului; folosirea diferitelor modalități de comunicare grafică și orală pentru transmiterea unui mesaj;

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

O1:Să asculte cu atenție textul poveștii;

O2: Să demonstreze înțelegerea textului, răspunzând la întrebări;

O3: Să rețină unele cuvinte și expresii din poveste;

O4: Să redea pe scurt textul poveștii cu ajutorul planșelor;

O5: Vor participa cu interes la activitate.

STRATEGII DIDACTICE

METODE ȘI PROCEDEE: explicația, conversația, demonstrația, exercițiul, jocul.

MATERIAL DIDACTIC:, coș cu surprize, albinuțe, stup

FORME DE ORGANIZARE: frontal, individual.

FORMA DE EVALUARE: verificare orală, aprecieri verbale, proba practică.

RESURSE :

UMANE : preșcolarii grupei mari

TEMPORALE: 40 minute

SPAȚIALE: sala de grupă

Bibliografice :

- Cojocariu, Venera Mihaela, „Teoria și metodologia instruirii”, E.D.P.,2004;
- ***,„Curriculum pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani”, București, 2009;
 - ***,„Ghid de bune practici privind educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani”, București, 2008 ;
- Mătășaru, Maria, Chiriloaie Maria, „Proiectarea didactică în învățământul preșcolar”, Editura Casei Corpului Didactic, Bacău, 2008.

SCENARIUL DIDACTIC

DLC-DOMENIUL LIMBĂ ȘI COMUNICARE –EDUCAȚIA LIMBAJULUI „POVESTEA

ALBINUȚEI MAIA” -povestea educatoarei

Momentul organizatoric	Obiective	CONȚINUTUL ȘTIINȚIFIC ȘI SARCINI DE ÎNVĂȚARE	STRATEGIA DIDACTICĂ			EVALUARE
			Metode si Procedee	Mijloace de învățământ	Forme de organizare	
Moment organizatoric		Se pregătește sala de grupă, prin aerisirea spațiului de lucru, amenajarea mobilierului și pregătirea materialului didactic.			Frontal	
Captarea atenției	OA	În sala de grupă copiii vor găsi o cutie-surpriză unde vor descoperi un mesaj de la Albinuța Maia. În cutie vor găsi numeroase surprize: o albinuță pe care se află textul poveștii, planșele cu imagini din poveste, cerându-le copiilor să-i spună cât mai multe lucruri din poveste la sfârșitul activității.	Surpriza Conversația	Coș cu surprize, scrisoare Insecte de pluș	Frontal	Expunerea
Enunțarea temei și a obiectivelor		Îi voi anunța pe copii că, întrucât suntem în ultima lună a anotimpului primăvara, luna florilor, a găzilor și a culorilor le voi spune o poveste, o aventură a binecunoscutei albinuțe Maia din care vom desprinde multe învățăminte. Ascultăm cu atenție povestea pentru a înțelege conținutul ei și pentru a răspunde la întrebări; să rețină cuvinte și expresii din poveste, să redea pe scurt povestea cu ajutorul imaginilor.	Conversația Explicația	Material didactic	Frontal	Ascultă cu atenție tema și obiectivele
Actualizarea cunoștințelor		Voi adresa câteva întrebări despre specificul anotimpului primăvara: - În ce anotimp suntem? - Care sunt semnele primăverii? - De ce sunt frumoase insectele?	Conversația		Frontal	
Dirijarea învățării	O1 O4 O2 O3	Spun copiilor povestea, iar pe parcurs voi afișa pe flanelograf imagini din poveste. Povestea va fi expusă folosindu-se tonul, mimica și gesturile expresive, potrivite cu importanța faptelor pentru ca preșcolarii să audieze cu atenție textul pentru o bună percepție a mesajului acestuia. Concomitent cu expunerea poveștii voi afișa imaginile din poveste, voi explica cuvinte și expresii noi. După ce voi lectura povestea, voi adresa copiilor câteva întrebări: 1) Cine este personajul principal al povestirii? 2) Cine s-a împrietenit cu albinuța Maia? 3) Ce nu știa albinuța Maia?	Conversația	Albinuța cu povestea Imagini din poveste Panou	Frontal	Evaluare orală

	O5	4) Ce i-a propus alunul albinei? 5) Când, în ce anotimp are loc întâmplarea albinuței Maia? 6) Când a fost alunul îngrijorat? 7) Unde locuiau albinele? 8) Unde a adăpostit-o alunul pe albinuța Maia? 9) De ce nu putea albinuța Maia să strângă polen? 10) De ce s-au bucurat albinele când au văzut-o pe albinuța Maia?				
<i>Obținerea performanței</i>		Copiii vor trece pe rând pe la fiecare plansă expusă și o vor analiza, realizând astfel, justificarea răspunsului. Copiii își vor expune părerea venind cu idei noi referitoare la fiecare moment al poveștii.	Conversația Problematizarea	Planșe		Apresiasi verbală
<i>Evaluarea</i>		Fac aprecieri asupra modului de participare al copiilor la activitate. Drept recompensă copiii vor primi borcanele cu miere de la Albinuța Maia.		Borcanele cu miere		Apresiasi verbală
<i>Retenția și transferul</i>		Care este morala acestei povești? (Morala poveștii de astăzi este cum să avem încredere în forțele proprii) Voi aveți încredere în forțele proprii?				

CREATIVITATE ÎN EDUCAȚIE

**STAR
KIDS**

ISSN 2784-1146